LIZA MARKLUND

CRIME

Cercul Pola

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
CERCUL POLAR

FINALIST LA PREMIUL
SVENSKA DECKARAKADEMIN
2021

DE LA AUTOAREA SERIEI
ANNIKA BENGTZON

Liza Marklund

Cercul Polar

Traducere din limba suedeză de

Raluca Pop

EDITURA TREI
2022

FICTI
CONNECT

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Autor: Liza Marklund

Titlul original: Polcirkeln
Copyright © 2021

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1465-8
ISBN (epub): 9786064018915

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactare:
Andreea Tudorică
Design şi ilustraţie copertă:
Amanda Aspeborg
Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun
Corectură:
Duşa Udrea-Boborel
Andreea-Lavinia Dădârlat

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Citatul din *Just nu*[1] a fost redat cu acordul lui Tomas Ledin

Citatele din *Barn av vår tid*[2] şi *Men bara om min älskade väntar*[3] au fost redate cu acordul lui Ulf Dageby

Citatul din Kolla kolla[4] a fost redat cu acordul lui Anders Melander[5]

Vår Julskinka har rymt[6] (Åke Cato/Billy Butt/Joakim Bergman)

©Little Big Apple Music/Misty Music AB

VINERI, 20 DECEMBRIE 2019

Trupul a fost găsit într-una dintre cele mai scurte zile ale anului, când soarele dispare pentru locuitorii din zona Cercului Polar şi de-abia se mai sinchiseşte să schiţeze vreo rază de lumină. Un trup gol, decapitat, zăcea în fundaţia podului care trecea peste râul Pite către Baza Robotică.

Era al unei fete sau probabil al unei femei tinere, dar cine poate spune cu exactitate? Să fi fost la vârsta majoratului? Oricum se putea afla imediat şi fără dubii cui aparţineau aceste oase.

Erau ale Sofiei Hellsten, care încă nu împlinise optsprezece ani. Aşadar, o fată.

Era fiica lui Hilding Hellsten, fost consilier municipal. Dispăruse în drum spre casă, venind de la bibliotecă într-o după-amiază cu tunete asurzitoare, la sfârşitul verii anului 1980, adică în urmă cu aproape patruzeci de ani. Geanta sport în care erau cărţile de la bibliotecă a

---

[1] Tocmai acum (în limba suedeză). *(N.t.)*

[2] Copii ai timpului nostru (în limba suedeză). *(N.t.)*

[3] Doar dacă iubitul meu aşteaptă (în limba suedeză). *(N.t.)*

[4] Verifică verifică (în limba suedeză). *(N.t.)*

[5] Tomas Ledin, Ulf Dageby şi Anders Melander sunt muzicieni suedezi. *(N.r.)*

[6] Şunca noastră de Crăciun a dispărut (în limba suedeză). *(N.t.)*

fost găsită chiar la câteva zile de la dispariţie într-un şanţ pe partea cu Gransel, însă fata nu era nicăieri.

La sfârşitul acelei zile gri de decembrie lumea părea opacă şi total lipsită de culoare. Geanta de şcoală a fetei, hainele şi portmoneul erau aşezate acolo unde ar fi trebuit să fie de fapt capul ei.

Această descoperire ar fi putut însemna şi o uşurare pentru toată lumea. Timp de aproape patru decenii, vidul lăsat de Sofia Hellsten a fost pentru locuitorii oraşului ca o rană deschisă care s-ar fi vindecat numai dacă fata ar fi fost găsită şi adevărul ar fi ieşit la lumină. Toată lumea era de acord cu asta. Dar nu s-a întâmplat acum, din cauza stării în care a fost găsită. Tristeţea nemărginită şi furia neîmpărtăşită aveau să fie elemente comune tuturor relatărilor din ziare. Chiar şi televiziunea naţională suedeză a trimis o echipă din Stockholm pentru a face transmisiuni de la faţa locului.

Pentru cele patru femei care împreună cu Sofia Hellsten formaseră odinioară clubul de carte intitulat „Cercul Polar”, descoperirea din fundaţia podului a reprezentat o adevărată răsturnare de situaţie. S-a declanşat ceva în fiecare dintre ele şi, cu toate că sentimentele au fost ascunse cu grijă timp de mai multe decenii, au sfâşiat vieţi care poate niciodată nu au fost complete.

Unii ar putea afirma că totul a început cu Wiking Stormberg, colegul de clasă de care erau îndrăgostite mai multe dintre fete.

Alţii ar putea să indice ca motiv diferenţele de statut social, şi anume condiţiile materiale diferite ale fetelor.

Totuşi, rămâne întrebarea dacă de fapt totul a început cu *Lolita*.

LOLITA
DE
VLADIMIR NABOKOV
ALEASĂ DE
CARINA BURSTRAND
VINERI, 18 APRILIE 1980

APRILIE, CEA MAI NESIGURĂ dintre lunile anului.

S-ar putea spune că mai jos, înspre valea râului, vremea era tare schimbătoare: zile euforice, cu soare, care păreau că ar putea dura o eternitate şi nopţi furtunoase, cu îngheţ şi grindină, care descurajau pe oricine.

Acea dimineaţă de vineri era cenuşie şi foarte umedă.

Parcă anunţa despărţire şi stări de anxietate.

Treptele din faţa porţii erau acoperite cu un strat gros de gheaţă limpede precum cristalul, în nuanţă albăstruie, acea nuanţă pe care nu o remarci decât atunci când aluneci şi cazi pe ea. Carina a mijit ochii şi a presupus că şi trotuarul era cam în aceeaşi stare, dar mai departe pe stradă a observat o fâşie neuniformă de nisip de culoare maro-deschis. Aşa că şi-a făcut curaj şi a sărit. Ghiozdanul a lovit-o puternic în spate, a alunecat şi a căzut foarte tare. Una dintre maşinile de gunoi ale municipalităţii a trecut destul de aproape de ea, s-a auzit un claxon furios, iar Carina i-a arătat degetul mijlociu şoferului acelei maşinării gălăgioase. S-a ridicat şi s-a frecat pe fesă în locul în care s-a lovit, dar a subestimat greutatea ghiozdanului. Acesta era plin cu cărţi de la bibliotecă, pentru că era ziua când trebuia să le returneze. Doi băieţi de gimnaziu au trecut pe partea cealaltă a străzii şi râdeau prosteşte arătând cu degetul spre ea. Ce să spun, foarte distractiv. Le-a transmis un sărut. Nişte idioţi.

Atentă, a mers şchiopătând uşor înspre strada Kvarndamm. Simţea cum breteaua ghiozdanului o taie între umăr şi gât la fiecare pas pe care îl făcea cu piciorul stâng. Disconfortul era amplificat de alte senzaţii: furnicături precum cele dinainte de menstruaţie, durerea în locul în care s-a lovit, foame. Era pâine în cămară şi lapte bătut în frigider, dar nu-i plăcea să mănânce cu Ulrika.

— Ce vânătaie nasoală o să ai!

Şi-a simţit pulsul direct în gât când Wiking Stormberg a alunecat pe lângă ea pe stratul de gheaţă de pe trotuar. Băiatul şi-a întins braţele ca un patinator pentru a-şi păstra echilibrul şi i-a zâmbit larg. Respira cu greutate. Şi-a netezit părul şi simţea că i-au îngheţat urechile. S-or fi înroşit? Oare şi-a amintit să se machieze?

— Mă bucur că îţi pasă de fundul meu.

— Benny nu a fost acasă aseară, aşa-i?

A înghiţit în sec şi a ridicat din umeri.

— Crezi că împărţim patul? Că suntem o familie de incestuoşi?

A încercat să grăbească ritmul pentru a ţine pasul cu Wiking, dar o durea prea tare locul în care se lovise.

— Tata şi Lars-Ivar l-au luat aseară din faţă de la Swampen. Krister şi cu mine am văzut asta.

Cu căciula lui colorată precum un semafor, Wiking a înaintat alunecând în lungul străzii îngheţate. S-a făcut din ce în ce mai mic până a dispărut din câmpul ei vizual, devenind o siluetă neclară pe un fundal gri.

Acum era clar. Incompetentul ei frate mai mare nu murise. Tatăl lui Wiking era şef de poliţie în Stenträsk şi i-a permis de multe ori lui Benny să-şi revină din starea de ebrietate în camera de detenţie.

Wiking s-a oprit în staţia de autobuz ca să vorbească cu nişte persoane ale căror siluete erau la fel de neclare, dar ea le putea auzi râsetele. Ştia că are nevoie de ochelari, pentru că putea să citească doar primele trei rânduri de deasupra de pe panoul iluminat de la şcoala de asistenţi medicali. Atârna în acelaşi loc, cu aceleaşi litere, de când era în clasa întâi. Atunci era în stare să citească primul rând de jos:

MRTVFUENCXOZD

Deja în clasa a doua ştia literele pe de rost, iar în clasa a treia, când a început să nu le mai vadă, stăteau nemişcate. Dar cărţi citea fără nicio problemă, pentru că de aproape putea să vadă. Şi nu trebuia să vadă ce era scris pe tablă la şcoală, pentru că îşi amintea ce spuneau profesorii.

— Ai note bune, i-a spus consilierul şcolar la şedinţa obligatorie de consiliere, când a absolvit clasa a noua. Dacă vei continua şcoala încă trei ani, vei putea studia mai departe. Cred că ţi s-ar potrivi ştiinţele sociale.

De parcă tâmpita aia cu eşarfă din poliester la gât şi probleme de incontinenţă avea vreo idee despre ce i s-ar potrivi ei.

— Munca în domeniul logisticii mi s-ar potrivi, a spus Carina ridicându-se şi ieşind.

Poţi lucra într-un magazin sau într-un birou oriunde în lume. S-ar muta de aici şi s-ar întreţine singură de îndată ce acest lucru ar fi posibil atât practic, cât şi fizic. Primul lucru pe care l-ar face ar fi să-şi cumpere lentile de contact, o uşă care s-ar închide sau, mai degrabă, o uşă care să o ţină pe Ulrika afară. Doar atunci va începe să simtă că trăieşte.

Autobuzul se auzea coborând zgomotos din vârful dealului din spatele ei. A încetinit astfel încât gaşca adunată în jurul lui Wiking Stormberg să aibă timp să urce înainte ca ea să ajungă în staţie. Toţi cei din învăţământul profesional care îşi făceau specializarea în spaţii dedicate (mecanici, cei care se ocupau cu instalaţii sanitare sau prestau servicii de îngrijire) erau duşi cu autobuzul de-a lungul coastei până la Älvsbyn, ca să-şi îndeplinească visurile. Liceul din Stenträsk era adiacent şcolii gimnaziale şi avea profil teoretic.

Avea să susţină examenul de finalizare a studiilor în primăvară. Mai erau doar două luni până atunci.

Sau poate nu va mai exista examenul de finalizare a studiilor şi va fi suficient să promoveze doar cei trei ani pentru a primi toca albă a absolvenţilor. De parcă i-ar păsa. Nu şi-ar fi pus niciodată pe cap toca aceea prostească. Nici într-o mie de ani.

— Salut, Carina! Clubul de carte e diseară!

Susanne a strigat din mulţimea de oameni care încerca să urce în autobuz. A ales profilul ştiinţelor umaniste, varianta pe jumătate clasică, cu latină, care nu se studia la Stenträsk. Carina nu o putea distinge în mulţime, dar şi-a ridicat mâna deasupra capului în semn de salut. Desigur că nu uitase. La urma urmei, cartea aleasă de ea urma să fie discutată în seara aceasta.

A ajuns devreme. Era mereu punctuală. Biblioteca era adiacentă Şcolii Kvarndamm, Primăriei şi secţiei de poliţie. De fapt, biblioteca nu mai era deschisă, dar Astrid, bibliotecara, a lăsat-o să intre.

— Am găsit o copie a cărţii *Lucruri transparente*. Mai vrei să o împrumuţi?

Penultimul roman finalizat de Nabokov? Dacă era interesată?!

— Da, mulţumesc, a răspuns Carina şi şi-a lăsat ghiozdanul să cadă zgomotos pe masa de lemn unde se returnau cărţile. Pot să păstrez *Lolita* până mai târziu în seara asta, când terminăm de discutat despre ea? O voi returna înainte să plecăm.

Clubul de carte a primit numele Cercul Polar, dar nu la propunerea Carinei. Fetele se întâlneau vineri seara, o dată pe lună, în camera din spatele zonei cu cărţi pentru copii. De obicei, camera era folosită pentru lecturarea basmelor şi pentru serile de bricolaj. Decorul era format din mobilier în miniatură, pentru copii, şi din afişe colorate cu cărţi pentru copii, dar obişnuiau să completeze înăuntru cu nişte fotolii de tip bean bags din zona pentru adolescenţi.

— Da, e în regulă. Dar fii drăguţă şi pune cartea direct pe raft la locul ei. O să notez că ai returnat-o deja.

Astrid era aplecată peste un teanc de cărţi. Carina a verificat ora la ceasul de la mână. Mickey Mouse arăta cu mâinile sau poate cu labele între 8 şi 9. Mai erau trei sferturi de oră până să înceapă întâlnirea. A pus înapoi în geantă cartea *Lolita*.

De fapt, credea că romanul lui Nabokov intitulat *Ada sau ardoarea* ar fi fost mai distractiv, dar nu găsise nicio traducere în suedeză şi de aceea, când i-a venit rândul să aleagă titlul pentru clubul de carte, a optat pentru cea mai faimoasă operă a autorului. De fapt, *Ada sau ardoarea* era puţin prea complicată pentru unele fete, fără a da însă nume. Ar fi fost magic, de fapt, chiar ameţitor, să îi urmărească pe cei

doi fraţi, Ada şi Van Veen, şi povestea lor de dragoste în lumea paralelă Demonia sau Antiterra. Îşi dorea să fi putut discuta despre asta cu cineva, dar probabil nu mai era nimeni în Norrbotten care să o fi citit. În orice caz, Astrid a verificat şi a aflat că nimeni altcineva din tot comitatul nu o mai împrumutase de la vreo bibliotecă. Cu siguranţă, *Lolita* a fost o alegere mai bună, pentru că era disponibilă în cinci exemplare, chiar dacă traducerea era cam proastă. Frazele fluente şi jocurile complexe de cuvinte ale lui Nabokov erau pur şi simplu geniale, cu referiri detaliate la Franţa şi o mulţime de asocieri fără noimă: asta şi pentru că povestea pare ca şi cum ar fi fost scrisă într-o casă de nebuni. Normal că lucrurile au luat-o razna.

S-a aşezat la unul dintre birourile din zona de studiu aflată dincolo de literatura de referinţă. Şi-a luat penarul şi notiţele. Nu mai avea alte examene scrise, cel de astăzi la matematică era ultimul. Avea deja asigurată slujba de vară, dar voia să termine cu notă maximă la toate materiile. Motivul pentru care a ales specializarea de doi ani în domeniul logisticii s-a datorat perioadei lungi de stagiu plasate chiar în mijlocul studiilor. A gândit pragmatic că aşa va primi o slujbă chiar după finalizarea studiilor şi aşa a şi fost. Avea să fie singura centralistă a primăriei pe timpul verii.

În privinţa contabilităţii, s-a pus destul de mult accentul pe utilizarea maşinilor de calcul – atât electrice, cât şi manuale –, a calculatoarelor şi aparatelor cu ajutorul cărora să ţină contabilitatea pentru calculul impozitelor şi deducerilor fiscale, salariilor şi distribuţiei, dobânzilor, conversiei valutare, pentru facturare şi inventariere. Toate i se păreau foarte uşoare.

Trecând prin notiţe, a realizat că ştia totul foarte bine. Aşa că a scos din geantă romanul, a închis ochii şi s-a gândit la toate locurile pe care Lolita şi Humbert le-au vizitat în călătoria lor prin Statele Unite: New Orleans, Poplar Cove, Lacul Little Iceberg, Coalmont, Tennessee... Le căutase deja pe toate în atlasul ei roşu, sau cel puţin încercase, pentru că unele localităţi erau atât de mici, încât nu puteau fi găsite.

Într-o zi avea să meargă acolo. Curând, cât de curând, va scăpa din închisoare şi va putea merge oriunde îşi va dori.

A deschis cartea la întâmplare. A pus degetul în mijlocul paginii din dreapta şi a deschis larg ochii. A început să citească paragraful pe care hazardul şi subconştientul l-au ales.

„Nu am intervenit, oare, în vreun fel în destinul ei prin a-l contopi cu pofta mea? Aceasta este şi rămâne o sursă de mare şi teribilă mirare.”

Poate pofta să controleze soarta?

Dacă ar şti.

Membrele clubului de carte fuseseră colege încă din clasa întâi. Trei dintre ele – Birgitta, Susanne şi Agneta – se bucuraseră înainte de începerea şcolii de acel mod de îngrijire a copiilor disponibil în oraşul Norrbotten în anii '60: o bonă pe timpul zilei, pe numele ei Sigrid Kinnunen. Li se permitea să se joace în living, dar nu să urce la etaj.

Clubul de carte Cercul Polar s-a înfiinţat când fetele au început clasa a şaptea şi au făcut cunoştinţă cu materia *Activităţi opţionale*. Şi-au ales ceea ce doreau să aprofundeze dintr-o gamă largă de discipline, de la *Pescuit* şi *Dans popular* la *Mâncare gătită rapid*. De departe, cea mai frumoasă alegere purta numele de *Cunoaştere literară.* Din întreaga Şcoală Kvarndamm, doar cele cinci eleve optaseră pentru această materie. Avea o adevărată valoare simbolică. Ceilalţi elevi, oferindu-se voluntar să se angajeze în discuţii literare vinerea după-amiaza, la ultima oră, zăboveau cu privirea, la fel ca profesorii, asupra agrafelor fetelor, stabilind în funcţie de ele cât erau de ambiţioase şi poate chiar de inteligente. Au ajuns la urechile fetelor câteva comentarii răutăcioase legate de studiul lor intensiv, chiar dacă în general s-au ferit de eticheta de tocilare. Motivul a fost, probabil, reputaţia unora dintre părinţii lor, dar şi frumuseţea de care se bucurau la acea vârstă. Toate erau foarte atrăgătoare.

Carina era de departe cea mai avidă cititoare. Devora cărţi pe care alţii doar le gustau.

Birgitta, a cărei mamă era medic în Piteå şi tatăl manager la Baza Robotică, era cea mai ambiţioasă.

Susanne participa pentru că Birgitta şi Carina erau acolo.

Agneta visa să devină scriitoare. Aşadar, alegerea literaturii în toţi cei patru ani a fost una logică şi firească.

În cazul Sofiei, motivul a fost neclar. De ce a ales literatura în loc de, să zicem, materia *Formă şi Culoare,* a fost un lucru de neînţeles pentru celelalte. Toate au crezut, deşi nu au spus-o niciodată cu voce tare, că părinţii au ales în locul ei. Tatăl era consilier municipal în Stenträsk şi, de asemenea, deputat în Partidul Social-Democrat, în Comitetul Executiv.

Aşa că era *frumos* să fii membru în clubul de carte Cercul Polar. Când acesta a devenit cunoscut şi de ceilalţi elevi ai liceului, care şi-au dat seama că ar putea să îşi mărească notele participând la club, membrele Cercului Polar au refuzat categoric accesul acestora. Dacă alţii vor să studieze literatură, atunci să îşi creeze propriul club de carte, nu să fie paraziţi în al lor.

Aşa a început şi aşa a continuat.

Fetele citeau câte o carte pe săptămână şi o discutau conform câtorva criterii stabilite în ultima lecţie a săptămânii şi scriau pe rând scurte referate.

Chiar de la început, au ales literatură de bună calitate, poate cu câteva mici excepţii. Mai bine zis, erau selectate cărţi scrise de Carolyn Keene[7] şi Jackie Collins[8] doar atunci când Susanne şi Sofia erau cele care alegeau.

Cea care alesese cartea trebuia şi să coordoneze întâlnirea din acea săptămână. Se începea cu o scurtă prezentare a cărţii, cu propriile impresii generale, după care fiecare membră a clubului îşi spunea propria părere despre carte. Apoi urmau discuţii despre diferite detalii sau perspective abordate în carte. De obicei era un roman, dar nu era obligatoriu.

Fetele din clubul de carte Cercul Polar au primit astfel în timpul liceului note foarte mari, cu excepţia Agnetei, care avea note maxime la limba suedeză, dar note medii în rest. Atunci când Astrid, bibliotecara, le-a propus să îşi continue întâlnirile chiar şi după ce vor ajunge la liceu, fetele au fost de acord la unison, fără a ezita. Cu toate acestea, au ales să se întâlnească o dată pe lună în loc de o dată pe săptămână, gândindu-se că volumul de studiu la liceu va fi mai mare. În ce măsură asta s-a şi întâmplat cu adevărat este discutabil, dar era o cu totul altă chestiune.

Cu timpul însă, strălucirea care caracteriza odată clubul de carte Cercul Polar şi pe membrele ei începea parcă să se risipească. Niciun alt elev nu mai dorea să devină membru. Profesorii lor erau noi, iar cei vechi aveau alţi elevi pe care să îi aprecieze. Diferenţele dintre fete au devenit mai vizibile. Legătura aceea pe care copilăria şi izolarea o creaseră începea să slăbească.

La începutul anilor '80, bibliografia era aceeaşi din anii trecuţi. Două dintre membre, Carina şi Agneta, aveau să termine studiile în vară şi, probabil, să părăsească Stenträsk, ceea ce provoca incertitudine în privinţa viitorului clubului de carte.

Se aflau într-o perioadă care ducea inevitabil la schimbare.

— Atunci închizi tu, Carina, şi îi dai cheia paznicului după ce...

Astrid a pus cheia cu calul mare de bronz în mâna pe care Carina o ţinea întinsă, a închis uşa în urma ei şi le-a făcut cu mâna fetelor prin

---

[7] Pseudonim sub care semnează autorii povestirilor pline de mister cu Nancy Drew. *(N.r.)*

[8] Autoarea mai multor cărţi de dragoste. *(N.r.)*

peretele de sticlă. Carina i-a răspuns cu acelaşi gest. Aparatul de ventilaţie şuiera încet. Se simţea un aer uscat şi înţepător şi asta nu doar din cauza frigului de afară. Toate fetele erau prezente şi aproape chiar la timp. Birgitta venea legănându-şi părul ei negru strălucitor. Ca de obicei, a ajuns ultima. Carina şi-a lăsat haina groasă pe holul mare, lângă zona cu cărţi pentru adolescenţi, dar celelalte fete îşi aduseseră toate lucrurile în camera mică de lectură: genţi, bocanci, eşarfe, geci groase, jambiere, mănuşi de lână. Carina simţea că acele grămezi de haine înşirate pe lângă perete păreau un zid de apărare. Era un sentiment pe care parcă îl sesiza şi în limbajul nonverbal al fetelor, care stăteau pe fotoliile de tip bean bag. Birgitta îşi ţinea aproape geanta ei mare Adidas, plină probabil cu hainele murdare adunate în timpul săptămânii. Părea obosită şi avea părul cam nepieptănat. Locuia cu mama ei în Piteå în săptămânile premergătoare începerii specializării în Ştiinţe Sociale la Liceul Strömbacka şi apoi se ducea în weekenduri acasă la tatăl său, manager la Baza Robotică.

Susanne a savurat un shake şi mirosul de lemn-dulce a învăluit întreaga cameră. Şi-a scos din gură guma de mestecat de culoare maro şi a învârtit-o cu mişcări rapide în jurul degetului. Dezgustător! Sofia şi-a scos şi ea acadeaua din gură, a învelit-o în ambalaj şi a pus-o înapoi în geantă – că tot veni vorba de lucruri dezgustătoare. Apoi a împărţit foile cu referatele din ultima săptămână, cinci pagini A4 multiplicate, capsate împreună, făcând totul să pară ridicol de detaliat. Toate fetele au luat foile fără însă să le citească. Sofia şi-a tras părul prins în coadă ca să-i cadă pe un umăr, şi-a fixat ochelarii la baza nasului şi s-a aşezat lângă eternul ei caiet de notiţe. Agneta se uita afară pe una dintre ferestrele mici şi părea distrasă.

— Bine, *Lolita*, a spus Carina şi s-a afundat într-un fotoliu de copii, pentru că erau doar patru de tip bean bag.

A lăsat deoparte meticulosul referat realizat de Sofia, rezumatul discuţiei din martie despre *Scrupule*, de Judith Krantz. O, Doamne!

— Nu ştiu cât de bine îl cunoaşteţi pe Vladimir Nabokov, a spus ea. Ştiţi cu siguranţă că s-a născut în Rusia, că a scris primele nouă romane în limba rusă şi că mai târziu a emigrat în Statele Unite, unde a schimbat limba în care şi-a compus operele. Dar ştiaţi că era pasionat de şah şi fluturi?

A aruncat o privire spre prietenele ei. Birgitta se foia iritată, iar Agneta părea absentă şi se scărpina pe braţ.

— S-a născut într-o familie de nobili şi a fost descendent al prinţului Nabok Murza[9]. Bunicul lui deţinea o mină de aur. Pentru că a crescut

[9] Prinţ tătar din secolul al XIV-lea. *(N.r.)*

într-un mediu cu trei limbi – rusă, franceză şi engleză –, faptul că a început să scrie în limba engleză poate să nu pară o realizare atât de mare pe cât s-ar crede...

Fetele erau vizibil dezinteresate. Şi-a dres glasul puţin.

— Nabokov a fost forţat să fugă de nenumărate ori: departe de comuniştii din Rusia, departe de naziştii din Germania, a continuat Carina. La Berlin s-a căsătorit cu o evreică de origine rusă pe nume Vera, cu care a trăit toată viaţa. A locuit mult timp în Statele Unite, dar a murit în Elveţia acum câţiva ani. În ceea ce priveşte scrierile lui recente...

Niciuna dintre fete nu părea să asculte. Carina a simţit cum i se pune un nod în gât. Evident că nu mai avea niciun rost să continue prezentarea.

— O scurtă rundă cu rezumate, a spus în schimb. Sofia, un referat?

Sofia a dat din cap. Încetaseră să mai facă cu schimbul. De obicei, Sofia redacta aceste referate, dar totuşi, de fiecare dată trebuia să-i amintească cineva. A întors pagina cu mişcări greoaie şi şi-a luat stiloul. Nimeni altcineva nu a schiţat intenţia de a începe. Se simţea cum creşte tensiunea în încăpere.

— Gitte...? a spus Carina cu vocea cam şovăielnică.

Birgitta şi-a dat la o parte părul de pe faţă, a oftat şi a scotocit după exemplarul ei în geanta Adidas. A scos nişte ciorapi groşi şi nişte lenjerie intimă pătată.

— De fapt, trebuie să..., a spus Birgitta împingând înapoi hainele murdare.

A luat cartea în mâini, a strâns-o ferm şi şi-a fixat privirea asupra ei fără să continue însă.

— Ce e? a întrebat Carina în cele din urmă.

Birgitta a inspirat adânc. Vocea îi era joasă şi gravă, cu o tonalitate pe care nu o mai folosise niciodată. Aparţinea parcă cuiva care *ştia* că trăieşte într-o fiinţă umană cu *convingeri adânc înrădăcinate.*

— Aşadar, de ce ar trebui să citim această carte? Cum ai putut să o alegi? E o carte *de rahat.*

Susanne s-a oprit din mestecat, iar Agneta s-a ridicat provocând foşnetul biluţelor din fotoliul bean bag. Carina şi-a simţit pulsul în gât, la fel ca atunci când Wiking Stormberg trecuse în grabă pe lângă ea pe strada îngheţată, de dimineaţă.

Desigur, starea de spirit din cadrul clubului de carte suferise schimbări în ultimul an. Dar în toţi aceşti ani în care s-au întâlnit nu a existat niciun conflict, cel puţin nu unul serios. În vâltoarea furiei care o cuprinse, căuta să se calmeze.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ei, stai puţin, a adăugat Susanne şi s-a împins înainte cât pe ce să se lovească cu genunchii în măsuţă. Gitte, spune de ce crezi că este o carte de nimic.

Carina a simţit cum se înroşeşte şi s-a uitat fix la Birgitta. Era nervoasă, dar a simţit doar că pluteşte ca şi cum fotoliul pentru copii dispăruse de sub ea.

— Acest Humbert, personajul principal, a spus Birgitta, este un bărbat dezgustător care se căsătoreşte cu o femeie doar pentru că se simte atras de fiica ei. Este atât de dezgustător, încât îţi vine să scuipi pe toată cartea. Trebuie să fii bolnav mintal să te gândeşti că acesta este un comportament decent.

Carina a simţit că îi ţiuie urechile de la adrenalină când a auzit răspunsul lui Susanne.

— Şi eu cred că este o carte dezgustătoare, dar e foarte urât ceea ce ai spus. Trebuie să existe şi cărţi dezgustătoare.

— Aceasta este o carte pornografică, a spus Birgitta. Pornografia ţi se pare în regulă?

Aceasta nu este pornografie, a vrut Carina să ţipe, dar n-a scos niciun cuvânt.

— Nu trebuia să o citeşti dacă credeai că este atât de îngrozitoare, a spus Susanne.

Birgitta s-a întors spre Carina şi a arătat spre ea cu cartea pe care încă o ţinea într-o mână.

— Ba da, a spus Birgitta, a trebuit să o citesc pentru că *ea* a ales-o. O carte a naibii de *murdară*.

A aruncat cartea pe jos. Carinei i se părea că strălucea. Strălucea şi ţipa. Nu a înţeles ce spune, dar era ceva important. Birgitta s-a înroşit la faţă, iar asta o urâţea. Agneta s-a aplecat, a luat cu grijă cartea şi i-a mângâiat coperta de parcă ar fi periat-o.

— Am c-c-crezut că e bună, a spus Agneta discret în felul ei. Destul de ciudată şi foarte tristă. M-am bucurat să citesc despre America anilor '50, dar toate personajele erau atât de t-t-triste şi toate mor...

S-a făcut linişte în cameră. Carina şi-a recăpătat suflul. Sunetul aparatului de ventilaţie se auzea din nou.

— Şi dragostea, a spus Agneta luându-şi din geantă comentariile scrise, ca întotdeauna, cu litere roşii la maşina de scris. Cine are cu adevărat dreptul să judece pe altcineva pentru ceea ce i-i-iubeşte? Atât timp cât nu faci rău nimănui, poţi iubi pe cine vrei, nu?

— Nu era vorba aici despre dragoste, a spus Birgitta. Bărbatul ăsta dezgustător vrea să îşi drogheze şi să-şi violeze fiica vitregă, iar asta

este nebunie curată. Şi ucide o altă fiinţă. Cum rămâne cu *să nu ucizi*...

— Eu tot sunt de părere că trebuie să ai dreptul să citeşti ce cărţi vrei, a spus Susanne.

— Desigur, Humbert Humbert este dezgustător, a spus Agneta. Şi e n-n-nebun. Dar nu toate personajele din cărţi trebuie neapărat să fie drăguţe...

— Cu siguranţă îi poţi răni pe alţii prin iubirea ta sau iubind prea mult ori deloc, a spus Birgitta.

Pentru o clipă, Wiking Stormberg şi-a făcut simţită prezenţa în cameră, dar toate se uitau în pământ şi se prefăceau că nu îl simt. Toată lumea ştia că Birgitta se tăiase pe braţe când Wiking se despărţise de ea.

— Sofia? a întrebat Carina pe un ton care aducea cât mai aproape de unul obişnuit. Ţie ce ţi-a plăcut?

Sofia a pus pixul în caietul de notiţe şi a ridicat privirea.

— Personajul principal a fost trist toată viaţa pentru că a pierdut un prieten în copilărie. Cred că e foarte ciudat. De ce nu şi-a făcut un prieten nou?

Şi-a luat din nou pixul şi s-a aplecat peste caietul de notiţe.

Birgitta s-a ridicat greoi din fotoliu, iar părul negru îi juca în jurul capului. Şi-a aruncat geanta Adidas pe umăr, iar paltonul peste braţul stâng.

— Îmi pare tare rău, a spus ea. Am venit direct aici, nu am trecut pe-acasă şi avem multe teme la sfârşit de săptămână. Trebuie să plec acum.

Clipea des, trădând o urmă de neîncredere. Birgitta a rămas nemişcată. Susanne s-a ridicat prima, apoi celelalte, şi toate au îmbrăţişat-o, poate un pic prea tare şi prea prietenos. „O, draga de tine, trebuie să îţi fie atât de greu cu toate călătoriile”, „ai puterea să faci asta”, „ne putem vedea mâine, e meci la ora trei, ne vedem atunci?” Nu, bineînţeles, nu vrea să facă pe martira. Wiking Stormberg a fost vedeta echipei de hochei pe gheaţă, cel care practic a luat pe cont propriu Cercul Polar – da, echipa se numea aşa, dacă se întreba cineva cum şi-a primit clubul de carte numele – şi a dus-o până în divizia a treia. Întregul oraş Stentäsk a amuţit în după-amiaza aceea, când meciurile pe teren propriu s-au jucat la Şcoala Kvarndamm pe un patinoar acoperit şi puţin încălzit.

Carina şi-a întors privirea spre Birgitta.

— Chiar ai intenţionat să te sinucizi când ţi-ai provocat rănile alea sau ai vrut doar să ai parte de atenţie?

Birgitta a început să respire sacadat şi a devenit complet palidă. Camera parcă îngheţase. Carina a simţit cum mânia creşte urmând să erupă, ca un curent de răutate fierbinte care o devora.

— Trebuie să fie al naibii de greu să stai acolo la Gräddhyllan, a spus ea. Săraca de tine, desigur că trebuie să mai cobori uneori şi să ne mai trezeşti la realitate pe noi, muritorii de rând. Poţi să ne spui că suntem dezgustătoare şi proaste, chiar dacă tu de fapt nu înţelegi cu adevărat despre ce este vorba...

Brigitta a respirat zgomotos.

Apoi s-a întors şi a fugit spre ieşire. Toată lumea se uita după ea. Uşa de la intrare s-a trântit din nou. Agneta şi Susanne au rămas uimite de scena la care tocmai asistaseră. Carina simţea cum îi ard obrajii.

Nimeni nu mai zguduise până atunci unitatea grupului: această comunitate fragilă care crescuse cu oportunităţi limitate. Au rămas pe loc până când Susanne s-a hotărât şi ea să plece. S-a uitat la ceasul de la mână, un ceas de plastic elveţian, de care era teribil de mândră, şi apoi a aruncat o privire spre Carina, care s-a întors cu spatele. Susanne a revenit în camera de lectură şi şi-a ridicat jambierele colorate. Sofia şi-a închis caietul de notiţe şi l-a îndesat într-un compartiment interior al genţii de piele croite la tăbăcăria Bölebyn. Apoi şi-a luat din nou acadeaua. Ambalajul se lipise şi s-a rupt când a tras de el. Susanne şi-a înfăşurat fularul de câteva ori în jurul gâtului. Agneta şi-a pus foaia cu comentarii din nou în geantă. În momentul acela, sistemul de ventilaţie a scos un zgomot puternic.

Susanne a venit în faţă chiar lângă Carina. Fularul îi acoperea jumătate din faţă. Şi l-a tras mai jos şi şi-a coborât vocea până a sunat ca o şoaptă într-un act dramatic.

— Gitte te-a văzut, i-a şoptit ea, însă destul de tare ca să audă toată lumea. Te-a văzut vorbind cu el. Eşti îndrăgostită de Wiking?

Carina a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. Nu înţelegea. Furia se dezlănţuise din nou.

— N-ai decât să faci pe nevinovata, a spus Susanne şi s-a îndreptat spre ieşire.

Agneta s-a grăbit să o urmeze fără să-şi mai ia la revedere printr-o îmbrăţişare de la celelalte fete. În urma ei, a lăsat parfumul săpunului, iar Sofia s-a grăbit după ea ca un căţeluş ascultător.

Era întuneric în toată biblioteca, exceptând zona pentru copii. Deşi Carina nu vedea nimic, intuia că ceva este în neregulă. Stătea în prag, cu picioarele reci şi amorţite. Şi-a luat ghiozdanul cu mişcări stângace şi a stins lumina. S-a pierdut în umbrele dense care au înghiţit-o.

Maşinile care treceau pe strada Föreningsgatan făceau ferestrele să se zguduie. În rest, doar sistemul de ventilaţie era cel care mai scotea zgomote.

A închis uşa camerei de lectură şi a fugit temătoare pe hol, spre ieşire. A tras după ea uşa bibliotecii doar cu cotul, a întors cheia cu nenorocitul ăla de breloc voluminos din bronz şi i-a returnat-o paznicului de la secţia de poliţie fără să spună nimic.

Sufla un vânt îngheţat pe strada Föreningsgatan. Se auzea şuierând pe la colţurile caselor şi ridica în aer aşchii de gheaţă care se fixau apoi pe faţadele clădirilor sau îi înţepau obrajii. Şi-a tras fermoarul jachetei matlasate şi şi-ar fi dorit să aibă cu ea o căciulă groasă. Ce mai conta dacă i s-ar fi turtit părul? Şi-a îndesat capul între umeri ca să îşi afunde mai bine urechile sub guler, dar degeaba. Avea geaca aceasta de când era în clasa a noua şi îi rămăsese, într-adevăr, prea mică. Mama îi promisese una nouă drept cadou de Crăciun, dar municipalitatea anunţase că serviciul de îngrijire la domiciliu va fi redus. Nu erau atât de multe ore câte ar fi sperat. Asistenţii care ofereau îngrijire la domiciliu au dat vina pe noua Lege a serviciilor sociale care ar fi trebuit să intre în vigoare, dar nimeni nu mai credea în rezolvarea situaţiei. În orice caz, nimeni din familia Carinei.

Încă se mai putea observa în spatele norilor un fel de amurg gri. Norii denşi erau deasupra acoperişurilor şi îşi lăsau greutatea peste case şi maşini.

Gândul că se îndrepta spre casa cu patru camere mici, fără balcon, a făcut-o să simtă arsuri în piept. Şi-i imagina pe mama şi pe tatăl ei în faţa televizorului, iar pe Ulrika, cu receptorul telefonului lipit de ureche, pălăvrăgind despre băieţi şi băutură ieftină. I-a revenit în minte imaginea Birgittei, cu ochii ei negri şi cu obrajii palizi, plângându-şi de milă în vila care avea atâtea camere câţi metri pătraţi avea apartamentul familiei Burstrand.

Ştia că Susanne minţise. Birgitta nu asistase la conversaţia dintre ea şi Wiking din acea dimineaţă. Ea locuia în Piteå în timpul săptămânii şi nu mersese cu autobuzul la Älvsby. Susanne era, de fapt, cea care o văzuse şi dusese vorba mai departe.

Sau poate vorbise cu Wiking la un moment dat?

A tras adânc aer în piept. Simţea cum frigul o sugrumă.

De parcă ar fi uitat vreo secundă cum se simte.

Se întreba dacă Wiking avea o nouă iubită. Ar putea s-o întrebe pe Sofia, s-ar putea ca ea să ştie. Au fost în aceeaşi clasă, la cursul de *Ştiinţele naturii*.

Îşi simţea picioarele grele în cizmele de iarnă şi le târa până când s-au oprit singure, de la sine.

Brusc şi-a amintit că nu a returnat cartea împrumutată. Trebuia să pună *Lolita* la loc pe raftul cu cărţi străine de beletristică traduse în suedeză.

O, la naiba!

Cauciucurile unui microbuz cu geamurile îngheţate trosneau zgomotos în timp ce trecea peste pietrişul de pe jos. A încetinit şi s-a oprit mai sus pe strada Storgatan. Motorul n-a mai tors, iar uşile vehiculului s-au deschis. Înăuntru se auzeau mai mulţi bărbaţi care râdeau şi vorbeau în engleză. Şi-a tras răsuflarea şi a mijit ochii ca să poată vedea ceva cât de cât. Trebuiau să fie americanii de la Baza Robotică în drum spre pensiunea Stone Swamp, unde erau cazaţi. Probabil pensiunea cu cel mai idiot nume[10]. Desigur, în discuţiile obişnuite ale oamenilor, pensiunea nu a fost numită niciodată altfel decât Swampen. A auzit o uşă deschizându-se şi închizându-se, iar vocile americanilor s-au pierdut. La naiba. Primul lucru pe care îl va cumpăra din primul ei salariu va fi cu siguranţă o pereche de lentile de contact. Nu ar purta niciodată ochelari. Mai bine ar muri. Şi-a scuturat părul şi a început să urce spre strada Storgatan.

Lumina complet aurie se vedea strălucind prin geamurile interioare ale barului de la pensiunea Stone Swamp. Era ca o pată de culoare într-un film alb-negru la cinematograf. Sticla era acoperită de brumă pe afară şi aburită în interior. A auzit muzică înăuntru.

Chiar acum, vreau să trăiesc, chiar acum...

Era cântecul lui Tomas Ledin cu care acesta câştigase acum câţiva ani un festival de muzică. Suna extrem de bine.

El vrea să plece,

poate până la Paris,

şi să simtă că trăieşte într-un fel.

Nu să stea aici,

la patiseria oraşului,

[10] Mlaştina de piatră (în limba engleză). *(N.r.)*

şi să îşi lase gândurile să treacă pe lângă el...

A urcat cele patru trepte până la uşă şi a deschis-o.

Mirosurile au lovit-o brusc în faţă: mucegai, fum şi miros de bere. Lână umedă şi alune. A lăsat uşa să se închidă în spatele ei frecându-se de pietriş şi a mijit ochii în ceaţă. Murmurul vocilor era ca un covor murdar cu fir lung, dezgustător şi plăcut în acelaşi timp. Cântecul lui Tomas Ledin, ce se auzea în fundal, a încetat şi i-a luat locul o melodie de-ale lui Eddie Meduza care spunea că niciun nemernic nu-i va vorbi lui ca unui punkist. Foarte grăitor.

— Este loc la bar, a spus o chelneriţă stresată pe care nu o mai văzuse şi care a arătat cu degetul undeva spre fum şi nişte umbre.

Şi-a scos mănuşile. Cineva a şoptit ceva, dar nu a văzut cine şi nici nu intenţiona să afle. Privea atentă la bar şi la barman, un băiat blond al cărui nume nu şi-l amintea. În celălalt capăt erau două scaune libere. S-a aşezat pe unul dintre ele şi şi-a pus ghiozdanul pe celălalt. Şi-a tras în jos fermoarul jachetei matlasate.

— O coca-cola, i-a spus ea blondului. Cu gheaţă, te rog.

— Uite ce balcoane, a spus un domn în vârstă de la masa din spatele ei.

Carina nu ştia dacă se referea la ea, dar s-a întors ca să fie sigură. Chelneriţa a venit gâfâind cu două pizza cu şuncă şi sos béarnaise, pe care le-a trântit în faţa bărbatului şi a prietenului său.

— Două beri şi două pahare de tărie, a cerut bărbatul în vârstă.

Chelneriţa şi-a scos din buzunarul din spate un carneţel, a repetat comanda şi a dispărut.

Carina şi-a primit băutura. Eddie Meduza continua să înjure: *toţi punkerii sunt nişte porci, toţi pot merge în iad* în cântecul îndrăgit de toţi cei care făceau parte din curentul raggar[11] apărut în Scandinavia în anii '50 şi care îşi făceau veacul în Kyrkparkeringen. A privit în jur mijind ochii, dar nu a văzut pe nimeni cunoscut. Asta şi pentru că nu vedea nimic, dar şi pentru că lumina era slabă şi era prea mult fum. Sau poate pentru că erau prea mulţi oameni. Benny şi prietenii lui aveau în faţă pahare cu tărie şi Fanta. Mama nu îl mai lăsa să stea acasă la ei, aşa că fie era la Ante, fie la Bobben. Carina şi-a dat seama că trebuie să plece de-acolo înainte ca unul dintre aceştia să o observe.

— This seat taken[12]?

Fata a ridicat privirea şi a dat cu ochii peste un american cu barbă.

---

[11] Subcultură scandinavă, înrudită cu cea americană, ambele având ca punct comun dragostea pentru maşinile anilor '20. *(N.r.)*

Bingo!

— What[13]? Nu.

S-a grăbit să îşi ia ghiozdanul de pe scaunul de la bar şi l-a lăsat să cadă pe podea lângă ea. A simţit dintr-odată cât de cald era în local şi cât de lipicioasă era podeaua.

Americanul era corpolent şi purta blugi urâţi de cowboy asemănători imitaţiilor pe care le poţi găsi la centrul comercial Domus. A comandat alune şi o bere, pe care a băut-o direct din sticlă. A întins un pachet de ţigări spre ea. Fata a luat una şi l-a lăsat să i-o aprindă. Şi-a aprins şi el una şi a expirat fumul.

— So, you live here, or[14]...?

— In this pub? No.[15]

Bărbatul a râs în hohote.

— You’re funny[16].

Îl chema Bruce şi venea din Arizona. Nu l-a întrebat ce face în Stenträsk, pentru că ştia deja. Tatăl ei lucrase ca paznic la Baza Robotică, dar nu de la el ştia. Nici nu era nevoie să-i spună. Toate marile puteri care şi-au testat armele de distrugere în masă în Stenträsk erau găzduite la pensiunea Stone Swamp. Era suficient să treci de sala de mese, de bar sau doar să te uiţi ce microbuze aşteptau afară şi îţi dădeai seama de unde erau cei care se aflau în interior.

După ce şi-a băut cola, bărbatul a întrebat-o dacă mai vrea una. Da, voia. Aşa că el a comandat o altă cola, dar cu rom de data aceasta. Băutura a fost atât de tare, încât aproape că a făcut-o să tuşească. A luat un pumn mare din alunele aflate în faţa lui, vrând să-l facă să simtă că împărţeau ceva.

Barmanul a schimbat caseta cu muzică. A pus Boppers[17], cu albumul „Number 1”. Carina avea discul. Prima melodie a fost *At the Hop* şi era despre cum să pierzi vremea într-un loc care aparent se

---

[12] Scaunul acesta e ocupat? (în limba engleză). *(N.r.)*

[13] Ce? (în limba engleză). *(N.r.)*

[14] Locuieşti aici sau...? (în limba engleză). *(N.r.)*

[15] În acest bar? Nu (în limba engleză). *(N.r.)*

[16] Eşti haioasă (în limba engleză). *(N.r.)*

[17] Trupă suedeză de muzică. *(N.r.)*

numea The Hop. Americanul cânta şi el, iar ea fredona puţin, pentru că ştia că este afonă.

Apoi bărbatul a întrebat-o ce face o fată drăguţă ca ea în Stenträsk, într-o seară de vineri. I-a răspuns fără ocolişuri: fusese cu prietenele ei la un club de carte. Americanul nu auzise niciodată de Vladimir Nabokov. Nu auzise niciodată nici de Boppers, ceea ce poate că nu era atât de ciudat, dar totuşi era sigur că sunt americani. Şi Pippi Şoseţica[18] era americancă, dar formaţia ABBA era suedeză. Ce bine că nu era complet prost. Locuia în Tucson lângă un teren de golf. Nu, ea nu juca golf. Aproape că era să se înece cu cola când a întrebat-o.

Bărbatul voia să danseze, deşi barul era mult prea aglomerat. Carina a râs şi s-a prefăcut că se împotriveşte, dar aşa, doar pe jumătate. Americanul i-a înconjurat talia cu braţele, a tras-o de pe scaun şi au început să se mişte lipiţi unul de altul în ritmul muzicii. Se mai loveau de oamenii care treceau pe lângă ei şi Carina s-a împiedicat călcând pe propriul ghiozdan. A aruncat o privire la cartea împrumutată, pe care o călcase cu încălţările incomode de iarnă. Să te ia naiba, Lolita, asta meriţi. A simţit cum o podidesc lacrimile şi s-a întins după paharul ei ca să bea ce mai rămăsese din băutură. A dat din cap când americanul a întrebat-o dacă mai vrea unul.

Era foarte cald, aproape insuportabil de cald. Boppers cântaseră tot discul şi era pe punctul de a spune noapte bună acum, se potrivea cu ultima melodie. *Goodnight, sweetheart*.

— Ce trist că trebuie să plec.

— Dar ce faci? Poţi rămâne!

Ea a râs. Ce sete îi era!

A tras-o aproape de el, astfel încât să-şi lipească trupul mătăhălos de al ei. Mirosea a fum şi a apă de colonie. O mână i-a alunecat pe spatele ei şi a lipit-o de el apăsând peste vânătaia care i se formase după ce căzuse dimineaţă. A băut ce mai rămăsese în pahar.

Ar vrea să meargă cu el în camera lui? Avea acolo mai multă băutură. Carina a închis ochii şi a încuviinţat. S-a aplecat să îşi ridice geaca şi rucsacul, dar a observat că îi era greu să îşi păstreze echilibrul. Bărbatul voia să o ţină de mână în timp ce traversau barul, dar ea s-a împotrivit pentru că nu voia să o vadă aşa tot oraşul.

Camera bărbatului era la etajul întâi. Mocheta de pe hol era de culoare verde-închis şi era cam uzată. L-a sărutat în timp ce el bâjbâia căutând încuietoarea. O înţepase barba lui, iar sărutul avea gust de bere şi alune. A scăpat cheia pe jos, iar bărbatul a împins-o la perete ca un berbec care îi asalta muntele Venus. S-au auzit râsete şi paşi pe

[18] Personaj dintr-o carte pentru copii scrisă de autoarea suedeză Astrid Lindgren. *(N.r.)*

scări, aşa că fata s-a eliberat din strânsoarea lui şi a luat cheia. A băgat-o în încuietoare şi a deschis uşa, apoi s-a repezit în cameră exact la timp ca să îi evite pe colegii americani care i-ar fi văzut şi i-ar fi salutat. Ce mai conta? Şi ei erau împreună cu o fată şi evident urma o partidă de sex în grup. Şi-a lăsat sacoul şi ghiozdanul lângă uşă şi a început să-i descheie cămaşa americanului. Şi-a dat jos puloverul cu guler înalt şi a oftat profund. Nu purta niciodată sutien. S-a întins pe pat, iar bărbatul a sărit peste Carina înainte ca ea să aibă timp să îşi dea jos complet pantalonii. I-a tras doar chiloţii în jos şi a pătruns-o. Of, ce a mai gemut de durere şi usturimi, dar el le-a interpretat ca fiind gemete de plăcere. Stătea deasupra ei şi făcea mişcări scurte şi rapide parcă fără să îşi dea prea mult interesul. Fata a privit spre tavan şi totul a început să se învârtă încet. La naiba, băuse mult prea repede. Oasele genunchilor lui îi intrau în carnea de pe coapse. Cu fiecare împingere simţea o durere fulgerătoare în fese, în dreptul vânătăii. Din când în când, el îşi amintea că fata era întinsă pe pat şi făcea o pauză ca să se joace cu sfârcul ei stâng. Nu tare, dar nici deosebit de plăcut. Când a ejaculat, a scos un mormăit şi s-a lăsat cu toată greutatea peste ea, încât fata abia mai putea respira. A bălmăjit ceva în urechea ei, iar Carina a crezut că o întreabă dacă i-a plăcut. Dar nu era sigură că asta o întrebase. Apoi s-a rostogolit de pe ea, iar fata a putut să respire adânc. Sperma i se scurgea pe picior şi pe cuvertură. Spera din tot sufletul să nu-i fi venit ciclul. Bărbatul s-a dus clătinându-se în baie şi a făcut un duş. Carina a mai rămas întinsă câteva secunde şi se gândea cum ar trebui să se comporte în continuare. Să-şi muşte puţin buzele, ca să fie roşii şi mai voluminoase? S-a ridicat şi a aranjat pernele. Şi-a dat jos pantalonii de denim şi lenjeria intimă, care rămăsese undeva pe coapsă, s-a rezemat goală de tăblia patului şi a încercat să pară relaxată. Zgomotul produs de apă la duş a încetat. Bărbatul şi-a curăţat gâtlejul şi a scuipat. A ieşit dezbrăcat, cu penisul flasc, cu prosopul în mână şi s-a oprit uimit când a văzut-o stând goală în pat şi cu picioarele depărtate. Carina a încercat să zâmbească, dar simţea cum capul i se învârtea prea tare.

— Are you hungry[19]? a întrebat ea.

— We’ve had dinner[20], a răspuns el.

— How about that drink you talked about[21]? a întrebat ea depărtându-şi încă puţin picioarele.

---

[19] Ţi-e foame? (în limba engleză). *(N.t.)*

[20] Am luat cina (în limba engleză). *(N.t.)*

Bărbatul a privit în pământ, apoi s-a întors.

— I`m sorry, but we have some work to do tonight[22], a spus el.

Fata a înghiţit în sec, pricepând unde bate. Acum, că o avusese, se putea descotorosi de ea. Şi-a căutat chiloţii. Bărbatul a intrat din nou la baie şi a închis uşa în urma lui. Puloverul ei ajunsese sub pat şi era plin de praf, aşa că l-a scuturat bine. Era tricotat de una dintre doamnele cărora mama ei le oferea servicii de îngrijire la domiciliu. Era preferatul ei. Roşu, moale şi nu provoca mâncărimi.

— Plec, i-a strigat americanului din baie.

Acesta nu i-a răspuns.

Şi-a luat ghiozdanul şi geaca, şi-a încălţat cizmele şi a părăsit camera. Coridorul părea interminabil şi trebuia să se rezeme de pereţi pentru a opri senzaţia de ameţeală.

Uşa în spatele căreia se făcuseră nevăzuţi colegii americanului era întredeschisă, lumina era aprinsă, iar partida de sex în grup era în plină desfăşurare. Toţi cei trei bărbaţi păreau să fie implicaţi, în timp ce fata stătea în patru labe şi era penetrată. Scena asta a făcut-o să respire sacadat şi a simţit cum începe să se excite. S-a aplecat din instinct să închidă uşa, dar nu a reuşit, pentru că era blocată de o geantă. A dat cu piciorul în ea împingând-o în cameră şi, când uşa a făcut încă o dată un clic, s-a făcut lumină în mintea ei: geanta din piele de la tăbăcăria Bölebyn.

Afară se făcuse întuneric de-a binelea. Temperatura scăzuse, dar vântul se mai potolise. Ningea uşor. O senzaţie de frig şi de ceva lipicios i s-a strecurat între picioare. Un grup de elevi de liceu erau cu mopedele în faţa chioşcului Dagge. Auzind râsul unuia dintre ei, şi-a dat seama că era Håkan, fratele mai mic al lui Susanne. Au fluierat şi au strigat după ea când a trecut pe lângă ei. Nici măcar nu a putut să le arate degetul mijlociu. Dar frigul a reuşit totuşi să-i mai limpezească mintea. S-a uitat la ceasul de la mână. Mickey Mouse arăta ora zece fără un sfert. Nu era chiar atât de târziu. Îi era puţin greaţă, dar nu se simţea foarte rău. Ghiozdanul era uşor, pentru că lăsase majoritatea manualelor în dulapul de la şcoală. Nu avea niciun rost să le care acasă ca să studieze la sfârşit de săptămână. Doar notiţele şi *Lolita* mai erau în ghiozdan. S-a oprit în staţia de autobuz de pe strada Kvarndamm şi a scos cartea ca să se uite la ea. Supracoperta pusă de cei de la bibliotecă nu prea reuşise să-şi facă treaba. Coperta din

[21] Cum rămâne cu băutura aia despre care ai vorbit? (în limba engleză). *(N.t.)*

[22] Îmi pare rău, dar avem ceva de făcut în seara asta (în limba engleză). *(N.t.)*

spate a cărţii se rupsese atunci când călcase pe ea, iar câteva pagini desprinse din cotorul cărţii s-au împrăştiat în zăpadă. Le-a ridicat, le-a şters de apă cu mănuşile şi a citit cu ochii mijiţi în lumina felinarului.

Nu am intervenit oare în vreun fel în destinul ei prin a-l contopi cu pofta mea? Aceasta este şi rămâne o sursă de mare şi teribilă mirare.

A mototolit paginile şi le-a aruncat în coşul de gunoi, unde cuvintele lui Nabokov aveau să stea laolaltă cu ambalaje de dulciuri şi bilete de autobuz folosite. A ţinut cartea în mână pentru câteva secunde, apoi a aruncat-o şi pe ea.

Pe trotuarul din faţa casei ei nu fusese împrăştiat nisip. Stratul subţire de zăpadă care se aşezase făcuse asfaltul şi mai alunecos. A mers cu paşi mici pe gheaţă, dar tot a alunecat. S-a lovit la genunchi şi la şold, şi i-au dat lacrimile de durere. La naiba, la naiba, la naiba. A stat nemişcată câteva clipe. Frigul şi umezeala i-au pătruns prin pantaloni şi îşi simţea pielea amorţită. Era în acelaşi timp ceva ispititor şi reconfortant în acea senzaţie. Avea nervii întinşi la maximum, dar era întotdeauna ca o portiţă de ieşire.

Gândurile astea nu prea o linişteau. S-a ridicat repede în picioare.

Becul din casa scării nu funcţiona, dar asta nu era o problemă, deoarece cunoştea fiecare colţ al casei şi a găsit imediat gaura cheii. Mirosul de mâncare a lovit-o când a ajuns în hol. I s-a întors stomacul pe dos. Sărise şi peste masa de prânz de la şcoală.

— Carina, tu eşti?

Din living s-a auzit un clinchet când mama ei a aşezat pe măsuţă paharul cu alcool şi cuburi de gheaţă.

— Mmm, a mormăit ea descălţându-se şi agăţându-şi geaca.

Stătea în pragul uşii cu ghiozdanul peste umăr.

— La ce vă uitaţi?

Tatăl a pufnit iritat.

— Ingemar Bergman, a răspuns el. Ca vineri seara.

— Ingmar, i-a zis Carina. Numele lui este Ingmar.

— Unde ai fost? a întrebat mama.

— La clubul de carte, a răspuns Carina. Am stat şi am vorbit după aceea despre cărţile lui Nabokov, despre cum diferă de cele ale lui Brodsky...

— Ai mâncat?

— Mmm, a mormăit Carina, cred că iau un sendviş.

— A mai rămas palt[23]. Cum merge cu scrisul?

— Bine.

A intrat în camera pe care o împărţea cu sora ei mai mică şi şi-a pus ghiozdanul pe birou. Şi-a pus referatul în cutia de pantofi unde erau şi celelalte. Sora ei stătea întinsă pe pat şi citea una dintre cărţile ei cu Kitty.

— Cine ţi-a spus că poţi împrumuta asta?

— Ieşi afară şi lasă-mă! i-a strigat Ulrika.

Carina s-a dus înapoi în bucătărie. A găsit în frigider ce mai rămăsese de mâncare şi şi-a tăiat un palt în felii. Le-a uns cu unt şi le-a mâncat în picioare, direct deasupra chiuvetei. Tatăl Carinei a intrat în bucătărie şi s-a aşezat la masă privind-o insistent.

— Ai băut?

Carina a început să bată din palme în replică la stupiditatea întrebării.

— Benny a fost arestat ieri pentru băutură, a spus bărbatul.

— Ştiu, i-a confirmat Carina.

— De unde ştii?

— Toată lumea ştie.

Şi-a mai tăiat o bucată de palt, una cu carne de porc de data aceasta.

S-a concentrat să facă mişcări sigure şi precise.

— Hasse a primit un job, a spus taică-su. În Stockholm.

Carina s-a oprit tocmai când îşi ducea mâncarea la gură. Un val de adrenalină i-a invadat corpul. Hasse era celălalt frate al ei, cel care nu avea obiceiul să bea.

— La un spital de boli psihice, a spus tatăl cu o voce groasă. Asistent pentru cei care au probleme psihice.

— La Beckomberga? a întrebat Carina. Se va muta? Unde va locui?

Tatăl şi-a privit mâinile în tăcere.

— Pentru ce se duce acolo? a insistat Carina.

Bărbatul s-a ridicat şi s-a dus în living, unde Ingmar fusese schimbat cu un concert de muzică clasică.

— Mă duc la culcare.

Mama nu i-a răspuns. S-a auzit zgomotul cuburilor de gheaţă în pahar.

Cu siguranţă, la Beckomberga va merge. Citise în revista *Platsjournalen* că se căutau oameni şi aveau locuinţe pentru personal. Acolo s-ar putea muta şi ea.

---

[23] O găluşcă făcută din făină de orz sau de secară, cartofi cruzi răzuţi, la care se poate adăuga sânge de ren. *(N.t.)*

— Hasse?

A băgat capul în camera fraţilor ei, unde pe jos erau aruncate numai rufe murdare şi reviste auto. Nu era nimeni.

S-a dus la baie, s-a spălat pe dinţi, şi-a îndepărtat machiajul şi s-a spălat între picioare. S-a dus direct în patul ei, fără să se uite la Ulrika, şi a luat un atlas geografic care stătea pe noptieră. S-a uitat în indexul de la ultimele pagini.

Tucson, Arizona.

A căutat pagina corectă, sudul Statelor Unite, peisaj deşertic, destul de aproape de graniţa cu Mexic. A zăbovit cu degetul pe numele localităţii.

A închis ochii şi a căutat să simtă energia transmisă de punctul acela de pe hartă.

Cum ar fi să locuieşti acolo? Într-un loc în care nu erau niciodată temperaturi negative, într-o societate care nu constrângea oamenii în niciun fel?

Americanii aveau să revină. Ştia asta. De aceea au construit noul pod peste râul Pite.

Yankeii aveau nevoie să-şi poată transporta în siguranţă maşinile morţii peste apele repezi.

VINERI, 20 DECEMBRIE 2019

Dimensiunea, în general, pentru orice, reprezenta un fel de mândrie pentru locuitorii din Stenträsk.

Nu numai în cazul apelor repezi şi al Bazei Robotice, ci şi al podului peste râu: cel mai lat din toată valea râului Pite. Aproape cu un metru mai lat decât drumul 94, care ducea spre Älvsbyn, pentru că acela avea pistă de biciclete doar pe o parte. Timp de patruzeci de ani, podul a fost asociat de către locuitorii oraşului cu paradoxul de pe malul celălalt al apei: acea zonă pustie, dar atât de tehnologizată.

În octombrie 2019 au fost observate nişte fisuri serioase în grinda de pe partea sudică. La Baza Robotică a fost o activitate intensă în această toamnă, iar podul era absolut necesar pentru ca activitatea să poată continua. De aceea era nevoie ca achiziţiile publice de restaurare a podului să fie efectuate foarte rapid. Au existat şi voci critice care au susţinut că acestea nu au fost efectuate corect.

Cu toate acestea, descoperirea cadavrului fetei a oprit imediat orice fel de discuţii referitoare la pod.

Nici condiţiile pentru desfăşurarea proiectului nu au fost optime. Asta dacă vrem să ne exprimăm mai elegant. Frigul şi întunericul au

îngreunat efectuarea reparaţiilor şi, din motive de siguranţă, nu au fost acceptate alternative.

Podul a fost construit pentru a face faţă transporturilor grele până la bază: tancuri, diverse tipuri de vehicule blindate, rachete care uneori erau transportate pe drumuri de ţară. Pe scurt, toate tipurile de armament şi echipamentele necesare desfăşurării operaţiunii. Cu toate acestea, s-a dovedit că această construcţie, pe termen lung, nu a fost suficient de durabilă.

Renovarea grinzilor este o măsură care se ia deseori în cazul podurilor pentru a asigura portanţa şi siguranţa construcţiei. Aici însă s-a desfăşurat în condiţii extreme. Printre altele, constructorii au fost nevoiţi să folosească diferiţi aditivi, acceleratori şi antigel pentru a împiedica îngheţarea cimentului şi a zidăriei la temperaturi negative extreme. De asemenea, au folosit produse pe bază de soluţii de nitraţi de sodiu, precum şi produse care reduc punctul de îngheţare, sare specială fără cloruri pentru îndepărtarea gheţii şi a zăpezii de pe suprafeţele din beton şi produse care nu deteriorează nici betonul, nici armătura. S-au folosit şuruburile de rocă, pentru că se potriveau, de asemenea, cu şuruburile din oţel, cu şuruburile pentru ţevi şi multe altele. Au folosit convectoare electrice şi lămpi. La un moment dat, au închis pe pod un sens de mers. Le-au oferit muncitorilor barăci pentru a se încălzi şi puncte sanitare. Compania care a câştigat achiziţia era din sudul Suediei şi nu era obişnuită cu aceste condiţii de şantier. Asta a complicat situaţia.

Pe scurt, era frig şi întuneric, şi al naibii de greu de lucrat. Şi problema nu a constat doar în mărirea capacităţii de portanţă. Adânc sub construcţie, râul a năvălit înspre Storforsen, cascada cu cel mai mare debit din Europa.

Construcţia în sine se sprijinea pe patru fundaţii mari, patru picioare ridicate pe mal, de o parte şi de alta a râului, care susţineau întreaga structură. Pilonii arătau masivi când te uitai la ei, dar, de fapt, în interior erau pe jumătate goi.

În acea zi de vineri, muncitorii se ocupau de renovarea fundaţiei podului pe partea de est. Se formaseră mici fisuri în partea de sus a fundaţiei, ceea ce a determinat decopertarea carosabilului, pentru a avea acces la betonul turnat. Înainte de amiază au îngrădit fundaţia, iar după pauza de prânz au remediat fisurile pentru a consolida şi izola fundaţia.

Ea zăcea acolo.

Sau, mai bine zis, acolo zăceau hainele şi geanta ei.

Bărbatul care folosea pickhammerul era din Ånge. Avea multă răbdare şi era un om cu experienţă. Şi-a dat seama imediat că era ceva în fundaţie, ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo. L-a chemat pe şeful de şantier. Nu era o gaură mare, ar fi putut intra cam un metru cub de beton şi avea o formă dreptunghiulară. Au luat lopeţi şi au început să sape.

S-au oprit însă când au văzut ieşind la lumină o mână şi un umăr. Atunci au sunat la poliţie.

După o lungă aşteptare şi legături greşite, au reuşit să vorbească cu dispecera de la secţia de poliţie din Stenträsk. Şeful de şantier a fost atât de înspăimântat de descoperire, încât bărbatul din Ånge a fost cel nevoit să discute cu ea şi să-i explice situaţia: în fundaţia podului era un corp omenesc care părea decapitat, haine şi o geantă de piele cu catarame. Dispecera secţiei de poliţie din Stenträsk a reacţionat cu calm şi direct, a pus întrebări pertinente, le-a spus să nu atingă probele, să blocheze zona şi să aştepte echipajul de poliţie.

Apoi conversaţia s-a încheiat. Bărbatul din Ånge şi-a dat atunci seama că avea să plece mai devreme în concediul de Crăciun.

Carina Burstrand s-a dus direct la Wiking Stormberg, care stătea în bucătărie şi mânca împreună cu stagiara din Dalarna.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus ea.

Wiking a ridicat privirea spre ea în timp ce mesteca.

— Despre ce?

Carina s-a uitat spre holul pe care trecea Ahmed cu căruciorul lui de curăţenie.

— Putem să discutăm în biroul tău?

Stagiara, o femeie cu părul negru, pe numele ei Fatima Al-Aziz, a observat pentru prima dată că cineva i-a remarcat prezenţa. Wiking a ridicat din sprâncene.

— Au găsit-o pe Sofia, a spus Carina.

S-a întors pe călcâie şi a plecat pe hol.

Wiking a venit după ea cu furculiţa încă în mână.

— Ce naiba vrei să spui?

Carina a intrat în birou şi a închis uşa în urma lor.

O lampă de birou lumina teancurile de hârtii de pe masă, dar restul încăperii rămăsese în întuneric.

— Constructorii care renovează podul ce duce la Baza Robotică au găsit un cadavru în fundaţia de est, a spus ea. Era şi o geantă de piele acolo, cu închizătoare şi buzunar, cu curele şi catarame, lucrată la tăbăcăria Bölebyn. Sofia avea una identică.

Carina a înghiţit în sec.

— Nu i-au găsit capul. Nu există craniul.

Wiking s-a uitat la ea câteva secunde lungi, iar femeia a observat că era măcinat de o avalanşă de gânduri.

— Hainele? Cum era îmbrăcată?

— Erau aruncate peste ea.

Şeful poliţiei şi-a acoperit faţa cu ambele mâini preţ de câteva secunde. A mormăit ceva ce părea a fi o înjurătură.

— Şi acum s-a aflat ? a întrebat el răsuflând greu după ce şi-a îndepărtat mâinile.

Carina a încuviinţat făcând semn spre dispecerat, de unde se auzeau telefoanele sunând încontinuu.

— A sunat un bărbat de la Administraţia suedeză a transporturilor sau poate de la compania aceea care a primit contractul. Pe cine contactăm? Procurorii de aici? Secţia criminalistică din Luleå?

— Ambele variante, a răspuns Wiking. Şi comandantul secţiei de poliţie din Gällivare.

A ieşit din nou pe coridor, dar s-a oprit de data aceasta cu spatele la ea. Silueta înaltă a lui Wiking se putea distinge în lumina fluorescentă de la recepţie. A rămas aşa fără să se mai întoarcă.

— Când s-a întâmplat? Când a dispărut?

Deşi ştia răspunsul, tot a întrebat. Pentru că orice altă întrebare nu avea sens.

— În 1980, a spus Carina. În 2 august 1980. Era o sâmbătă cu furtună.

Wiking a continuat să meargă spre bucătărie, a luat-o şi pe stagiară şi au ieşit în parcare.

Dispeceratul se liniştise, iar cetăţenii care doreau să ia legătura cu forţele de ordine se mai potoliseră. La 12:30 avea programată o întâlnire, iar femeia ajunsese chiar în timp ce patrula de poliţie se îndepărta şi se afla în sala de aşteptare. Era o femeie machiată exagerat, cu doi fii de vârstă şcolară care se certau pe o figurină Batman.

— Din păcate, trebuie să vă rog să aşteptaţi câteva minute, a spus Carina.

Femeia a oftat ostentativ.

Carina a intrat în camera din spatele recepţiei şi l-a sunat pe Roland Larsson, care era procuror în Stenträsk. De fapt, el era în concediu, dar ajunsese doar până la centrul comercial Småstaden din Piteå. Intenţiona să serbeze Crăciunul alături de rudele soţiei sale.

— Vin imediat, a răspuns el.

În fundal se auzeau colinde de Crăciun. Carinei i s-a părut că era chiar încântat.

Apoi a format numărul secţiei criminalistice din Luleå. Se auzea cu ecou. S-a întors cu spatele la peretele de sticlă şi la zona de recepţie şi a privit spre parcare. Lumina licărea o oră în mijlocul zilei ca un număr de magie. Soarele se contura spre sud la orizont ca o fâşie roşie, iar zorii îndoielnici s-au transformat în amurg parcă într-o fracţiune de secundă.

Cineva i-a răspuns la celălalt capăt al liniei. O tânără care era responsabilă de operaţiuni. A ezitat să trimită oameni într-o zi de vineri după-amiază, chiar înainte de Crăciun. Nu ar fi posibil ca procurorul districtual să se ocupe de asta? Sigur erau rămăşiţe umane? Exista suspiciunea de crimă?

Carina s-a abţinut să o informeze pe tânăra din Luleå despre probabilitatea ca persoana decapitată şi găsită în fundaţia podului să fi avut un accident sau să se fi sinucis. În plus, cu siguranţă tânăra habar n-avea despre dispariţia Sofiei Hellsten. Probabil că nici nu se născuse atunci când se întâmplase şi, judecând după dialectul ei, probabil că nici nu era din Norrbotten. Carina i-a explicat în schimb clar şi cu calm că, dacă poliţia municipală nu ia în serios descoperirea cadavrului unei fete, care ar putea fi fiica adolescentă a unui consilier municipal, este ca şi cum autoritatea instituţiei ar dispărea din punct de vedere politic. Tânăra nu era vreo începătoare şi a înţeles situaţia. A decis să trimită imediat un criminalist.

Deoarece comandantul secţiei de poliţie din Gällivare era în oraş ca să cumpere şuncă pentru Crăciun, Carina l-a informat pe inspectorul Paananen despre cele întâmplate. Apoi s-a întors la recepţie şi la ghişeul unde se depuneau cereri pentru paşaport. L-a auzit în fundal pe Ahmed, care pornise maşina de spălat vase din bucătărie.

Femeia din sala de aşteptare era din Älvsbyn. Era nervoasă atât din cauza faptului că trebuia să aştepte, dar şi pentru că trebuise să conducă tot drumul până la Stenträsk ca să-şi reînnoiască paşaportul. Aceasta era situaţia actuală în zonele mai slab populate, unde taxele crescuseră, dar serviciile deveniseră mai proaste. Toţi banii proveniţi din prelucrarea lemnului, a fierului şi din hidroenergie erau trimişi spre Stockholm, iar locuitorii de aici, din nordul ţării, se simţeau jefuiţi şi înşelaţi. Carina era cumva de acord cu asta.

Cu mişcări mecanice, Carina i-a indicat femeii cum să stea pentru poza tip paşaport la aparatul aflat în spatele paravanului de plexiglas. Copiii au început să se bată pe podea. Femeia şi-a împrospătat machiajul şi şi-a dat cu luciu de buze înainte de a se aşeza în faţa

aparatului. Era nemulţumită, i se părea că arăta prea bătrână. A întrebat dacă poate reface poza, dar, după aceea, tot nu era mulţumită de cum arăta.

— Aceasta este o secţie de poliţie, le-a spus Carina cu voce tare băieţilor. Avem celule pentru scandalagii ca voi.

Copiii au tăcut instantaneu, de parcă cineva le-ar fi oprit butonul de alimentare. S-au uitat miraţi la ea, s-au ridicat şi şi-au aranjat căciulile. Mama a făcut o a treia încercare de poză.

— E bine, a spus Carina uitându-se la imagine în computerul ei, înainte ca femeia să aibă timp să protesteze. Vă vom trimite un SMS când paşaportul este gata. Poate să dureze până la cinci zile lucrătoare, poate ceva mai mult acum, de sărbători. Plătiţi când îl luaţi. V-ar plăcea să primiţi şi o carte de identitate naţională?

— Nu e cazul.

Carina a ridicat din umeri. Băieţii începuseră să se certe din nou pentru figurină, dar în şoaptă.

— Oscar, Liam, haideţi, le-a zis mama strângându-şi produsele de cosmetică.

Un beculeţ de la telefonul de pe birou s-a aprins din nou. Era un reporter de la *Norrbottens-Kuriren*.

— Avem o informaţie potrivit căreia a fost găsită Sofia Hellsten. E adevărat?

Atunci s-a dezlănţuit iadul. Era puţin probabil ca Wiking să fi ajuns deja la pod.

— Aţi sunat în dispecerat. Aici nu putem oferi informaţii despre persoane găsite, a spus ea.

— Pot vorbi cu anchetatorul-şef?

— Locuieşte în Gällivare.

Carina a simţit frustrarea jurnalistului şi a presupus că era înregistrată.

— Cine e şeful poliţiei locale la voi? Stormberg?

— Wiking Stormberg este şeful poliţiei, aşa este, a spus ea cu amabilitate. E plecat acum, dar ar trebui să se întoarcă într-o oră. Puteţi să sunaţi mai târziu.

A încheiat apelul şi l-a sunat pe Wiking pe telefonul mobil. Acesta a răspuns imediat.

— S-a aflat deja, l-a informat ea. Au sunat de la ziarul *Norrbottens-Kuriren*. Care este situaţia?

— Sunt rămăşiţe umane. Am găsit îmbrăcăminte, un cardigan şi ceva care trebuie să fi fost o pereche de blugi.

— Larsson şi cineva de la secţia criminalistică din Luleå sunt pe drum, a spus Carina.

— Mai avem dosarul Sofiei Hellsten? a întrebat-o Wiking. Ar trebui să fie în arhiva din camera boilerului.

Panica instalată direct în stomac a făcut-o să tresară. Dosarul cu toate informaţiile, cu echipa de intervenţie şi investigaţiile. Teribila vară a anului 1980.

— Verific.

— Şi sună-l pe Söderlund la Firma de pază Bevakning şi roagă-l să ne trimită doi paznici. Ai verificat cum va fi vremea? Spunea cineva că ar putea veni o furtună.

Carina a intrat pe pagina de internet a Institutului suedez de meteorologie şi hidrologie.

— A fost emis un avertisment de gradul doi pentru seara aceasta, i-a confirmat ea. Zăpadă şi vânt puternic cu rafale în regiunile muntoase descoperite.

A suspinat profund, aşteptând în linişte în timp ce vântul sufla în telefonul lui Wiking.

— Am fost colegi de clasă, a adăugat el apoi. Cred că a fost puţin îndrăgostită de mine.

— Toate fetele erau îndrăgostite de tine, Wiking, i-a spus Carina. Nu doar cele cu care ai fost împreună.

A închis telefonul. Ahmed a băgat capul pe uşa de la recepţie.

— Eu plec.

— Crăciun fericit, Ahmed! Salutări familiei!

A zâmbit şi a dispărut. Apropo, oare musulmanilor li se urează Crăciun fericit? Nu era sigură. Uşa din spate s-a închis în urma lui cu o bufnitură.

Robotul companiei de pază şi protecţie oferea informaţii despre programul de funcţionare al acesteia. Ce noroc că avea în lista ei de contacte numărul personal al lui Rickard Söderlund. I-a răspuns imediat.

— Doi bărbaţi la pod? Ce s-a întâmplat?

S-a uitat pe geam şi fulgi de zăpadă uşori se vedeau dansând afară.

Dosarul, cu toate investigaţiile. Toate informaţiile despre ceea ce s-a întâmplat, cu ce s-a ocupat toată lumea. Cu ce s-a ocupat ea.

— Treci prima dată pe la secţia de poliţie şi ia corturi şi reflectoare, l-a sfătuit ea. Constructorii au cu siguranţă lanterne, dar noi vrem să le avem pe ale noastre.

— Trimit doi băieţi până la ora opt seara, apoi îl pot trimite acolo pe Pekka.

— Am înţeles.

Nu are cum să ţină chestiunea asta secretă nici măcar alte cinci minute.

Şi-a pus telefonul mobil în buzunarul din spate şi a scos legătura de chei de la subsol. A părăsit biroul şi a închis uşa din faţă. Oficial, programul era până la ora 15, dar în situaţia aceasta nu putea să lase oamenii să intre în sala de aşteptare. A stins şi lumina. Luminiţele din bradul de Crăciun pâlpâiau ritmic pe pereţi.

Când a deschis uşa de la subsol, a surprins-o bubuitul boilerului, care funcţiona cu ulei. Din punctul de vedere al mediului, era o adevărată nebunie să încălzeşti astfel această clădire de beton. Dacă ecologiştii ar şti, s-ar înfuria la culme.

Scările de la subsol erau înguste şi abrupte. A simţit cum îi bate inima cu putere. A trebuit să caute puţin până a găsit cheia potrivită de la arhivă. Aerul din încăpere era uscat şi rece şi crea un sentiment vag de disconfort. Ca o cameră mortuară, s-a gândit ea, fără să ştie însă cum te-ai simţi într-una. Lampa fluorescentă din tavan s-a aprins şi a pâlpâit de mai multe ori până s-a hotărât să lumineze ca lumea.

Sertarele arhivei de metal erau înşirate unul lângă altul, pe rânduri dese.

Doamne, trecuse o eternitate de când nu mai fusese aici. A tras de unul dintre sertare. Nu era închis. De unde să înceapă?

Dosarele erau sortate în ordine cronologică în funcţie de data înregistrării. Măcar atât ştia şi ea. Dar unde era intrarea în acest labirint? A găsit anul 2010 şi a parcurs cu degetul însemnele de pe cutie. A căutat înapoi în timp: 2009, 2008, 2007... Simţea cum îi trosnesc pietricele sub picioare. Nu s-a mai făcut curat aici de multă vreme. Era întuneric beznă când a ajuns în dreptul anilor '90, pentru că lampa fluorescentă de deasupra anilor '80 era complet stinsă. Şi-a luat telefonul mobil din buzunarul din spate şi a pornit lanterna. 1985, 1984, 1983...

1980, iulie-august.

A respirat adânc şi a scos sertarul.

Era o cutie de carton, de culoare maro, cu capac.

Dispariţie

Sofia Hellsten

2 august – '80

Cutia era prăfuită şi grea ca un bolovan. A ridicat-o şi a împins sertarul înapoi cu cotul. A aşezat cutia de carton deasupra dulapului cu documente de arhivă. Şi-a pus ambele mâini pe capac. Inima îi bătea cu putere şi simţea cum, prin cutia de carton, secretele aveau puterea să ardă.

Ce se ştia? Ce nu se aflase la interogatoriu?

A ridicat capacul şi a suflat praful care se aşezase peste hârtii. A ţinut telefonul deasupra ca să poată citi la lumina lanternei.

Raportul dispariţiei fusese întocmit luni, 4 august 1980 de către şeful poliţiei, Gustav Stormberg.

În acel moment, s-a auzit de sus o bătaie în uşa din spate. Doamne, veniseră paznicii.

A tras capacul înapoi peste dosar, a luat cutia sub braţ şi a urcat scările.

— Vin! a strigat ea punând cutia lângă chiuveta din bucătărie.

S-a grăbit spre uşa din spate pentru a-i lăsa pe paznici să intre. Erau un bărbat şi o femeie. I-a primit aşa cum îi era firea, adică în tăcere şi fără să se agite prea mult.

Paznicii erau tineri sau ea era cea care îmbătrânise?

Le-a arătat magazia unde se aflau corturile şi echipamentele de iluminat. Au fost nevoiţi să rabateze bancheta din spate a maşinii şi să facă mai multe drumuri până au reuşit să încarce tot ce era nevoie.

— Va fi o vreme al naibii de urâtă, a spus tânărul.

S-a întors la dosar abia când maşina de pază şi protecţie a dispărut în spatele plugului de zăpadă. A luat cutia cu dosarul Sofiei Hellsten în camera din spatele recepţiei şi a tras draperiile.

Cu mâinile tremurându-i puţin, a ridicat capacul şi a luat primul document din stivă.

Dispărută: Sofia Elisabeth Hellsten

Născută: 19620909

Adresă: Backåsvägen 11

Adresă poştală: 975 90 Stenträsk

Semnalmente: Păr castaniu. Ochi albaştri.

Înălţime: 163 cm

A început să-i sune telefonul mobil. A sărit speriată ca şi cum cineva i-ar fi ţipat în urechi.

A pus repede la loc foaia de hârtie şi a apăsat capacul.

Era Håkan.

— Poţi trece pe la magazinul de băuturi? Eu voi întârzia puţin azi.

A respirat superficial, cu gura deschisă, pentru ca Håkan să nu îşi dea seama de pulsul ei accelerat. Ştia că cercetătorii elveţieni sunt acolo sus, la bază, pentru a patra oară în ultimii ani. S-a uitat apoi la ceasul de la mână.

— Va fi cam greu, a spus ea. Nu ştiu cât voi mai sta aici.

— S-a întâmplat ceva?

A închis ochii strâns timp de două secunde.

— Mă duc eu la magazinul de băuturi, nicio problemă.

El a tăcut la telefon, aşa cum obişnuia să facă atunci când lucra la ceva.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— A sunat Karolina. Nu vor veni.

Dezamăgirea aproape că i-a tăiat răsuflarea.

— Dar am cumpărat mâncarea de Crăciun! Totul este pregătit!

— Da, da...

— Ce motiv a mai găsit acum ?

— Vreme rea, durere de picior, ştii cum e...

La naiba, nu ar trebui să fie atât de afectată. A scrâşnit dinţii.

— Ei bine, a spus Carina, cu atât mai multă mâncare pentru noi, ceilalţi.

— Te iubesc, a spus Håkan.

— Şi eu te iubesc.

Se gândea cu ce au greşit oare atât de mult în privinţa primului lor copil. Karolinei îi plăcea tot ce ea şi Håkan dispreţuiau. Exista o genă care îi făcea pe oameni să-şi dorească să fie pe placul tuturor cu orice preţ?

Dialogul interior i-a fost întrerupt de farurile albe care se reflectau pe pereţi prin perdele. S-a dus la fereastră şi a aruncat o privire în parcare. Tocmai venise patrula de poliţie. La naiba. A tras jaluzelele şi s-a uitat la cutia de carton. Conţinutul cutiei îi crea o stare de disconfort şi de tensiune. Fără să mai stea pe gânduri, a pus cutia cu dosarul Sofiei pe scaunul ei şi l-a împins sub birou. Sunetul motorului s-a oprit, iar farurile s-au stins. Uşa din spate s-a auzit deschizându-se. S-a dus la recepţie şi a ascultat mesajele înregistrate în ultima oră.

Toată presa din comitat aflase despre descoperire, inclusiv unul dintre ziarele de seară.

— Trebuie să transmitem un comunicat de presă, le-a sugerat ea lui Wiking şi stagiarei, în timp ce aceştia se scuturau de zăpadă în foaier.

— Cel mai bine ar fi să aşteptăm criminaliştii şi procurorii, a spus Wiking. Te-ai gândit bine în privinţa cortului şi a reflectoarelor.

Ea s-a întors cu spatele la ei, iar cei doi poliţişti au dispărut în biroul lui Wiking. Stagiara a trântit în mod ostentativ uşa în urma lor.

Trebuia să cumpere băuturi de Crăciun. Dar trebuia să vadă şi ce era în dosar. La naiba.

— Ies să fac nişte comisioane! a strigat Carina spre uşa închisă.

S-a întors în camera din spatele recepţiei. Într-unul dintre sertarele biroului avea o sacoşă de pânză. A tras scaunul de la birou şi a îndesat dosarul Sofiei în ea. Încăpea aproape în întregime. Şi-a schimbat încălţările, şi-a luat haina, şi-a pus geanta pe umăr şi punga de pânză sub braţ.

S-a dus prin spatele clădirii în parcare. A aruncat o privire peste umăr când uşa s-a închis în urma ei. În biroul lui Wiking era lumină generată de plafoniera dreptunghiulară care se putea observa de afară. Dar nu a reuşit să îl vadă nici pe el, nici pe stagiară.

Cheia de la maşină nu se afla în geantă acolo unde se aştepta să fie. Pentru a o găsi, a trebuit să pună sacoşa de pânză pe jos, pe pietrişul îngheţat. Sunetul care indica deschiderea maşinii a răsunat între pereţii de cărămidă. A deschis portiera pe partea pasagerului şi a pus sacoşa pe scaun. A închis portiera, apoi maşina. A privit spre uşa din spatele clădirii şi la fereastra lui Wiking. Nicio reacţie. A răsuflat uşurată şi i-a mulţumit lui Dumnezeu.

Cerul albastru-închis de dinainte ca lumina polară să apară şi să dispară era acum înlocuit de întuneric. Şi-a ridicat geanta pe umăr şi s-a îndreptat spre Storgatan.

Febra cumpărăturilor de Crăciun o cuprinsese şi pe ea. Totul era aşa cum trebuia. Era un funcţionar public plătit din banii contribuabililor pe cale să cumpere băutură pentru sărbători şi care aştepta cu nerăbdare să se bucure de Crăciun alături de familie. Erau chestiuni care, culmea, acum i se păreau potrivite.

Sunetul clopoţeilor se auzea în difuzoarele de slabă calitate. Ar trebui să candideze pentru noul consiliu. Pulsul i se calmase. Cu siguranţă, nu era niciun pericol. Ce s-ar putea întâmpla acum, după patruzeci de ani?

Mergea mai departe, călcând apăsat în zăpadă. Genţi, pachete şi cărucioare pentru copii concurau pentru peticele de trotuar

neacoperite de gheaţă. Noile utilaje de îndepărtat zăpada nu-şi croiseră drum până în zona magazinelor comerciale. Probabil capitalismul şi consumerismul sunt prea masculine.

— Salut, Crăciun fericit! i-a urat cerşetorul într-o suedeză stâlcită în faţa intrării în mall.

Magazinul de băuturi alcoolice nu mai avea cărucioare pentru cumpărături. A înhăţat repede ultimul coş de mână. Se simţea sufocată de oameni în geci groase care se repezeau la sticlele de vin roşu şi diverse sortimente de bere. Şi aici se auzeau în difuzoare colinde de Crăciun. A găsit Shiraz din Africa de Sud şi a luat ultimele şapte sticle rămase pe raft. Era îngrozitor de cald în magazin. Şi-a făcut loc cu eleganţă la raionul vinurilor spaniole spumante şi a luat patru sticle de cava, marca Anna. Ar trebui să le ajungă până după Anul Nou. S-a uitat spre coş şi a văzut că era deja plin. S-a decis să pună şi câteva doze de bere Norrlands Guld. Håkan n-avea decât să facă alte cumpărături între Crăciun şi Anul Nou, dacă vrea. Doar el bea bere. Transpiraţia îi curgea deja pe piept şi sigur i se pătase cămaşa. Era bucuroasă că în ziua aceea îşi luase sacoul şi că cei mai dificili ani în care avusese parte de bufeuri erau pe terminate. A mai luat în ultima clipă o sticlă de vodcă Absolut de la raionul de băuturi spirtoase, nemaifiind în stare să meargă şi să aleagă şi o sticlă de coniac. Cine va dori un păhărel de tărie la heringul preparat de Crăciun o să bea vodcă. Din câte ştia ea, era în regulă să bei mai multe tipuri de băutură la o masă. Mama ei voia şi acum să îşi bea grogul în faţa televizorului. Carinei nu-i plăceau băuturile spirtoase şi i se părea că toate au acelaşi gust. Gândul la Sofia Hellsten i-a activat gusturile din adolescenţă, când băuse tot ce se putea bea. La naiba!

— Ce bine că voi, politicienii, sunteţi cu adevărat modele pentru noi, ceilalţi, i-a spus un bărbat îmbrăcat într-o haină de culoarea cămilei şi a dat din cap în timp ce se uita la coşul ei plin de alcool.

În comparaţie cu sudoarea care i se prelingea lent pe spate, dispreţul din vocea bărbatului a venit rapid, ca o avalanşă.

— Crăciun fericit şi ţie.

— Cum te poţi suporta? Cum? Cum de te mai poţi uita în oglindă? Mare te mai dai!

Ultimele cuvinte le-a pronunţat cu voce tare, aşa că oamenii din magazin s-au oprit şi s-au uitat în direcţia ei.

— Vedeţi cine este? a continuat bărbatul cu haină de culoarea cămilei în timp ce privea în jur roşu la faţă de furie.

A arătat spre ea, justiţia în persoană.

— Carina Burstrand! Vouă, celor care aţi votat cu ea, ar trebui să vă fie *ruşine*!

Toate casele erau deschise, iar ea s-a îndreptat spre cea unde era coada cea mai scurtă. A început să-şi aşeze sticlele pe banda rulantă.

— Rasisto!

Comentariul a venit de undeva din dreapta, din partea unei femei cam de aceeaşi vârstă cu ea şi care stătea la coadă. Femeia era frumos machiată şi purta genul acela de colier de designer care ar aduce mai mulţi urmăritori vedetelor pe Instagram.

— Crăciun fericit, a răspuns Carina.

— Şi urarea e tot suedeză, atunci? Oameni înguşti la minte ce sunteţi, a spus femeia.

Vorbea puţin mai tare acum şi se înroşise în obraji.

— Auzi, cică Moş Crăciun ar fi de fapt din Turcia şi că tradiţia bradului de Crăciun ar veni din Germania, a spus femeia. Habar nu aveţi.

Carina a simţit privirile oamenilor aţintite asupra ei când a plătit şi a pus sticlele în pungi de plastic. Nu se mai întâmplase ca oameni care nu o cunosc să o atace. În mod normal, aversiunea faţă de ea era vărsată doar pe internet.

Erau cinci pungi în total. Poate cumpărase totuşi prea multă băutură. Erau atât de grele, că de abia le putea căra. După ce a parcurs zece metri de la ieşirea din magazin, a fost nevoită să le lase jos şi să se odihnească. În difuzoare, sunetul clopoţeilor a fost înlocuit de cântecul suedez *Å jänta å ja*[24]. Oamenii treceau pe lângă ea din toate părţile. Murmurul vocilor se amesteca cu muzica, cu zgomotul produs de pietriş şi cu scârţâitul zăpezii moi sub tălpi, ca o peliculă peste tot ce înseamnă omenire.

Trebuia să fie de acord cu asta. Sofia nu a avut şansa aceasta.

A apucat pungile de plastic şi s-a îndreptat în grabă înspre parcarea din spatele secţiei de poliţie.

Vântul se intensificase şi ningea mai puternic. A condus spre casă imaginându-şi că zboară pe o mătură.

La naiba, la naiba. Credea că vara anului 1980 aparţinea trecutului pentru totdeauna, cufundată, din fericire, într-o mlaştină rece a milei, dar acum se pare că ieşea la iveală ca un loc împuţit, necurăţat de mult timp. A strâns puternic mâinile pe volan în timp ce conducea.

---

[24] Cântec tradiţional din regiunea Värmland realizat de Fredrik August Dahlgren şi cântat în jurul bradului de Crăciun. A fost tradus în engleză cu „My Girl and I” sau „Me and My Gal” *(N.t.)*.

Casa din Älvsby era situată la marginea oraşului, pe porţiunea de mlaştină secată care a fost exploatată şi pe care s-au construit vile cu un singur etaj la începutul anilor '70. Casa lor era verde, singura astfel colorată din acel ansamblu. Karolinei îi fusese mereu ruşine de asta: casa lor nu era ca ale celorlalţi.

Karolina promisese că va veni acasă de Crăciun. Anul trecut ea şi soţul ei au fost în Thailanda. Cu un an înainte în Africa de Sud, iar sărbătorile de iarnă din 2016 le petrecuseră cu părinţii soţului, în Bollnäs.

Problema Karolinei era politica, mai bine zis implicarea Carinei în Partidul Democrat din Suedia. Nu era o persoană care să se comporte conform normelor din Stockholm şi se pare că nici ale celor din magazinul de băuturi alcoolice. Karolina a vrut să arate prietenilor că stă departe de situaţia asta şi că aşa este în regulă. Carina ştia asta. Când a candidat pentru consiliu, ştia că fiica ei se va împotrivi, şi aşa a şi fost. Întrebarea era dacă nu se va mai lupta pentru principiile în care credea doar pentru a-şi mulţumi fiica aflată la o mie de kilometri în sudul ţării.

Asta e. N-ai decât să fii laşă. Stai şi uită-te la ştirile zilei în apartamentul tău scump cu sobă de teracotă.

Deşi ar fi putut să spună dinainte că nu va veni. A dovedit lipsă totală de respect.

În orice caz, Linnea ar trebui să vină. La fel şi mezina Alicia. Serghei era încă pe platforma petrolieră. Evident, era mai bine plătit dacă muncea în timpul sărbătorilor.

A virat pe strada lor, pe Bredvägen, o stradă nu foarte lată. În timp ce se îndrepta spre numărul 43, a observat luminile gălbui care răzbăteau prin ferestre şi făceau să strălucească zăpada care cădea. Apropiindu-se, a simţit o senzaţie de căldură în stomac. Îi plăcea Crăciunul. Era o perioadă de odihnă pentru toată lumea, în lipsa soarelui, puteau sta împreună. Era o sărbătoare frumoasă. Se spunea că oamenii consumau prea mult alcool din cauza întunericului, că deveneau deprimaţi şi că aveau căderi nervoase.

Ea nu observase aşa ceva. Mai bine zis, nu mai observase aceste lucruri.

*

Adam stătea cu căştile pe urechi şi se juca pe calculator în camera lui. I-a făcut semn să plece când a vrut să îl îmbrăţişeze. A pus două beri şi o sticlă de vin spumant în frigider, vodca în congelator, iar

restul sticlelor de alcool, jos în cămară. A scos telefonul mobil şi i-a trimis un mesaj lui Håkan: „Am cumpărat băuturile pentru Crăciun”. S-a întors în camera lui Adam şi a ridicat una dintre căştile de pe urechile lui.

— E vineri, ştii care e înţelegerea. Adună-ţi hainele murdare.

— O, nu, m-ai făcut să pierd!

S-a dus la maşină, a luat sacoşa de pânză cu dosarul Sofiei şi s-a întors în casă. Adam stătea cu spatele la uşă, cu căştile pe urechi, bătând isteric în tastatură. A intrat în dormitor şi a închis încet uşa în urma ei. A pus cutia pe pat, a tras draperiile şi a aprins veioza. S-a aşezat pe marginea patului fără să-şi scoată hainele. Cutia se deformase uşor de la greutatea hârtiilor. A ridicat capacul.

A strâns pumnii preţ de câteva secunde şi a respirat adânc.

Tatăl fetei, Hilding Hellsten, a fost cel care a raportat dispariţia fetei.

Sofia Hellsten se dusese la bibliotecă pentru a împrumuta cărţi în după-amiaza de sâmbătă, 2 august, dar nu s-a mai întors niciodată acasă. Părinţii au aşteptat-o toată noaptea. Probabil că fata purta o pereche de jeans şi sandale, un pulover şi un cardigan tricotat. Tatăl nu era sigur ce marcă sau culoare avea.

A pus raportul deoparte, întors pe cuvertura patului. Trebuia să respecte ordinea în care fuseseră puse actele.

Apoi urmau nişte liste şi alte formalităţi legate de anchetă. Audierile. Documentele imprimate păreau să fie puse în ordinea în care fuseseră întocmite. Astrid, bibliotecara, era ultima care o văzuse pe Sofia înainte să dispară. Audierea fusese redactată şi înregistrată marţi, 5 august. Aparent, nu s-a luat nicio măsură şi nu s-a efectuat nicio acţiune în prima zi când a dispărut fata. Şi-a adus aminte că a existat după aceea un oarecare scandal legat de chestiunea asta. Poliţia fusese criticată pentru că nu luase în serios sesizarea dispariţiei. Se pierduse timp preţios.

S-a uitat rapid peste textul audierii.

Sofia Hellsten mersese la biblioteca Şcolii Kvarndamm şi împrumutase şi returnase nişte cărţi în ziua de sâmbătă, 2 august. Cărţile pe care le returnase:

De cealaltă parte a miezului nopţii de Sidney Sheldon
Scrupule de Judith Krantz
Pasărea-spin de Colleen McCollough

Carina a înghiţit în sec. Era cea despre care discutaseră în ultima întâlnire a clubului de carte, chiar cu o noapte înainte ca Sofia să dispară.

Cărţile pe care le împrumutase:

Ultimele cazuri ale lui Miss Marple de Agatha Christie
Oglinda spartă, tot de Agatha Christie
Vânturile războiului, partea 1 şi partea 2, de Herman Wouk.

Se poate spune orice despre preferinţele literare ale Sofiei, dar nu că erau sofisticate.

Astrid Berglund credea că Sofia purta pantaloni, probabil jeans, şi un cardigan. Se prea poate să fi fost albastru. Nu îşi amintea de vreo geantă sau vreun ghiozdan. Fata părăsise biblioteca înainte de a se închide, chiar înainte de tunet. Astrid a sfătuit-o să se grăbească spre casă înainte să înceapă ploaia. Conform bibliotecarei, Sofia Hellsten se comportase normal, ca de obicei. Nu părea stresată sau tristă, dar, pe de altă parte, nici foarte fericită:

— Mereu am avut impresia că era o fată tăcută.

„Tăcută”, da, ai putea spune asta. De fapt, Carinei i se păruse întotdeauna că Sofia era un pic cam prostuţă. Trebuie să fi fost ceva în neregulă cu ea, dar pe vremea aceea nu se făceau astfel de investigaţii medicale. Mergea în mod regulat la un doctor din Boden, dar nimeni nu ştia de ce.

A răsfoit rapid documentele. Erau câteva notiţe şi informaţii decupate din ziare, dar nu i s-au părut importante. În august 1980, dispariţia Sofiei a captat atenţia întregii ţări timp de câteva zile. Surprinzător, pentru că din punctul de vedere al ştirilor, zilele de vară sunt cam anoste. Dar după doar câteva săptămâni, viaţa a revenit la normal: un club de noapte incendiat, un vulcan care a erupt sau un adolescent care nu a venit acasă. Acestea erau subiectele presei locale.

A căutat printre audierile redactate numele Carina Burstrand, în data de 6 august 1980.

Aproape că i s-a oprit inima. A apucat documentul cu ambele mâini. Îşi aducea aminte de asta, la naiba. Respiraţia i se accelerase, mâinile îi transpirau şi panica îi ardea stomacul. Ştiuse că urma să fie luată la întrebări şi se gândise bine ce avea să spună. Lars-Ivar fusese cel care venise la casa părinţilor lui Håkan, unde ea se mutase. Era prima ei săptămână liberă după jobul de vară total inutil, de la centrala telefonică a municipalităţii. O întrebase dacă putea să discute cu ea

despre Sofia. Doar dăduse din cap, pentru că nu putuse să scoată niciun cuvânt. Erau în camera ei şi a lui Håkan. El aştepta în bucătărie. Lars-Ivar era îmbrăcat în civil şi stătea pe scaunul de la birou, iar ea stătea pe pat. Ce putea să spună despre ultima dată când o văzuse pe Sofia?

Se uitase fix în ochii lui, fără să clipească sau să tremure.

Citind acum tot ce declarase, şi-a dat seama că îşi aminteşte totul, cuvânt cu cuvânt.

Ca de obicei, s-au întâlnit la clubul de carte, într-o seară de vineri la începutul lunii. Citiseră o carte pe care o alesese Sofia, *Pasărea-spin* de Colleen McCullough, şi discutaseră despre ea aşa cum obişnuiau să facă. Sofia scrisese un referat. Mereu făcea asta, dar, de fapt, nimeni nu le mai citea ulterior. Nu s-a întâmplat nimic special. În seara aceea, au vorbit despre operele lui McCullough.

A spus Sofia ceva ieşit din comun, ceva referitor la faptul că urma să plece undeva?

Nu, chiar deloc.

Nu, nu s-au întâlnit sâmbătă.

Aşadar, ultima dată când o văzuse pe Sofia fusese în seara clubului de carte?

Da, răspunsese Carina, care avea optsprezece ani la momentul audierii.

Carina cea de cincizeci şi şapte de ani a închis ochii. Amintirile i-au revenit în cascadă. Era acea seară când se certaseră la întâlnirea clubului de carte. Susanne o comparase pe Colleen McCullough cu Vladimir Nabokov, fiind de partea lui McCullough totuşi. Ea se enervase. Sofia, care era de obicei tăcută şi expeditivă, strigase la ele. Agneta începuse să plângă, iar Birgitta, ca de obicei, le studiase cu un aer de superioritate, pentru ca mai apoi să se ridice şi să plece acasă prima. Ce tâmpită! Fusese ultima oară. Amintirea ardea ca un foc. Bărbatul care nu se mai întorsese, plecase, o părăsise. Nu a mai auzit niciodată de el şi nici nu ştia unde să îl caute.

— Daaa! a strigat Adam, semn că a câştigat jocul ăla al lui în care masacrase un număr mare de oameni.

Carina a pus deoparte hârtiile cu audierea ei. A închis ochii pentru câteva clipe înainte să răsfoiască audierile celorlalte membre ale clubului de carte Cercul Polar.

Niciuna dintre ele nu vorbise vreodată despre ceea ce declarase poliţiei.

Adevărul e că nici nu se mai întâlniseră vreodată. Niciodată toate, ca grup. Acum, când a citit pe sărite documentele, Carina şi-a dat

seama că declaraseră cam acelaşi lucru. Toate au spus că vorbiseră despre cartea *Pasărea-spin* şi autoarea Colleen McCullough. Că nu se întâmplase nimic deosebit. Sofia nu spusese nimic la plecare, că ar fi fost ameninţată sau ceva despre vreun iubit. Carina dădea foaie cu foaie, iar ochii îi alunecau pe diverse rânduri. Cel mai mult vorbise Susanne. Declaraţia ei avea opt pagini. Cea mai scurtă a fost a Agnetei. Fusese luată prin telefon de la Karlstad.

Apoi a urmat audierea personalului de la Baza Robotică.

Carina s-a uitat repede peste prima declaraţie. Era a şefului companiei, Evert Landén, tatăl Birgittei.

Marina SUA fusese acolo şi evaluase daunele aduse infrastructurii în acele săptămâni. Au fost construite în acest scop clădiri, poduri şi viaducte în jurul Nausta. Evert Landén nu putea să ofere informaţii despre lucrările care fuseseră efectuate la bază în acel weekend. În ceea ce priveşte muncitorii suedezi, avea liste cu lucrările care trebuiau efectuate. Poliţia nu a fost împiedicată să-i contacteze pe aceştia. Nu putuse oferi, din păcate, alte informaţii în ceea ce priveşte persoanele care vizitau baza. Nici cine participase la lucrare şi nici câte persoane fuseseră. În principiu, nu existau liste cu nume.

Carina a înghiţit în sec.

A răsfoit rapid documentele tipărite ale oamenilor de la bază. Apoi a ajuns la declaraţia lui Kerstin Lindgren, care era atunci proprietara Pensiunii Stone Swamp. Fusese redactată în 18 august 1980, la aproximativ două săptămâni după dispariţia Sofiei.

A încetat să mai respire pentru câteva secunde. Care era pericolul? Oare poliţia nu ar fi contactat-o atunci dacă s-ar fi aflat ceva?

A citit repede, dar cu atenţie.

Aproximativ zece americani fuseseră cazaţi la Stone Swamp în acel weekend. Unsprezece camere fuseseră închiriate americanilor de la Forţele Armate, dar cel puţin una dintre ele fusese folosită pentru a stoca echipamente speciale. Kerstin Lindgren era sigură de asta.

Ea nu ştia cu exactitate câte persoane stătuseră la hotel şi nici nu le ştia numele. Angajaţii de la Baza Robotică nu se trecuseră niciodată în registrul pensiunii. Era o regulă şi toată lumea făcea asta, dar nu şi ei.

Remarcase ceva neobişnuit, ceva ieşit din comun?

Da, câteva camere nu fuseseră folosite în ultimele zece zile. Probabil că trei sau patru bărbaţi părăsiseră pensiunea în noaptea dinspre marţi, 5 spre miercuri, 6 august. Era vorba despre camerele 5, 7, 10 şi 11. Camerele erau plătite până în 16 august, aşa cum se

convenise. Pentru ea, acest aspect privind camerele nefolosite nu avea nicio importanţă. Doar observase acest lucru.

În afară de ceea ce era evident, ştia cine erau aceşti bărbaţi?

Da, îi recunoscuse. Mai fuseseră la bază de nenumărate ori, primăvara şi vara. Activitatea americanilor se prelungise până iarna, dar aceşti patru bărbaţi nu se mai întorseseră.

Care era părerea ei? Fuseseră trimişi acasă mai devreme?

Kerstin Lindgren nu voise să facă speculaţii referitor la acest aspect. Ea putea doar să confirme că fuseseră în Stenträsk de patru ori, că fuseseră camere rezervate cu alte trei ocazii, dar se cazaseră alte persoane.

Cei care veneau la Baza Robotică intrau de obicei în contact cu localnicii?

Deloc, cu excepţia unor situaţii legate de câteva fete tinere.

Carina a început să transpire. Doamne!

Putea să ofere câteva nume? Fete care obişnuiau să se întâlnească cu angajaţii de la bază? Cineva în mod deosebit în acel weekend?

Fuseseră atât de multe de făcut la pensiune, răspunsese Kerstin Lindgren. Erau zile libere pentru localnici, turişti care voiau să se uite la soarele de la miezul nopţii, plus americanii. Dar cu siguranţă remarcase că unii dăduseră fuga sus la etaj.

„Fuga sus la etaj”, deci aşa se zicea. Carina a pus hârtia deoparte. Declaraţia continua pe pagina următoare.

Kerstin Lindgren fusese rugată să enumere femeile pe care le văzuse dând fuga sus la etaj în acea zi. Un singur nume fusese menţionat.

Carina Burstrand.

Numele Sofiei Hellsten nu fusese pomenit.

A ameţit de-a binelea. A crezut că va leşina.

A ezitat câteva secunde, apoi a luat hârtia, a făcut-o ghemotoc şi a pus-o în buzunarul hainei. A respirat prelung. Adam striga „la naiba, la naiba, rahat”. Probabil cineva l-a împuşcat. S-a uitat la ceas. Chiar trebuia să se întoarcă. A răsfoit repede următoarele douăzeci, treizeci de pagini rămase, dar nu mai avea niciun rost. Nu putea accepta ceea ce era scris.

A pus documentele în cutie în ordinea corectă şi a închis capacul. A pus apoi cutia înapoi în punga de pânză.

A ieşit în hol şi s-a ciocnit de Adam.

— Eşti încă acasă? a întrebat el surprins.

Cutia de sub braţ era grea şi mai că o scăpase pe jos.

— Da, am pus în frigider şi în cămară băutura de Crăciun a tatălui tău, a spus Carina. Să nu bei totul acum.

L-a mângâiat pe păr şi a ieşit din casă.

Nu era nimeni în staţia de autobuz din spatele şcolii şi parcă fusese părăsită. S-a oprit chiar lângă coşul de gunoi, dar a ezitat. Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar scotoci după sticle goale în perioada Crăciunului? Amintirea cerşetorului văzut în faţa intrării în magazin i-a revenit în minte: „Bună ziua, Crăciun fericit”.

A păstrat hârtia în buzunar şi a mers mai departe.

Tocmai ce ajunsese cu maşina în parcare, când şi-a făcut apariţia Roland Larsson. Cu siguranţă că nu întâlnise multe limite de viteză pe drumurile alunecoase dinspre Piteå.

Era nevoită să lase dosarul în maşină.

S-au salutat în viteză, Carina a deschis uşa din spate şi au intrat împreună. El şi-a dat jos căciula şi chelia i-a strălucit în lumina lămpii.

— Cafea? a întrebat ea.

— Ar fi bună una.

Carina a arătat spre biroul lui Wiking, iar Roland a intrat fără să mai închidă uşa după el.

Le-a auzit vocile acoperite totuşi de zgomotul făcut de aparatul de cafea. Simţea cum hârtia mototolită cu declaraţia aceea îi ardea buzunarul hainei.

— Am blocat cea mai mare parte a drumului, a spus Wiking. Putem coborî pe partea stângă. Elveţienii sunt acolo, dar e ceva trafic.

— Sunteţi siguri că este un cadavru?

— Nu poate fi altceva. O mână şi un umăr se zăresc prin pietriş. Există urme de răni pe corp, dar am impresia că au fost produse când a fost turnat betonul prin partea superioară.

— Şi capul lipseşte?

— Pe umeri nu este.

— Ar fi putut să-l mănânce vreun animal?

Carina s-a dus în camera din spatele recepţiei şi şi-a agăţat hainele în cuier. Şi-a schimbat încălţările. A mers înapoi în bucătărie şi a pregătit două căni de cafea, un pahar de suc, lapte şi o carafă mică cu apă.

— Să mă duc să cumpăr ceva de mâncare? a întrebat ea în timp ce le aşeza pe birou.

— Mulţumesc, pentru mine e suficient, a spus Wiking şi apoi a tăcut.

Au aşteptat până când ea a terminat de aşezat toate băuturile, apoi au continuat.

— Care este locul, mai exact?

Carina a mers pe coridor spre bucătărie, a scos o cană din dulap şi a apăsat butonul aparatului de cafea. Apoi s-a postat chiar lângă uşa coridorului. Simţea cum îi curge sângele prin vine.

— Vârful fundaţiei podului pe latura de est, sub carosabil...

— ... sau, mai exact, sub pista de biciclete, a spus stagiara întrerupându-i.

— ... sub pista de biciclete...

— Acolo unde betonul s-a crăpat, a adăugat stagiara.

— Este un spaţiu puţin adânc, a zis Wiking. Plin cu pietriş. Corpul a ieşit la iveală când s-a încercat îndepărtarea unui stâlp de beton...

— ... şi o parte de asfalt, a adăugat stagiara.

S-a făcut linişte, o linişte care s-a amplificat şi care a cuprins întregul coridor. Carina a reuşit să-şi ţină respiraţia.

— Ei bine, continuă atunci, i-a spus Wiking stagiarei în cele din urmă. Informează, te rog, şi secţia de criminalistică.

— Nu, îmi cer scuze, s-a scuzat stagiara. Îmi pare rău... Scuze.

Carina şi-a muşcat buza, dar era bucuroasă că fusese pusă la punct. A sorbit din cafea.

— Pot fi observate nişte fisuri în grinzile de pe margine. Întreaga fundaţie trebuie să fie întărită.

— Hm, a mormăit Roland Larsson. În ce stare este corpul?

— Este atât piele, cât şi ţesut, cel puţin pe mâna care iese.

— Hm, a mormăit din nou investigatorul local, de parcă îşi lua notiţe.

— Din păcate, muncitorii au mutat obiectele găsite în acea cavitate, a spuse Wiking. Să sperăm că nu le-au contaminat în întregime.

— Haine şi o geantă? a întrebat Roland Larsson.

— Şi un portofel.

— În ce stare erau obiectele?

— Destul de bună. Cardiganul părea aproape intact. Perechea de jeans era mucegăită şi decolorată, la fel şi geanta. Nu le-am examinat, pentru că te-am aşteptat pe tine şi pe cei de la criminalistică.

— Cu siguranţă, în acea cavitate nu a existat aer, a spus Roland Larsson. Cel puţin până de curând... Niciun material organic în jur care să fi descompus ţesuturile sau obiectele...Când a fost sigilat acel spaţiu?

Wiking a oftat zgomotos.

— De cât timp este podul acolo? Patruzeci de ani?

— Acest lucru este important, a adăugat Snoaba, după cum o poreclise deja Carina pe stagiară. Toate crimele care au avut loc înainte de 1 iulie 1985 s-au prescris...

— Dar a fost vreun...? a început Roland să spună, dar Snoaba nu terminase.

— ... din cauza crimei lui Olof Palme, a continuat ea energică. Legislaţia s-a modificat în 2010. Crimele comise după această dată nu se mai prescriu. Toate crimele care au avut loc înainte de această dată sunt prescrise.

Doamne! Carina nu s-a putut abţine să îşi dea ochii peste cap. De parcă nu toţi ştiau acest detaliu.

— Amprente? a întrebat Roland. S-a păstrat ceva din momentul dispariţiei?

— Nu ştiu, a spus Wiking, nu am avut timp să verific dosarul.

Carina tocmai voia să ia o gură de cafea.

— Cum ne descurcăm cu vremea? a întrebat Roland.

— Du-te acolo şi fă o evaluare, i-a sugerat Wiking. Dacă e cazul, poţi să închizi şi să securizezi zona. Avem paznici puşi acolo.

S-a auzit zgomotul scaunelor trase pe podea. Se pare că vor pleca.

— Trebuie să o identificăm, a spus Wiking. Fatima, încearcă să contactezi persoana responsabilă cu registrul dispariţiilor de la Departamentul Naţional de Operaţiuni al Poliţiei. Trebuie să verifici toate rapoartele de dispariţii din comitat, să zicem, începând cu 1975 până azi. Probabil vom verifica şi împreună cu Interpolul, dar acesta este pasul următor. Dacă va fi necesar.

Carina s-a grăbit înspre recepţie ca să asculte mesajele vocale înregistrate în centrala telefonică. A întocmit rapid o listă a ziarelor care doreau informaţii despre descoperirea făcută la pod. I-a predat-o lui Wiking când acesta era gata să iasă din secţia de poliţie.

— La naiba, a spus el trecându-şi mâna prin păr. Poţi tu redacta un comunicat de presă?

— Ţi-l voi trimite pe e-mail înainte să-l fac public, a spus Carina.

— Şi dosarul... Unde l-ai pus?

— Pe bancheta din spate în maşina mea. Îl voi pune pe biroul tău, a spus Carina.

— Ştii cumva dacă Sofia a avut rude în oraş? a întrebat el.

— Nu ştiu, a răspuns Carina. Nu cred.

— Trebuie să existe nişte verişori. Poţi să verifici?

Şi-a notat repede: comunicatul de presă, o rudă pentru a compara ADN-ul.

— Roagă-l pe cel de la criminalistică să vină direct la noi când soseşte, a spus Wiking.

Roland Larsson şi Wiking au ieşit. Fatima a rămas într-o altă cameră şi a sunat la Departamentul Naţional de Operaţiuni al Poliţiei. Avea uşa închisă. Ce deşteaptă! Carina a aşteptat până când maşina poliţiei a dispărut pe strada Kyrkogatan, apoi a ieşit să aducă sacoşa de pânză. O rafală de vânt cu zăpadă a lovit-o direct în faţă. După ce a ajuns înăuntru, a dus cutia în biroul lui Wiking. Era întuneric, doar lampa de birou era aprinsă. A pus cutia fix pe mijlocul biroului, chiar lângă un pahar de suc pe jumătate gol.

Apoi s-a dus în camera din spatele recepţiei, a făcut nişte rezervări de cazare şi a printat hărţi şi nişte menţiuni. Apoi a redactat un scurt comunicat de presă. De obicei, comunicatele erau publicate pe site-ul poliţiei la rubrica de ştiri şi evenimente, unde jurnaliştii puteau să le acceseze şi să le citească. Şi-a strâns mâinile puternic pentru a se putea concentra. Farurile maşinilor de-afară se plimbau pe pereţi. S-a răsucit în scaun, pentru că nu îi plăcea să facă asta nici în situaţii obişnuite. Nu reuşise niciodată să se exprime foarte bine în scris. Agneta era bună la astfel de lucruri, ea fusese autoarea grupului. Agneta avea o maşină de scris portabilă de culoare albastru-deschis, marca Facit, la care a scris nuvele pentru *Ung & Kär*, *Starlet* şi *Mitt Livs Novell*[25]. O folosea, de asemenea, când îşi scria comentariile pentru clubul de carte. Nimeni altcineva nu îşi mai scria gândurile în acest mod. Dar Agneta simţea nevoia să se raporteze la ceva. Poate şi pentru că se bâlbâia puţin... Nici Susanne nu era chiar pricepută la scris, deşi ajunsese jurnalist independent. Practic, şomeră dacă ar fi să spunem lucrurilor pe nume. Lui Susanne îi plăcuse întotdeauna mai mult să vorbească decât să scrie şi să reflecteze.

— Nu răspunde nimeni la Departamentul Naţional de Operaţiuni al Poliţiei, a spus Fatima stând în uşă. Ai nişte contacte acolo?

Măi să fie, trebuie să fie rău pentru ea, după ce a fost cu maşina de patrulă, acum să se coboare la nivelul angajaţilor civili.

Carina a ridicat privirea spre stagiară. Putea fi cineva mai scorţos decât ea? Probabil că şi şefii Departamentului Naţional de Operaţiuni al Poliţiei aveau altceva mai bun de făcut decât să stea în birourile lor în vinerea dinaintea Crăciunului. Evident că nimeni nu răspundea la telefon.

Să nu uite să scape de hârtia din buzunarul hainei.

— Din păcate, noi, operatorii de centrală, nu avem un club secret unde să putem schimba numere de telefon secrete, i-a răspuns ea.

S-a aşezat mai bine pe scaunul de birou în timp ce Snoaba părea că va izbucni în curând.

---

[25] Diverse reviste suedeze *(N.r.)*

— Dar dacă într-adevăr nu găseşti pe cineva în Stockholm, a continuat Carina, poţi apela oricând la serviciul lor de presă. Cineva răspunde mereu acolo. Am numărul de mobil al ofiţerului de presă de la poliţia din Stockholm şi poate fi contactat oricând. Sună-l şi trimite-i salutările mele. Îţi trimit prin SMS datele lui de contact.

Carina şi-a luat telefonul mobil, l-a căutat în agenda telefonului pe colegul din Stockholm şi i-a trimis un SMS stagiarei. Apoi a revenit la comunicatul de presă.

Fatima a rămas în prag câteva secunde, năucită şi umilită. A plecat doar atunci când telefonul ei, care rămăsese în birou, a emis un semnal sonor de confirmare a primirii mesajului.

Ofiţerul de presă al poliţiei din Stockholm scria romane poliţiste. Carina aranjase pentru el primăvara trecută o vizită la bibliotecă. Probabil că ofiţerul de presă o uitase deja, dar replica „trimite-i salutările mele” nu era deloc nepotrivită. Snoaba ar prefera să moară decât să transmită salutări din partea unei dispecere. De fapt, el chiar o ajutase de câteva ori să dea de anumite persoane.

Comunicat de presă al Poliţiei din Stenträsk

Descoperirea de lângă Stenträsk ar putea fi rămăşiţe umane

Poliţiştii au fost anunţaţi vineri la ora 12:15 despre o posibilă descoperire a unor rămăşiţe umane pe un şantier din oraş.

Zona se află lângă râul Pite, până la drumul 374. Instalarea barierelor poate îngreuna traficul spre şi dinspre Gransel.

Poliţia şi tehnicienii sunt la faţa locului pentru cercetări.

Informaţii oferite de poliţie

Publicat în 20 decembrie 2019, la ora 18:23.

Nu e ca şi cum ar urma să primească un premiu Nobel pentru comunicatul de presă, dar i l-a trimis lui Wiking pe WhatsApp pentru confirmare. I-a răspuns.

Nu ar trebui să scriem „traficul spre şi dinspre Baza Robotică”?

Se gândise la asta.

Mi s-a părut inutil să trimit indicaţii precise despre loc. Gransel mi se pare mai neutru. Oricum, cei care ştiu înţeleg despre ce e vorba.

A mai aşteptat o jumătate de minut.

Aşa este. Trimite-l.

A transmis comunicatul presei. Nu spunea nimic nou în afară de ceea ce era oricum evident: că a fost blocată o mare parte din drumul peste pod. Totuşi, toată lumea va suna. A auzit-o pe stagiară vorbind cu cineva la telefon chiar dacă uşa de la birou era închisă. Poate reuşise să îl contacteze pe ofiţerul de presă.

Şi telefonul ei mobil a sunat. Era Håkan din nou. Şi-a dat seama că telefonul lui era activat în maşină, pe difuzor.

— A sunat Susanne, a spus el. A zis că a fost găsită Sofia. Este adevărat?

S-a ridicat şi a închis uşa de la recepţie. Stătea lângă birou şi privea în întuneric.

— Eşti singur în maşină?

— Da.

— O femeie moartă a fost găsită într-o fundaţie a podului care duce înspre Gransel. Ar putea fi ea.

— O, la naiba! Tocmai am trecut pe-acolo şi era multă poliţie.

A tăcut. Patruzeci de ani era o perioadă lungă. Håkan avea doar cincisprezece ani când s-a întâmplat, dar totuşi şi-a amintit.

— Informaţia e deja publică în ziarele din Stockholm, a spus Carina.

— Ambele ziare de seară au preluat ştirea şi deja sunt multe comentarii pe *Flashback*[26]. Susanne a spus că vine mai devreme, cu primul avion de dimineaţă. O să facă un podcast.

— Doamne! a exclamat Carina şi s-a lăsat în scaunul de birou.

— Ştiu, a zis Håkan. Deşi ar putea fi bine pentru ea să aibă ceva care să-i capteze atenţia. Va fi primul Crăciun fără Krister. Va fi copleşită oricum.

Carina a văzut maşina secţiei de criminalistică din Luleå intrând în parcare.

— Tocmai a venit criminalistul şi voi mai sta aici o vreme.

[26] Revistă suedeză *(N.r.)*

— Am vorbit cu Adam şi l-am rugat să pregătească el cartofii.
— A aflat despre cadavru?
— Nu a întrebat nimic. Ne vedem în curând.
Carina s-a dus la uşa din spate şi i-a deschis criminalistului. Era o femeie tânără pe care nu o mai văzuse niciodată.
— Sandra Hammarlund, s-a prezentat ea şi a dat mâna cu o strângere cam prea puternică.
Probabil că nu îi era uşor.
Carina s-a prezentat şi a primit-o pe Sandra Hammarlund în spaţiul de la recepţie. De fapt, ar fi trebuit să o trimită înăuntru, la stagiară, dar Snoaba încă vorbea la telefon în spatele uşii închise.
— Şeful şi procurorul sunt la faţa locului, a informat-o Carina oferindu-i două hărţi pe care le printase, una cu o privire de ansamblu şi una mai detaliată cu coordonate. Zona este securizată şi au fost amplasate corturi şi reflectoare. Dacă vremea se înrăutăţeşte, trebuie să vă opriţi. Avem un paznic la faţa locului pe timpul nopţii. Am rezervat o cameră pentru tine la Swampen, pensiunea din centrul oraşului. Acolo unde este inelul roşu...
I-a indicat pe hartă.
— Dacă îmi dai numărul tău de telefon, îţi pot trimite datele de contact ale tuturor celor implicaţi în anchetă.
Sandra Hammarlund a scos din buzunarul interior al jachetei o carte de vizită pe care i-a înmânat-o.
— Cât de departe este podul?
Carina a privit spre parcarea iluminată.
— Nu atât de departe. Poate un kilometru dacă mergi pe jos şi trei sau patru dacă mergi cu maşina.
— Dacă am înţeles bine, aveţi un caz de dispariţie nesoluţionat aici în sat de acum mult timp?
Sat?
— Şeful are dosarul pe masă, a spus Carina reuşind să-şi menţină un ton neutru.
Stagiara a ieşit din birou auzind vocile din hol. Nu voia să rateze şansa de a-şi face simţită prezenţa. A salutat-o cordial pe colega din Luleå şi se pare că se cunoşteau. Normal.
Carina a râs.
— Ai reuşit să contactezi pe cineva de la Departamentul Naţional de Operaţiuni al Poliţiei?
Nu se putea abţine. Fatima s-a încruntat.
— Nu, dar ofiţerul de presă va lua legătura cu cineva.

— Excelent, a spus Carina îndreptându-se spre camera din spatele recepţiei.

A simţit înfipte în spate săgeţile otrăvitoare pe care Snoaba i le trimitea. I-a trimis Sandrei Hammarlund un SMS cu toate informaţiile de care ar putea avea nevoie, inclusiv numărul de telefon al pensiunii Stone Swamp şi numărul de mobil a lui Britt-Marie, actualul proprietar.

Privea dincolo de parcare, departe spre râu.

S-ar putea să nu fie un kilometru până acolo sus. Mai degrabă o jumătate dacă mergi pe pasarela din spatele şcolii.

Ea, personal, nu mersese niciodată pe acolo. Poteca era abruptă, întunecată şi alunecoasă. Brazii străjuiau aleea şi îşi întindeau braţele spre trecători. Se spunea că în zona aia se aflau diverse spirite rele care mâncau copii mici. Cine spusese asta? Oare Sofia?

Nu îşi mai amintea.

Nu mai făcea distincţia între amintiri şi elucubraţii.

Sandra Hammarlund a plecat cu maşina spre locul anchetei, iar Snoaba s-a făcut comodă în birou.

Carina stătea în semiîntuneric şi încerca să clarifice situaţia cu rudele Sofiei. RNEPA, Registrul Naţional de Evidenţă a Persoanelor şi Adreselor, nu îi era de prea mare ajutor. Erau peste o mie două sute de persoane care se numeau Hellsten şi care trăiau în Suedia, inclusiv cei care îşi scriau numele cu litera „ä”.

Şi-a luat o ceaşcă de cafea din bucătărie.

Sigur Sofia obişnuia să îşi sărbătorească Crăciunul cu vreun verişor? Pe undeva prin comitat? Mama ei era din sud. Oare care fusese numele ei de familie înainte de căsătorie? Carina habar nu avea. Dar tatăl era din nord, din zona minieră Malmfält?

Patrula de poliţie s-a întors. A auzit uşa din spate trântindu-se, iar Wiking a intrat singur în biroul lui.

Şi-a restrâns căutarea şi s-a concentrat asupra părţii de nord a comitatului. A întocmit o listă cu toate numele Hellsten din Norrbotten, a căutat în diverse surse adresele lor şi numerele de telefon. A printat lista, s-a îndreptat spre biroul lui Wiking şi a bătut la uşă.

Stătea cu dosarul în faţă, iar cutia fusese pusă pe un birou alăturat. Capacul era pe podea.

— Sunt douăzeci şi patru de persoane cu numele Hellsten în Norrbotten, a spus ea punându-i lista pe colţul biroului.

— Ia loc, a rugat-o el arătând spre scaunul aflat de cealaltă parte a biroului.

S-a aşezat forţându-se să respire cât mai calm. Lampa de birou se reflecta în ochelarii lui.

— Tu şi celelalte fete aţi fost printre ultimele care aţi văzut-o, a spus Wiking. Tu şi celelalte din clubul de carte de vineri seara.

Carina a ezitat. Da, poate că aşa a fost.

— S-a întâmplat ceva deosebit în seara aceea? Ceva de care îţi aminteşti acum?

Şi-a muşcat buza. S-a gândit puţin.

— S-a întâmplat acum patruzeci de ani, a spus ea. Ce te face sa crezi că...?

— Nu cred nimic, doar te întreb, a spus Wiking.

Şi-a scos ochelarii. Privirea lui era ca o săgeată, iar Carina s-a uitat la ceasul de la mână.

— Susanne va veni aici mâine înainte de amiază, a spus ea. Poate îşi aminteşte mai multe decât mine.

— Deci nimic special? Chiar nimic? Nimic care dintr-un motiv sau altul să fi făcut acea seară diferită de celelalte?

— Nu chiar. Poate doar faptul că am discutat despre o carte neobişnuit de plictisitoare.

— Ce vrei să spui?

La naiba. Nu şi-a putut ţine gura. A oftat.

— Sofia a fost cea care a ales-o. Îi plăceau bestsellerele. Mie nu.

Wiking a notat ceva într-o agendă de pe birou.

— Mai ţii legătura cu Agneta şi Birgitta?

— Da, mai vorbim uneori, a răspuns Carina. Avem un grup pe Facebook.

Wiking s-a uitat la ea pentru câteva secunde, iar Carina nici nu a clipit când i-a întâlnit privirea.

— Va trebui să vorbesc cu voi toate, a spus el şi s-a aplecat din nou asupra dosarului.

Carina s-a ridicat împingându-şi scaunul în spate. A ieşit din cameră, liniştită şi calmă.

Stenträsk este un oraş în comitatul Norrbotten, provincia Laponia. Oraşul a fost supranumit Poarta către Aisberguri, o expresie care a fost documentată încă din timpul călătoriei lui Carl von Linnaeus[27] în Laponia, în 1732.

Stenträsk este situat pe râul Pite şi este limitat de Älvsbyn şi Arvidsjaur în sud, Boden în est şi Jokkmokk la nord.

În ceea ce priveşte cadrul religios, oraşul aparţinea încă din 1809 parohiei Stenträsk, iar înainte de aceasta, comitatului Nederluleå.

---

[27] Botanist, medic şi zoolog suedez, cunoscut şi sub numele de Carl Linné. *(N.r.)*

Oraşul a intrat în 1893 sub tutela tribunalului districtual Jokkmokk din Laponia, după care, începând cu 1928, a aparţinut de tribunalul districtual Stenträsk. Din 1971 până în 2002, Stenträsk a fost inclus în tribunalul districtual din Boden şi, începând cu 2002, oraşul a fost inclus în cel din Luleå.

Comitatul are 9 031 de locuitori.

În ultimele patru decenii, sporul natural a fost negativ.

(Din *Informaţii despre municipalităţile din Suedia*)

RĂDĂCINI

DE

ALEX HALEY

ALEASĂ DE

SUSANNE JOHANSSON

VINERI, 2 MAI 1980

Luna mai în Stenträsk. Întunericul îşi pierduse din putere, chiar dacă frigul nu dispărea în totalitate niciodată. Mormane de zăpadă murdară zăceau pe lângă case. Zilele le erau numărate. Flori purpurii s-au străduit să iasă din pământul îngheţat şi îşi etalau petalele în lumină. Râul era pe cale să spargă pojghiţa de gheaţă şi să se întâlnească nu doar cu cascadele care nu îngheţau niciodată, ci să şi mănânce totul din aval şi până la mare. Gheaţa din Golful Botnic începea să se spargă, iar ultimii fulgi veniţi din partea finlandeză se topeau.

Venise anotimpul în care te puteai simţi fermecat.

Clubul de carte Cercul Polar a fost primul gând care i-a venit în minte lui Susanne când s-a trezit. Poate că visase ceva, dar nu-şi amintea, deşi totul părea să fi fost real. Era acolo în camera de lectură: mirosul, zgomotele, ferestrele mici de sub acoperiş. Carina s-a aşezat chiar lângă ea. Putea să simtă căldura emanată de coapsele Carinei atingându-i-le pe ale ei. Îşi simţea gura uscată de frică şi dorinţă, de pericolul de a se expune.

Aproape că nu se mai întâlneau niciodată în afara Cercului Polar. Se îmbrăţişau când se întâlneau, stăteau una lângă cealaltă şi se priveau adânc în ochi atunci când vorbeau despre ceva.

Frica şi nerăbdarea îi întorseseră stomacul pe dos. Sau poate doar foamea pe care o resimţea dimineaţa.

Dacă cineva ar înţelege.

Trebuia să păstreze distanţa, să nu dea de bănuit nimănui. Toată lumea ştia ce a păţit Bög-Bengt, care a fost bătut crunt în parcarea

Tempo. Sângele care i-a curs din gură a îngheţat repede în zăpadă, unde a rămas la vedere toată iarna. Nimeni nu văzuse nimic, deşi toată lumea ştia. Discuţiile legate de toleranţă care au urmat nu i-au fost de prea mare ajutor.

A întins mâna şi a pornit radioul de pe noptieră. Era pe canalul P1. Bineînţeles că tocmai ratase ştirile cele mai importante ale dimineţii, iar acum trebuia să asculte muzica plictisitoare de la radio până la următoarele informaţii despre vreme.

A rămas acolo întinsă pentru câteva minute, în timp ce gândul la Carina şi la Cercul Polar se estompau, pentru ca mai apoi să dispară. A auzit zgomotele făcute de mama ei în bucătărie. Tatăl ei plecase deja. Dincolo de zidul camerei ei era o tăcere deplină. Cu siguranţă frate-său nu se trezise.

Şi-a făcut curaj şi a părăsit căldura patului. A mers în vârfurile picioarelor până la toaleta mică dintre camera ei şi a fratelui, ca să facă pipi. Aiiii, ce rece era podeaua. A băut câteva guri de apă din paharul pentru spălat pe dinţi şi s-a grăbit înapoi în camera ei. Cu picioarele goale a stat pe covor şi a deschis dulapul cu haine. Se săturase de pantaloni de lână şi jambiere. Îi plăcea să-şi pună mai multe straturi de haine. Părea atât de boem, precum trezirea de dimineaţă, când părul îi cădea în bucle mari pe spate, nearanjate, şi îi sălta în timp ce mergea pe coridorul şcolii fără să fie atentă la propria graţie şi naturaleţe. Să trăieşti pentru tine şi pentru clipa prezentă. Aşa şi-ar dori. Slabă, aranjată superficial, cu unghiile date cu sidef, mestecând nonşalantă gumă de mestecat...

Şi-a examinat corpul în oglindă. Chiloţi şi tricou de dormit. În ceea ce privea înălţimea nu prea avea ce face, pentru că nu se putea face mai mică. Nici mai slabă nu putea fi. Îşi spăla părul cu şamponul Timotei, dar nu l-a avut niciodată atât de lung şi de buclat ca al Carinei...

Simţea o arsură în piept. S-a întors cu spatele la oglindă şi a privit fotografia cu colegii din clasa a noua. Era lipită pe panou, chiar deasupra fotografiei mici cu Carina. Aceasta era fixată pe margine. Era formatul acela de poză individuală făcută la şcoală şi pe care puteai să o oferi la schimb prietenilor tăi. Carina primise la schimb una cu Susanna.

Şi-a pus mâna pe organele genitale şi a simţit căldura prin chiloţii de bumbac. Nu ştia sigur cum făceau femeile dragoste una cu alta, dacă exista dorinţă. Dar, cu siguranţă, puteai experimenta.

La radio s-a auzit semnalul care anunţa informaţiile meteo. A închis uşa dulapului. Nu avea de ce să asculte. Întotdeauna dura o eternitate până ajungeau la Norrbotten.

... mulţi nori şi ploi în scădere, care vor fi urmate în timpul zilei de...

S-a dus în faţa panoului. Fotografia cu toată clasa fusese realizată în primăvara anului 1978, clasa a unsprezecea A la Şcoala Kvarndamm. Mulţi dintre băieţi erau îmbrăcaţi la patru ace, cu şepci şi ochelari de soare. Petreceau timpul împreună şi arătau bine. Ea şi Carina una lângă alta, Wiking şi Krister chiar în spatele lor. Carina îi petrecuse braţul pe după un umăr, iar ea îi cuprinsese Carinei talia. Susanne a zâmbit fulgerător către cameră, dar Carina era serioasă, cu privirea ei ciudată şi misterioasă. Şoldurile şi pieptul îi ieşeau în evidenţă. Agneta şi Sofia se îmbrăţişau fericite lângă ele. Birgitta era singura din fotografie care nu privea spre cameră. Stătea în margine, în dreapta, şi privea în lateral. I se observa doar părul negru şi profilul bine conturat. Amplasat puţin mai jos, micul portret al Carinei era superb, în ciuda dimensiunii: părul, gura, ochii...

Susanne a ascultat cu atenţie la radio. Meteorologul vorbea ca o moară stricată şi trăncănea ceva despre Svealand şi Mälardalen. S-a îndepărtat de fotografii şi s-a întors la dulap, de unde a luat o altă pereche de jeans.

Era prea înaltă, avea sânii prea mici, şoldurile prea late. Dar putea compensa asta îmbrăcându-se bine. Era mai important să fii conştientă de tine însăţi şi să creezi o impresie bună. Ştia cum trebuia procedat: să ai pantofi frumoşi şi eleganţi, cu toc jos, şi să eviţi dungile, pentru că îţi accentuează şoldurile. Erau lucruri evidente. Apoi tricouri largi, cu decolteuri frumoase. Momentan, preferatele ei erau unul galben-deschis Fruit of the Loom şi un hanorac verde de culoarea mentei de la UCLA. Erau haine frumoase ale mărcilor la modă.

... în timpul zilei, norii se vor risipi...

De ce zona de nord a regiunii Norrland trebuia să fie întotdeauna ultima în prognoza meteo? Din ce motiv începeau mereu de la sud spre nord, din Skåne înspre nord? Nu era mai rezonabil să porneşti de sus şi să mergi în jos? Aşa se făcea peste tot în lume. Nimeni nu începe să citească de jos în sus o pagină de carte.

Şi-a aruncat perechea de jeans pe pat şi s-a dus la fereastră. Soarele era deja sus pe cer de câteva ore şi răspândea o lumină slabă, timidă. Termometrul pe care îl fixase pe tocul ferestrei cu ajutorul fratelui ei, alintat Porcuşor, indica un grad cu plus, dar totuşi. Promiţător!

... coasta şi în zona de nord a regiunii Norrland. Cu fluctuaţii de cer înnorat. În principal, în sudul Laponiei pot apărea averse de ninsoare. De la un grad până la nouă grade cu plus. În seara aceasta şi pe timpul nopţii, câteva zone cu cer senin...

Nouă grade cu plus. Aşa trebuie! Fără jambiere, fără eşarfă, e suficientă o bentiţă pe cap.

S-a dus spre pat şi a luat perechea de jeans. Ar fi putut alege unii mai deschişi la culoare, o pereche care să te ducă cu gândul la vară, la trunchiurile de mesteacăn, la susurul pâraielor de munte şi la soarele de la miezul nopţii. La naiba, pantalonii cei mai deschişi la culoare îi erau destul de mici. Nu s-ar simţi confortabil în ei, dar ce să faci? Nouă grade! Avea culori pastelate din cap până-n picioare, in şi lână.

S-a grăbit în vârful picioarelor spre toaletă, a resimţit răceala podelei, s-a spălat pe faţă şi la subraţ. A stropit peste chiuvetă şi a udat puţin podeaua, aşa că a şters apa cu un prosop. Mama îi spusese că nu are voie să facă asta – prosoapele nu sunt cârpe! –, dar cui îi păsa de un prosop pufos pătat, după ce fusese spălat cu o şosetă neagră? Da, da, ea fusese cea care îl spălase, dar nu ea lăsase şoseta neagră în maşina de spălat. Ci Porcuşorul! În plus, podeaua chiar nu era murdară. S-a dat cu deodorant cu miros de trandafiri marca Mum şi şi-a mişcat energic coatele pentru a se usca. De jos o auzea pe maică-sa făcând zgomot în timp ce pregătea micul dejun în bucătărie. Paşii mamei anunţau că urma să-i cheme la masă.

— Håkan, te-ai trezit?

Bineînţeles că nu. Dar la ce te puteai aştepta? Susanne s-a grăbit să iasă din baie şi a lovit cu pumnul în uşa camerei fratelui ei.

— Porcuşorule, sus cu tine!

S-a auzit un mormăit şi scârţâitul patului.

S-a grăbit înapoi în camera ei şi s-a aplecat puţin, ca să se poată vedea în oglinda mică de pe birou. Şi-a luat şosete cu călcâi, nu dintr-acelea model tubular. I-a venit ideea să stea ghemuită ca un sac. A încercat să stea relaxată, dar nu a funcţionat. Şi-a îndreptat spatele, pentru că, atunci când eşti înalt, ai tendinţa de a te cocoşa. Iar dacă faci asta, nu atragi decât şi mai mult dispreţ.

Şi-a întâlnit privirea în oglindă şi frica a pus din nou stăpânire pe ea. Camera în care crescuse parcă se micşorase. Afişe cu ABBA şi Viggenplanet, teancuri de reviste *Starlet*, cărţi cu Kitty pe raft şi colecţia de discuri cu muzică şi poveşti din filmele Disney. Mama nu înţelegea de ce nu voia să le adune şi să pună deoparte toate lucrurile

de când era mică. A întrebat-o de nenumărate ori dacă vrea să o ajute.

Nu i-a putut explica mamei. Problema era că încă nu se descoperise pe ea însăşi şi nu ştia nici ce avea să devină. Singurul ei sprijin se regăsea în tot ceea ce era vechi. Nu voia să mintă şi nici să pretindă că este altcineva, dar nici nu putea fi sinceră.

A închis ochii strâns. Nimeni nu ştia, aşa că nici nu prea conta.

Şi-a deschis larg ochii şi s-a văzut din nou în oglindă. A respirat adânc.

Dragostea şi gândurile nu erau vizibile în exterior.

Mama a trântit uşa cămării în bucătărie.

— Sussi, vrei ciocolată cu lapte?

— Nu, mulţumesc.

A căutat rimelul Max Factor rezistent la apă. Era cel mai bun. Şi-a periat părul, atât cât să arate puţin neîngrijit. Şi-a făcut conturul ochilor cu creionul gri, pentru că negru contrasta foarte mult cu tenul deschis specific scandinavilor. A tras rapid cu creionul de ochi o linie de culoare bleumarin pe interiorul pleoapei inferioare şi a dat pe sprâncene cu un pic de rimel gri doar pentru a le accentua. A clipit des uitându-se în oglindă. Ochii îi păreau mai luminoşi în întuneric, mai mult verzi decât căprui. La sfârşit, a luat tubul cu cremă Clearasil şi a dat puţină peste coşurile de pe frunte. Un strat nu prea gros, dar care să reziste. A expirat şi a aşteptat să i se usuce crema în timp ce la radio erau din nou ştiri. A fost o grevă de amploare sau un blocaj şi oamenii nu s-au dus la serviciu. Era vorba despre mediatori şi sindicate. L-a închis. Apoi şi-a dat cu pudră în obraji. Nu în strat gros, dar suficient pentru a estompa roşeaţa de la tâmplă.

— Sussi, vrei pâine prăjită?

Mama ştia că pâinea îngraşă.

— Nu, mulţumesc, mamă. Vin imediat.

A urmat luciul roşu-deschis cu aromă de căpşune, care făcea buzele să sclipească. Părul arăta destul de bine. Poate că ar fi trebuit să îl spele aseară. Unde era şamponul uscat?

— Vei pierde autobuzul, Susanne.

Aşa era ea. A început să se streseze. S-a uitat din nou la ceasul de la mână, marca Swatch. O, ce fericită fusese când deschisese cadoul de Crăciun. Acum însă au apărut modele noi, mult mai frumoase. Cunoştea multe persoane care îşi cumpăraseră ceasuri noi în primăvară. Erau de vânzare la magazinul Holmgren's Watch din oraş. Aşa că toată lumea le cunoştea şi ştia că al ei era un model mai vechi.

Mama ei a purtat acelaşi ceas de când împlinise douăzeci şi cinci de ani. Un Certina New Art din aur. Era clasic, nu se putea compara.

Ei bine, nu intenţiona să piardă autobuzul. A găsit şamponul uscat, şi-a dat pe păr cu nişte pudră albă şi a făcut câteva mişcări rapide cu peria prin păr.

Apoi şi-a tras pe ea blugii, întinzându-se pe pat şi sugându-şi burta cât a putut de mult. A folosit cleştele pe care îl avea la îndemână pe noptieră pentru a trage fermoarul în sus. A tras pe deasupra tricoul şi hanoracul. A ridicat geanta, a luat fotografia micuţă cu Carina din colţul panoului şi a îndesat-o în buzunarul interior. A coborât treptele puţin chinuit, pentru că pantalonii o cam strângeau.

— Håkan s-a trezit?

Mama stătea pe hol deja îmbrăcată şi zornăia într-o mână legătura de chei de la parohie.

— I-am bătut la uşă.

A aruncat o privire la chipul şi corpul lui Susanne şi a încuviinţat.

— Azi vor fi nouă grade, a spus mama.

Susanne şi-a întins spatele. Mama şi-a îndreptat privirea spre etaj cu o atitudine hotărâtă.

— Håkan!

Un strigăt ascuţit, parcă venit de departe, s-a auzit ca răspuns:

— DA!

Mama a oftat uşurată şi şi-a aranjat părul în oglinda de pe hol.

— Sussi, am o întâlnire cu personalul în seara asta, poţi să pui tu cartofii pe la ora şase?

Of, iar a uitat!

— Mamă, sunt la clubul de carte Cercul Polar!

— Atunci o să-i pună tata. O zi bună!

— De ce nu se ocupă Håkan? De ce el scapă mereu?

Dar mama ieşise deja din casă şi uşa s-a închis zgomotos. S-a făcut linişte. Porcuşorul cu siguranţă nu se trezise.

A expirat profund. Ce bine că bucătăria era doar a ei acum. Putea alege din frigider orice şi-ar dori de mâncare, ce tacâmuri şi ce porţelan i-ar fi pe plac. Mamei nu-i plăcea când ea folosea serviciul Rörstrand[28], dar de ce să ţii atâtea farfurii dacă nu le foloseşti?

A luat rapid o farfurie, şi-a pus iaurt cu fulgi de ovăz şi o bucată de cârnat. „Nu carnea te îngraşă, ci sosul”, îi spunea maică-sa. Şi când te gândeşti că a fost o vreme când ea nu înţelegea complexitatea acestei propoziţii. Înainte să plece, a intrat în baia de oaspeţi şi s-a spălat pe dinţi cu pastă Tätt, care îţi face dinţii albi şi îţi oferă o respiraţie

[28] Firmă de porţelanuri de lux *(N.r.)*

proaspătă. Pasta avea o culoare roşie. Mamei nu îi plăcea, pentru că apăruseră pe tapetul de lângă chiuvetă nişte puncte albicioase, semn clar că produsul făcea ceea ce promitea: albea ceea ce era galben.

Ei bine, au mai rămas de luat ultimele decizii: a ales geaca roz cu umeri proeminenţi şi o pereche de pantofi comozi maro-deschis, pentru că azi era aproape vară.

Ei bine, poate nu încă. Frigul i-a brăzdat obrajii. Şi-a îndreptat bentiţa de culoare roz-deschis astfel încât să îi acopere urechile. Aleea era îngheţată. Şi-a întins braţele ca un echilibrist pe sfoară ca să nu cadă. Probabil că nu era o privelişte frumoasă, dar nu o vedea nimeni. Pe stradă nu era nimeni, slavă Domnului. Putea să se relaxeze puţin şi să mărească viteza. Mergea cu spatele drept şi cu umerii traşi spre spate: asta însemna să fii înalt şi să te dispreţuieşti, pentru că vrei să fii mai scund. A aruncat o privire la vechiul ei ceas de mână. Va ajunge la timp fără nicio problemă.

Acolo era staţia de autobuz. Era aproape goală, dar asta din cauză că ieri a fost 1 Mai, Ziua internaţională a muncii, iar mâine e sâmbătă, ziua reducerilor. Oamenii treceau complet nestingheriţi dintr-o extremă în alta. Asta indica natura duplicitară a fiinţei umane. Azi era ziua profesorilor şi elevii erau liberi. Totuşi, ea nu era, dar asta nu constituia o problemă. Oricum, ce ar fi făcut acasă? Şi-ar fi făcut temele şi s-ar fi uitat la fotografia veche a Carinei.

Bentiţa era puţin prea mare şi i-a alunecat în jos pe frunte. Uitase că asta roz-deschis era cam lăbărţată. Aşa că a tras-o în jos pe gât. A văzut gaşca de băieţi. Krister Schiltz, cel mai bun prieten al lui Wiking, era acolo, împreună cu Pekka Karlsson şi Stefan Alatalo, şi alţi câţiva. Anul trecut participaseră toţi la specializarea de mecanic auto. Îi ştia pe toţi de o veşnicie. Chiar fusese împreună cu Stefan câteva luni la sfârşitul clasei a noua. Făcuseră sex de câteva ori, ce-i drept cam nereuşit, în patul îngust al băiatului. Nu a durut, dar nici nu i-a plăcut. Băieţii obişnuiau să se împingă mereu unul pe altul, să strige sau să îi şoptească ceva când o vedeau venind. Ea îi ignora mereu. Acum erau adunaţi în jurul lui Krister şi citeau probabil dintr-o carte de benzi desenate, o revistă porno sau un ziar.

Susanne a trecut pe lângă ei cu ochii pe jumătate închişi şi s-a oprit în celălalt capăt al staţiei, unde a aruncat o privire spre vârful dealului.

De acolo obişnuia să vină Carina.

Oare de ce se ducea atât de devreme la şcoală? Cursurile de la Şcoala Kvarndamm nu începeau mai devreme de ora opt şi zece. Mai putea să rămână acasă cel puţin o jumătate de oră.

Oare din cauză că voia să treacă pe lângă staţia de autobuz? Poate pentru a urmări pe cineva în mod deosebit? Poate pe ea? Acest gând a făcut-o să se îmbujoreze. A lăsat privirea în pământ şi s-a bucurat că se pudrase.

Băieţii râdeau în hohote, dar ea le-a întors spatele.

Nu ştia când anume s-a îndrăgostit de Carina. Poate dintotdeauna, încă de când erau mici. Carina nu semăna cu nimeni altcineva. Îi era aproape imposibil să o descrie. Nu se uita nici în dreapta, nici în stânga, nici înainte, nici înapoi. Indiferent dacă trecea prin viaţă sau pe lângă grupuri de băieţi zgomotoşi. Avea părul la fel de lung ca al vedetelor de la Hollywood, sâni mari şi gambe subţiri. Nu se preocupa niciodată de aspectul ei. Geaca groasă o avea din clasa a noua şi deja nu mai era la modă. Purta pantaloni de camuflaj şi cămaşă de flanel şi un pulover tricotat în casă. Parcă ar fi purtat hainele rămase mici fraţilor ei. Şi mai erau şi cizmele de iarnă. Şi chiar şi în condiţiile astea reuşea să fie electrizant de frumoasă. Era ceva unic în modul în care strălucea, ceva întunecat şi incitant. Era fatală. Emana numai pericol.

Iat-o! Vine! Susanne a răsuflat uşurată. Geaca groasă neîncheiată, geanta grea care i se lovea de şolduri, părul în vânt. Susanne şi-a ridicat mâna în semn de salut, fără a fi cu adevărat conştientă că face asta. I-a făcut cu ochiul şi a zâmbit larg. Carina nu o văzuse. Şi-a lăsat mâna în jos. S-a uitat spre băieţi, dar niciunul nu-i observase reacţia.

A analizat-o din priviri pe Carina. Cum se mişca legănându-se puţin într-un dans ritmic al şoldurilor. Simpla vedere a Carinei a făcut-o pe Susanne să îi tremure genunchii şi i-a adus un ghem în stomac.

Apoi a venit autobuzul troncănind peste deal, făcând zgomot la fiecare schimbare a vitezei, oprind în final în staţie. Krister a ridicat privirea şi a văzut-o. Susanne l-a simţit că se uită la ea, dar l-a ignorat. A încercat să o urmărească pe Carina cu privirea în timp ce ea se urca în autobuz, dar nu a făcut-o în mod ostentativ. Nu îndrăznea să o facă direct.

Autobuzul era aproape gol. Susanne s-a dus undeva departe, în spate. Krister mergea chiar în spatele ei. Simpla lui prezenţă i-a creat un uşor disconfort. Fata a ales un scaun pe partea stângă la fereastră. Krister s-a aşezat pe genunchi pe scaunul din faţa lui Susanne şi s-a aplecat spre ea deasupra scaunului. Restul băieţilor s-au adunat în jurul lui, dar ea se uita pe fereastră.

— Ştii ce a făcut Håkan în Noaptea Valpurgiei[29]?

[29] Sărbătoare de origine germană din noaptea de 30 aprilie spre 1 mai, când se spune că vrăjitoarele se dezlănţuie pentru câteva ore, ca să vestească primăvara. *(N.r.)*

Era ceva malefic în vocea lui. Ce mai făcuse fratele ei idiot? A oftat, şi-a scos un shake din buzunarul gecii şi a rupt ambalajul unei gume pe care a început s-o mestece. S-a uitat la Krister cu o privire destul de plictisită.

— Sincer, a spus ea mestecând, nu mă interesează câtuşi de puţin ce face gaşca cu mopedurile lângă chioşcul lui Dagge. Eu şi Birgitta am fost la cinematograful din Älvsbyn în Noaptea Valpurgiei. Ai văzut filmul *O viaţă decentă*? Cu Stefan Jarls?

— Şi-a pierdut virginitatea. Ştii cu cine?

Aerul a început să devină uşor sufocant pentru ea. Dar a continuat să mestece. Atât Krister, cât şi toţi cei din jurul lui o priveau cu ochii scânteietori. A început să se îmbujoreze puţin. Ce noroc că se pudrase suficient de bine.

A închis ochii şi şi-a luat geanta. A deschis-o. A găsit cartea împrumutată despre care vor discuta la clubul de carte din seara aceea. *Rădăcini* de Alex Haley. Ea o alesese. Aşadar, era rândul ei să vorbească diseară. Aştepta cu imensă nerăbdare să fie cea care va modera conversaţia, pentru că aşa se va apropia şi va discuta cu Carina privind-o direct în ochi.

A deschis cartea unde lăsase semnul. A răsfoit câteva pagini de parcă ar fi căutat ceva. A observat că mâinile îi erau foarte calme, nu tremurau deloc.

— L-ai văzut? a întrebat ea ridicând privirea spre Krister.

Băiatul a clipit de câteva ori.

— Ce?

— *O viaţă decentă*. Un film absolut excepţional, de fapt, un documentar. O incredibilă istorie a filmului. Prima parte a fost realizată acum zece ani, *Ei ne spun curaj*. Când Stoffe moare în metrou din cauza unei supradoze.

A suflat un balon mare din guma de mestecat, apoi şi-a coborât privirea şi a început să citească.

— Carina Burstrand! A făcut-o cu Carina Burstrand! Ce sâni!

În momentul ăla, lumea ei s-a destrămat complet. A simţit cum tot sângele îi coboară în stomac şi spre zona intimă, iar sunetele din jurul ei au devenit grave şi de neînţeles. Respiră, respiră, ţine-ţi privirea pe pagină, îşi zicea. A mestecat gumă şi a frunzărit absentă cartea, fără să-i acorde vreo atenţie.

— Eşti gelos? a întrebat ea fără să ridice privirea.

Krister a râs. Poate părea puţin nesigur pe el? Cel puţin, s-a aşezat în poziţie corectă pe scaunul din faţă. Restul găştii a lăsat-o în pace.

Îi era greu să respire şi a simţit cum lacrimile îşi vor face apariţia în curând. Autobuzul huruia pe colină. A simţit un ghem mare în stomac şi a început să i se facă rău. Dacă îi vine să vomite?

Autobuzul prinsese viteză, dar a frânat brusc. Susanne a scăpat cartea pe jos. O durea încheietura mâinii, dar şi-a întins gâtul să vadă ce se întâmpla. Se pare că se lucra la drum în faţa lor. Probabil ceva legat de noul pod până la Baza Robotică. S-a întins după carte, dar aceasta se strecurase sub scaunul lui Krister.

— Poţi să-mi dai cartea, te rog? l-a rugat ea.

Avea vocea caldă şi plăcută, dar îi era teamă că totul se va schimba, că va izbucni în lacrimi.

Krister s-a aplecat, a luat cartea şi i-a întins-o. Atunci a pornit şi autobuzul. Exact când a vrut să prindă cartea, băiatul a tras-o înapoi, astfel încât Susanne să nu o apuce.

— Ce zice Håkan? Cum a fost să se culce cu ea?

A simţit cum îi explodează capul şi îi era greu să desluşească ce se întâmplă în jurul ei. Copacii parcă se prăbuşeau şi atingeau cu ramurile lor geamul autobuzului. Krister a zâmbit şi s-a retras, astfel încât i-a fost imposibil să pună mâna pe carte.

— Haide acum, povesteşte-mi. Cum a fost pentru ea?

Susanne îşi înghiţea lacrimile şi i se făcuse greaţă. Durerea i-a coborât în vintre. Şi-a înclinat puţin capul şi l-a privit pe Krister drept în ochi.

— Istoria spune că femeia era cea care alegea cu cine vrea să facă sex, iar rudele din partea viitoarei mame îşi dădeau consimţământul. Doar atunci când bărbaţii şi-au dat seama de importanţa de a fi taţi au impus instituţia căsătoriei pentru a controla sexualitatea femeii.

Autobuzul a virat brusc la stânga, pe drumul 374, îndreptându-se spre Älvsbyn.

— Femeile au o capacitate sexuală mult mai mare în comparaţie cu bărbaţii, a continuat ea. Voi o puteţi face o singură dată, apoi trebuie să vă reveniţi. Noi putem continua oricât.

Krister i-a întins cartea, iar ea a luat-o cu o privire indiferentă.

— Mulţumesc, a spus Susanne.

Practic nu i se adresase lui Krister, ci Birgittei şi monologurilor ei feministe.

Şi, în timp ce autobuzul cobora zgomotos spre Älvsbyn, a simţit cum îşi absoarbe lacrimile şi le transformă în nişte bile ţepoase care prevesteau haosul.

Autobuzul şcolar a lăsat în urma sa sălbăticia. Şi nu vorbim despre o descriere la figurat, metaforică, a peisajului, ci chiar era aşa la

propriu. Cu cei 8 000 de kilometri pătraţi de suprafaţă aeriană şi 3 300 de suprafaţă terestră, Baza Robotică era şi încă este cea mai mare zonă de testare şi evaluare a armelor de distrugere în masă din Europa. Vorbim despre un teritoriu puţin mai mare decât statul Rhode Island din SUA.

Din motive evidente, teritoriul, care era de fapt alcătuit din munţi joşi, nu era folosit pentru nimic altceva în afară de scopul său specific. Oamenii care locuiseră aici înainte au fost evacuaţi în urmă cu mult timp. Ruinele clădirilor din satul Nausta au rămas ca nişte umbre şi încă se mai găseşte ceea ce a fost cândva o cabană şi fânul adunat într-o şură pentru iarnă. Trei sate populate de Sami[30] foloseau terenul pentru păşunatul renilor, dar au fost avertizaţi din timp despre teste. Comunicarea dintre Baza Robotică şi populaţia Sami părea să fie bună, la fel ca relaţia cu cetăţenii zonei în general.

Baza Robotică oferea multe joburi. Angajaţii din apărare relocaţi şi angajaţi pentru a testa armele de distrugere în masă reprezentau o sursă în plus de venit pentru regiune. La început, s-a întâmplat adesea să existe localnici care şi-au pierdut viaţa în accidente, dar, cu timpul, nivelul de siguranţă a crescut.

Baza a fost folosită de-a lungul anilor de multe naţionalităţi: americani, germani, francezi, japonezi, elveţieni, olandezi. De fapt, chiar şi de turci, care probabil nu mai sunt bineveniţi. Permisiunea de a folosi facilităţile bazei era acordată doar de guvernul Suediei. Conducerea Bazei Robotice nu anunţă niciodată CÂND se întâmplă ceva, CINE sau CE se testează. Acestea sunt secrete ce ţin de apărare. Toate planificările orare sunt clasificate ca fiind secrete.

Aveau, desigur, propriul lor aeroport. În general, ceea ce urma să fie testat era transportat direct acolo. Dar nu orice. Materiale pentru construirea unor diverse obiective, cum ar fi poduri, drumuri, clădiri, infrastructura, trebuiau adesea să fie transportate pe cale rutieră. Structura podului peste râul Pite trebuia să fie consolidată când s-a deschis baza, la sfârşitul anilor '70, pentru a fi utilizată de diverse ţări străine.

Urma să fie construit în timpul verii anului 1980 până lângă zona urbană Stenträsk.

Secretul privind identitatea celor care se aflau la Baza Robotică în luna august a acelui an a declanşat unul dintre conflictele care au persistat de-a lungul anilor între reprezentanţii bazei şi locuitorii oraşului.

---

[30] Popor indigen care trăieşte în nordul Scandinaviei şi al Rusiei. *(N.r.)*

Distanţa până în camera de lectură nu păruse niciodată atât de mare. Podeaua acoperită de linoleum te absorbea mai rău decât mlaştina din Kallmyren.

Fata s-a îmbărbătat: voinţă de fier şi armură.

Agneta şi Sofia sosiseră deja. Fiecare se instalase pe câte un fotoliu bean bag cu exemplarele din *Rădăcini* alături. Susanne a resimţit o urmă de dezinteres sau poate de dezamăgire. Voia să o confrunte direct pe Carina sau, cel puţin, să o vadă. Iar Sofia era atât de dificilă. Răspundea într-o doară, monosilabic, practic fără niciun pic de charismă. Îi aducea aminte de un bec spart: lucios şi drăguţ la exterior, dar întunecat şi tăcut pe dinăuntru. Iar Agneta se bâlbâia. Era o situaţie destul de incomodă. Nu trebuia să îi ajuţi sau să le completezi cuvintele celor care se bâlbâiau. Dar când erai moderator – aşa cum era Susanne –, totul devenea foarte frustrant.

A încercat pe cât a putut să pară veselă atunci când a salutat. Şi-a aruncat guma de mestecat în coşul de gunoi. Agneta a răspuns, dar nu şi Sofia. Tipic pentru ea. S-a aşezat şi a scris ceva în eternul ei caiet de notiţe. Dar stai, ce blugi erau ăia pe care îi purta? Erau o pereche Puss & Kram!?

În capul lui Susanne s-a aprins o luminiţă. Cum este posibil? De unde îi luase?

— Ce blugi drăguţi, a spus ea pe un ton care nu suna deloc apreciativ. De unde i-ai luat?

Sofia a ridicat privirea spre ea.

— Mulţumesc, a spuse Sofia.

Apoi a continuat să scrie.

Singurul loc despre care Susanne ştia că vinde produse Puss & Kram era magazinul de pe strada Gamla Brogatan din Stockholm. Bineînţeles că nu fusese niciodată acolo, dar citise despre el. O stradă îngustă în centrul oraşului. Găsise magazinul în Atlasul Rutier al Suediei. Când fusese Sofia acolo? Sau erau blugi care puteau fi cumpăraţi din altă parte, din vreun magazin pe care ea îl ratase? Da, se putea, dar unde? Puteau fi comandaţi prin poştă? Stăteau într-adevăr mulaţi, la fel de frumoşi şi strâmţi ca hainele de scenă ale Agnethei de la ABBA. Tatăl Sofiei mergea mereu în capitală la conferinţele Partidului Socialist, dar nu puteai cumpăra un astfel de model fără să îl probezi. Şi cardiganul pe care îl purta Sofia părea nou. Un fel de material moale, de lână. Un material pe care ea nu îl ştia. Ar putea fi lână merinos? Sau caşmir? Totul părea posibil, dar ce risipă! Pentru un bec spart.

Susanne s-a aşezat pe fotoliul pentru copii, cel pe care îl folosea întotdeauna moderatorul clubului de carte Cercul Polar.

Unde era Carina? Ea venea întotdeauna mai devreme. Dacă nu apare?

Agneta stătea şi îşi rodea pixul: un obicei cu adevărat urât pentru alţii, dar nu şi pentru ea. Când îşi rodea creioanele, lăsa pe ele doar câteva urme de dinţi, aşa că, deşi poate părea ciudat, acestea aveau o oarecare eleganţă. Era de-a dreptul impresionant cum putea să fie atât de impasibilă într-un mod graţios. Era îmbrăcată, ca de obicei, în haine subţiri, bej sau roz, blugi cu buzunare care îi accentuau frumos silueta. Probabil că i se potriveau, pentru că avea şoldurile ca ale unui băiat, suple şi osoase. Îi stătea bine chiar şi cu părul acela rar, cu firul subţire. De fapt, era incredibil cum putea să transforme tot ceea ce era în neregulă în ceva potrivit. Totuşi, bâlbâiala ei era plictisitoare şi îi crea un dezavantaj.

A văzut-o cu coada ochiului pe Carina cum se apropie de camera de lectură. A simţit cum i se pune o gheară în gât şi îi era greu să înghită. *Cum a fost în pat? I-a plăcut?*

Oare o va saluta pe Susanne în acelaşi mod apatic şi indiferent cum făcea de obicei sau o s-o evite? S-a aşezat pe jos pe o pernă de scaun, fără să-şi scoată geaca, şi a început să caute ceva în geantă. Nu s-a uitat nici măcar o dată spre Susanne. Însemna asta ceva?

Birgitta a venit ultima, chiar dacă azi era zi liberă şi nu venise direct de la autobuzul care o aducea din Pite. Avea părul negru, lucios şi purta blugii prespălaţi cu dungi aplicate pe exterior. Erau cei mai buni blugi pe care îi avea. Ce să însemna oare asta? Urma să iasă în oraş! Îşi făcuse planuri pentru diseară, iar Susanne nu ştia nimic despre ele!

— De data asta chiar vreau să puneţi pernele de scaun la loc când terminaţi, le-a rugat Astrid. Sper că nu va trebui să vin în camera de lectură sâmbătă dimineaţa şi să fac curăţenie după voi.

I-a aruncat Carinei o privire pe furiş, iar fata a luat un aer ursuz, făcând pe victima. Uşa s-a închis din nou în urma bibliotecarei, care de obicei le făcea cu mâna, dar nu şi de data aceasta.

Susanne se pregătise cu atenţie pentru întâlnirea de azi încă de la începutul săptămânii şi fusese destul de solicitant pentru ea.

Sofia a distribuit referatele de luna trecută. Erau foarte scurte. Cele mai scurte de până atunci. Şi întâlnirea fusese scurtată.

— Da, ce bine că ne-am putut întâlni, deşi sunt zile de sărbătoare, grevă şi altele, a început Susanne să spună pe un ton cât mai natural. Mai întâi câteva cuvinte despre autor: Alex Haley, autor american de culoare, decide să urmeze tradiţiile de comunicare ale familiei sale şi

să îşi caute strămoşii în Africa. Acest roman este astfel o poveste adevărată despre istoria familiei sale, pe care o urmărim trecând prin iadul sclaviei. Gândiţi-vă ce îşi pot face oamenii unii altora...

A observat cu coada ochiului cum Carina s-a răsucit în fotoliul bean bag cu un aer indiferent. Stătea şi dădea impresia că este interesată de carte, în timp ce de fapt se gândea doar la sex cu *fratele ei mai mic – fratele ei mai mic!!*

Deodată şi-a dat seama că era prea multă linişte în cameră şi că celelalte o priveau surprinse. A tăcut. Ultimul cuvânt parcă atârna în neant, neterminat, chiar după zgomotul produs de ventilaţie. A răsfoit puţin cartea şi a inspirat adânc.

— Kunta Kinte, a spus ea, strămoşul lui Alex Haley, avea doar şaptesprezece ani când a fost răpit de comercianţii albi de sclavi din Africa pentru a fi vândut ca un animal pe malul celălalt al oceanului. Când a încercat să scape, comercianţii de sclavi i-au tăiat un picior...

Simţea cum vocea i se blochează în gât. Nicio fată nu se mai uita la ea, dar a continuat cu un tremur în glas.

— Iar Kunta Kinte primeşte numele de Toby şi are o fiică pe nume Kizzy. Şi ea este vândută când are şaisprezece ani, precum un animal, o vacă sau un porc. A fost chinuită şi violată şi, şi, şi...

Nu a mai putut să-şi stăpânească lacrimile.

— Dar nu este adevărat, a spus Carina aşezându-se mai bine pe perna scaunului.

Agneta i-a întins lui Susanne o batistă, pe care fata a luat-o fără să ridice privirea.

— Toate am citit romanul acesta şi ştim că povestea ta este incorectă, a adăugat Carina. Kunta Kinte nu a fost capturat de către comercianţii albi de sclavi, ci de comercianţii negri de sclavi. Nu albii au inventat sclavia, ci negrii, acum multă vreme. Şi nu comercianţii de sclavi i-au tăiat piciorul lui Kunta Kinte, pentru că nu şi-ar distruge propriile bunuri. Vânătorii de sclavi sunt cei care l-au mutilat. Dar ăsta nu este cel mai rău lucru care se întâmplă. Aceasta nu este o „poveste adevărată”.

Încetase să mai plângă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Susanne, părând mai furioasă decât şi-ar fi dorit.

Carina a privit-o cu o expresie rece, fără niciun pic de emoţie.

— Nu exista niciun Kunta Kinte în satul Juffure din Gambia. Familia Waller, care l-a cumpărat pe „Kunta Kinte”, avea un sclav pe nume Toby, dar a murit în 1782, cu opt ani înainte de naşterea lui Kizzy. Deci Kizzy nu pare să fi existat deloc, şi nici fiul ei...

— Minţi! a strigat Susanne puternic emoţionată. Nu faci decât să distrugi, să strici.

Carina a ridicat puţin din umeri.

— Nu o spun eu, ci ziarul *The Sunday Times*. Au scris acum câţiva ani un articol detaliat despre *Rădăcini* şi s-a scris despre asta şi în ziarele suedeze. Că Alex Haley a furat bucăţi din poveste dintr-un alt roman, numit *Africanul*, scris de Harold Courlander.

Susanne simţea că o dor mâinile şi îşi strânse pumnii ca să-i dispară durerea.

— Nu este adevărat. Nimic din ceea ce spui nu este adevărat.

Carina a făcut un gest în semn de resemnare.

— Alex Haley i-a plătit lui Harold Courlander daune în valoare de multe sute de mii de dolari.

— Te-ai culcat cu Håkan?

S-a lăsat linişte deplină în cameră. Fetele se holbau la cele două. Se uitau când la Carina, când la Susanne. Carina şi-a dat părul pe spate şi nu părea deloc stânjenită.

— De ce întrebi asta?

Susanne a înghiţit în sec ca să nu ţipe.

— Are cincisprezece ani!

— Tocmai. Poate face sex legal.

Sofia a ridicat mâna de parcă ar fi vrut să pună o întrebare în sala de clasă.

— Ar trebui să notez asta?

— Nu e nevoie, a spus Carina. Poţi continua. Spune de ce ţi-a plăcut cartea.

Susanne respira din ce în ce mai greu. Să o ia naiba pe Carina! Tâmpita naibii!

Sofia a pus pixul jos şi şi-a îndreptat spatele. Părea mereu ca un robot când vorbea despre cărţi, de parcă ar fi notat şi memorat exact ce avea să spună.

— *Rădăcini* este o poveste interesantă. E interesant să urmăreşti o familie de oameni de culoare din Africa până în perioada sclaviei din America.

Sofia s-a gândit o clipă.

— Nici nu contează dacă totul este adevărat. Ar fi putut fi adevărat, cred.

Şi-a luat pixul, şi-a împins ochelarii pe nas şi s-a uitat din nou în caietul de notiţe.

Susanne a luat o gumă de mestecat nouă, a băgat-o în gură, dar marginile dure ale lamei îi răneau gingiile. A simţit puternica aromă de

lemn-dulce. Carina nu a mai spus nimic. Doar se uita la geamurile de sub acoperiş. Se pare că nu mai avea nimic de spus.

Susanne s-a întors spre Agneta.

— Ce părere ai despre carte?

Agneta şi-a scos hârtia dactilografiată cu acele rânduri roşii de text şi a citit în tăcere pentru câteva secunde.

— Este f-foarte bine scrisă, a spus ea. Nu este o importantă experienţă literară, dar este uşor de citit şi interesantă. Sunt de acord cu Sofia, nu contează dacă totul este „a-adevărat", relevant este că *ar fi putut fi* adevărat. Şi cred în poveste, chiar cred.

S-a gândit puţin.

— Deşi este trist că Alex Haley a copiat de la celălalt autor. Asta face cartea să p-piardă ceva...

A lăsat hârtia în jos şi s-a uitat la Susanne.

— Da, a-asta este pe scurt ceea ce cred eu.

Obrajii lui Susanne ardeau. Nu era doar din cauza Carinei. De ce toate erau de aceeaşi părere şi se certau în modul acesta? Nu s-a mai întâmplat asta niciodată. Citeau cărţi amuzante şi emoţionante, râdeau şi le discutau, iar uneori chiar plângeau împreună. Ea şi Agneta cel mai mult, nu celelalte. *Rădăcini* era o carte foarte bună, o poveste absolut uimitoare, atât de captivantă, de credibilă şi de emoţionantă...

Celelalte s-au uitat surprinse la ea. A spus asta cu voce tare?

Şi-a dres vocea.

— Gitte?

Birgitta s-a aşezat pe perna scaunului, şi-a răsucit părul lung şi l-a aşezat ca pe o frânghie groasă peste un umăr.

— Alex Haley a adus prin această carte o contribuţie imensă populaţiei de culoare din Statele Unite ale Americii. Nu contează dacă a împrumutat câteva idei din alte romane...

— Deci scopurile scuză mijloacele? a întrerupt-o Carina. Deoarece populaţia de culoare a fost în sclavie acum o sută douăzeci de ani nu ne mai pasă astăzi de adevăr?

Birgitta a închis ochii pentru o clipă, a oftat, şi-a scuturat părul şi s-a ridicat.

— Ştiţi ceva? a spus ea. Nu mă simt prea bine. Sunt teribil de obosită şi cred că trebuie să plec puţin mai devreme şi de data aceasta.

Şi-a luat geanta şi ajunsese deja la uşă, moment în care Susanne s-a ridicat şi ea în picioare.

— Stai, i-a spus Susanne şi a apucat-o de braţ.

Birgitta nu avea voie să plece fără ea, nu avea voie să o lase singură. S-a întors spre Carina.

— Deci, chiar ai făcut sex cu fratele meu mai mic?

Carina a căscat ochii mari, aşa cum obişnuia s-o facă.

— De ce este asta treaba ta?

— Ai ales o carte murdară despre un nenorocit de bărbat care vrea să facă sex cu fete tinere. Tu însăţi eşti o căţea nenorocită care vrea să profite de cineva mult mai mic.

Susanne a respirat profund. Nu-i venea să creadă că rostise acele cuvinte. Doamne, ce făcuse? Celelalte au privit-o, se înroşise la faţă. Carina rămăsese cu gura întredeschisă.

— Dar, Susanne, a rugat-o Agneta, gândeşte-te la ce s-spui.

Carina a înghiţit în sec.

— E în regulă, a spus ea. Pot fi căţeaua nenorocită din grupul nostru. Nu putem alerga toate după Wiking.

S-a uitat la fiecare dintre ele, până ce ochii i s-au oprit asupra lui Susanne.

— Ştii bine că nu ai nicio şansă, aşa că te orientezi spre următoarea cea mai bună partidă. Funcţionează destul de bine, nu? Krister este interesat? El ţi-a spus că m-am culcat cu Håkan?

Susanne a încercat să spună ceva, dar şi-a dat seama că nu mai avea aer ca să poată răspunde. Carina a ridicat geanta şi a dat din cap spre Sofia.

— Voi sunteţi din aceeaşi clasă socială. Credeţi că vreuna dintre noi are vreo şansă?

Lămpile fluorescente se reflectau în ochelarii Sofiei. Era imposibil să interpretezi reacţia ei.

— Wiking este ca toţi ceilalţi băieţi. Îi plac fetele drăguţe care-l apreciază şi îi acordă atenţie.

Birgitta s-a întors pe călcâie, a deschis uşa şi s-a grăbit spre zona cu cărţi pentru adolescenţi.

— Nu a fost corect din partea ta, i-a spus Agneta Carinei.

— Ştiu asta, a spus Carina şi a părăsit camera.

Susanne a rămas împietrită şi nici nu ştia cum să plece de acolo.

— Eu sunt convinsă că una dintre noi are o şansă, a spus Sofia şi dădea impresia că nu era conştientă de situaţia critică în care se aflau. În dragoste contează să fii comunicativ, cu cât eşti mai comunicativ, cu atât mai bine. Însă este vorba şi despre locul pe care îl ocupi în grup. Trebuie să fii drăguţ şi să arăţi bine. Atunci atragi privirile celorlalţi.

S-a întors spre Agneta.

— Vrei să mergem să bem o cafea la Lundbergs?

— Trebuie să plec acasă. Mama se simte din nou rău, a răspuns Agneta şi a fost chiar mai evazivă decât de obicei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Susanne.

Agneta s-a înroşit la faţă.

— N-neatentă cu medicamentele.

Şi-a luat eşarfa şi a plecat.

Susanne şi-a luat geanta şi a scotocit după o batistă în buzunarul interior. Când a scos-o din geantă, a luat din greşeală şi poza cu Carina din clasa a noua, care a aterizat pe podea chiar în faţa Sofiei. Susanne desenase cu pixul pe spatele pozei o inimă roz chiar în ziua în care făcuseră schimbul. Poza căzută pe linoleumul ce acoperea podeaua atrăgea privirea ca un magnet. O, Doamne! Poate Sofia nu observase nimic. Susanne a întins piciorul ca să calce pe poză, dar Sofia a fost mai rapidă. S-a aplecat grăbită, a ridicat poza, a întors-o şi a mângâiat cu degetul buzele pline ale Carinei. Şi-a ridicat ochii spre Susanne şi a spus cu emfază:

— Deci eşti îndrăgostită de ea.

Susanne a ridicat mâna şi a plesnit-o direct peste faţă. Nu foarte tare, deşi palma o ardea. Ochelarii Sofiei i s-au strâmbat pe nas şi a făcut un pas înapoi clătinându-se. În spatele ochelarilor, privirea i s-a întunecat.

— Să nu mai îndrăzneşti niciodată să spui aşa ceva! a strigat Susanne.

Vocea îi suna foarte ciudat.

Nemişcate şi nervoase, se uitau una la alta.

— Şi dacă spun, ce se întâmplă? a întrebat Sofia.

— N-o să îndrăzneşti, a avertizat-o Susanne. Vorbesc serios.

— O să regreţi ce-ai făcut, a spus Sofia, aşezându-şi ochelarii pe nas şi luându-şi geanta.

A pus hotărâtă poza Carinei în portofel, şi-a luat hainele şi a părăsit camera.

Susanne a privit în urma ei până când uşa de la intrare s-a trântit din nou. Era o situaţie dezastruoasă, din care simţea că nu are scăpare. S-a aşezat pe fotoliul pentru copii şi s-a adâncit până ce a fost aproape înghiţită de el. A închis ochii şi a lăsat ruşinea, tristeţea şi frica să o învăluie, de la degetele picioarelor până în creştetul capului. *Ce a spus Håkan*? *Cum era la pat*? *Deci eşti îndrăgostită de ea*.

Ar fi vrut să plângă, dar nu-i venea. Furia s-a transformat în suspine uscate. Ce naiba făcuse? Poza Carinei era acum la Sofia. Haosul devenise o certitudine. Nu mai avea cum să dea ochii cu lumea de-acum înainte. Acesta era sfârşitul.

Şi-a tras genunchii la piept, i-a cuprins cu braţele şi a început să se legene cu mişcări scurte. Un camion a trecut pe partea cealaltă a drumului, iar geamurile de sticlă au început să tremure. A auzit voci, un râset. Era vineri seara, de Rusalii.

Nu putea rămâne acolo. A făcut un efort să se ridice, iar corpul i se mişca mecanic. A apucat pernele scaunelor şi le-a târât până în zona pentru adolescenţi. A stins lumina şi a închis uşa camerei de lectură, s-a îmbrăcat şi a verificat dacă mai era ceva în incintă, apoi a plecat. A închis uşa de la intrare în urma ei, a predat cheia la recepţia secţiei de poliţie şi a rămas pe trotuar.

Temperatura coborâse din nou sub zero grade. Geaca roz era mult prea subţire pentru temperaturi negative. Rafalele de vânt rece păreau să o ajute să-şi limpezească mintea.

Trebuia să vorbească cu Birgitta. Trebuia să îi vorbească deschis. O să fie şocată, dar nu o va judeca. Simţea cum ceva din ea se rupea. În minte sau poate în inimă. Birgitta era cea mai bună prietenă a ei şi trebuia să o înţeleagă.

S-a îndreptat pe jos spre şcoală. A trecut pe lângă clădire şi a mers pe drumul care urca spre podul care se construia. De obicei evita acest drum. Iarna era îngheţat, pentru că nu era acoperit cu material antiderapant, iar vara era mereu noroios, dar nu voia să rişte să întâlnească pe cineva. Sus, lângă şirul de case, a luat-o la stânga pe drumul spre Bergvägen către „Crema cremelor”. Da, nu se numea aşa de fapt, dar oamenii i-au dat acest nume străzii cu privelişte frumoasă spre râul Pite. Era încă ziuă şi soarele de-abia apunea. Dar cerul era înnorat şi cenuşiu, şi era ceaţă. Geaca ei roz strălucea în această ceaţă lăptoasă. Blugii erau mult prea strânşi ca să-i poată trage mai sus şi o deranjau între picioare. A început să respire din ce în ce mai greu, până a ajuns în vârful dealului unde locuia tatăl Birgittei. S-a oprit să-şi tragă răsuflarea. Ferestrele vilei din cărămidă străluceau şi se putea auzi muzică înăuntru. Nu era nimic la televizor acum în afară de ştirile legate de acea grevă despre care auzise dimineaţă şi care monopolizase toată transmisia TV. Tatăl Birgittei, şef la Baza Robotică, îşi putea permite atât o casă cu vedere la lac, cât şi un sistem stereo. Noua lui soţie era medic, la fel ca mama Birgittei. Se zvonea că fosta şi noua lui soţie fuseseră cele mai bune prietene. Era un gând cu adevărat neplăcut: că cele mai bune prietene se pot trăda în aşa măsură una pe cealaltă. Susanne nu ştia însă dacă era adevărat. S-a dus la uşa din faţă şi a apăsat butonul soneriei. În interior s-a auzit un scurt cântecel la pianină. A deschis unul dintre gemeni. Ceilalţi fraţi se auzeau certându-se în fundal.

— Salut. Birgitta e acasă?

A omis în mod deliberat numele băiatului, pentru că nu putea face diferenţa între Hampus şi Sebastian.

— Nu. A ieşit.

Băiatul a început să ţină bine uşa împotriva vântului care o împingea.

— Ştii când vine acasă?

— Salut, Susanne, a spus Gunilla, care şi-a scos capul din bucătărie. Birgitta este la clubul de carte şi va întârzia.

Susanne a încercat să zâmbească.

— OK, mulţumesc Gunilla, o seară bună...

Băiatul a trântit uşa în urma ei. Şi-a ridicat gulerul gecii şi a mers puţin pe drum în jos, apoi s-a oprit. Pe ce drum venea Birgitta spre casă? De ce îşi luase blugii ăştia cu dungi? Cu cine petrecea timpul în Stenträsk şi Susanne nu ştia? Sau poate luase ultimul autobuz spre Älvsbyn? Probabil că acolo plecase, pentru că la Forum era discotecă în seara aceea. Sau poate rula un film bun la cinematograful Folkets Bio. Nu, atunci cu siguranţă ar fi întrebat-o şi pe ea dacă vrea să meargă.

O maşină a trecut pe lângă ea, iar un moped se auzea undeva în depărtare. Străzile erau pustii în rest.

Ce naiba ar putea să facă? Trebuie să repare răul făcut. Fusese total nesăbuită când o pălmuise pe Sofia. Cum a putut face ceva atât de groaznic? Trebuie să-şi ceară scuze cât mai curând posibil.

Consilierul municipal locuia în aceeaşi zonă. Nu deţinea o casă cu priveliştile uluitoare pe care le avea familia Landén. Probabil ar fi ieşit prea mult în evidenţă în ochii alegătorilor.

A coborât puţin pe strada Bergvägen şi a luat-o la dreapta. Casa de tip Älvsby Ägir era unul dintre cele mai mari modele în format cu unghi drept. Era amplasată într-o fundătură care avea vedere înspre oraş. Felinarele de pe pod luminau, iar lustra cu abajur croşetat lumina la una dintre ferestre. În rest, casa era cufundată în întuneric. Şi-a simţit inima bătând, şi-a dres glasul, şi-a îndreptat spatele şi a sunat. Tatăl Sofiei, consilierul municipal, a fost cel care a deschis. Susanne s-a înclinat uşor în faţă, aproape ca o reverenţă.

— Bună seara. Mă numesc Susanne şi aş vrea să vă întreb dacă Sofia este acasă.

Era puţin trist că consilierul municipal şi soţia lui o aveau doar pe Sofia. Erau destul de înaintaţi în vârstă când s-a născut Sofia şi au încercat apoi mult timp să îi facă un frate sau o surioară. Soţia lui împlinise patruzeci şi patru de ani când a reuşit. Dar băiatul a trăit

doar câteva luni. Probabil a avut probleme de sănătate. După aceea, mama Sofiei a fost mai retrasă. Participa la evenimente publice şi îl însoţea pe soţul ei când era necesar, datorită profesiei sale, dar părea întotdeauna închisă. Asta nu se potrivea foarte bine cu cariera soţului. Toţi cei din Stenträsk erau de acord. El ar fi putut deveni ministru dacă ar fi avut altă soţie.

— Nu, a spus consilierul municipal. Sofia are clubul de carte în seara aceasta. Jos la bibliotecă. Du-te acolo şi verifică, sigur o vei întâlni!

Nu venise acasă! Unde plecase?

Oare reacţia ei avea deja consecinţe?

A mulţumit şi s-a abţinut să nu facă din nou o reverenţă.

Uşa s-a închis, iar ea a rămas pe veranda din faţă, în bătaia vântului. Sclipirea sticlei de pe uşa închisă de la intrare s-a transformat în frică şi singurătate atât de palpabile, încât i-au cuprins tot trupul. Unde s-a dus Sofia? Şi Birgitta? Poate s-au dus acasă la Agneta? Nu, asta nu era posibil. Agneta locuia cu mama ei ciudată într-un apartament cu două camere în Träsket, într-un complex de apartamente construit în anii '60. Toate casele arătau la fel şi asta era într-adevăr foarte sumbru. Totuşi, Susanne ştia unde se află apartamentul. Fusese acolo la o cafea în liceu când mama ei avusese „o perioadă bună”.

A părăsit reşedinţa consilierului municipal şi a pornit înspre Träsket. Furtuna de zăpadă tipică pentru sudul Laponiei îşi făcea simţită prezenţa. Şi-a tras bentiţa, aranjând-o peste urechi.

Oare cine ar putea să o creadă pe Sofia dacă ar pretinde că Susanne o iubeşte pe Carina?

Nu ar trebui doar să nege? Poza care era acum la Sofia avea o inimă roz pe spate. Dar ce demonstra asta? Nu exista nicio dovadă că era chiar fotografia lui Susanne. Şi a avut întotdeauna grijă să nu arate ce simţea. Dimpotrivă. Adesea se trezea că o critică exagerat şi cu răceală pe Carina.

Totuşi, trebuia să îi ceară scuze Sofiei sau să renunţe? Să recunoască situaţia?

Of, dacă ar fi Birgitta aici!

A durat mai mult decât se aştepta până să ajungă în zona apartamentelor închiriate din acele complexe. Traficul de pe drumul 374 răzbătea ca un zgomot îndepărtat. Îşi amintea că apartamentul Agnetei, aflat la parter, era vopsit albastru.

Zona era ca un labirint în bătaia vântului. Aproape toate încuietorile porţilor erau stricate. Era norocoasă. A trebuit să încerce mai multe porţi înainte de a o găsi pe cea potrivită. În cele din urmă, a găsit uşa

familiei Mäkitalo. A sunat la sonerie, dar nu s-a auzit nimic. Se pare că nu funcţiona. A bătut la uşă.

S-au auzit paşi apropiindu-se şi Agneta a deschis uşa. Părea foarte surprinsă. Din interiorul apartamentului şi-a făcut apariţia şi un motan, care a ieşit pe casa scării.

— Susanne! Măi să fie... ce m-mă bucur! Ce faci? Te pup, te pup, hai să îţi dau nişte f-frişcă.

Se auzea cineva râzând tare în apartament. Nu putea fi televizorul. Greva sau blocajul. Deodată s-a simţit aiurea. Cum oare a putut să creadă că Birgitta stă şi socializează cu cineva? Aici?

— O, poate vă deranjez... Aveţi musafiri?

Agneta s-a uitat peste umăr.

— Nu, e m-mama, are o criză. Durează de ceva vreme, aşa că se va l-linişti de îndată... Aşteaptă, aduc frişca.

A dispărut înapoi în apartamentul întunecat. Susanne a aşteptat în timp ce nivelul de panică tot creştea şi o furnicau picioarele. Ce făcea ea în casa asta? Ce prostie să vină aici! Mirosea ciudat în casa scării: a detergent şi a mâncare.

— Hai, pisi, pisi, haide...

Pisica s-a strecurat ca o umbră şi a dispărut din nou în apartament. Agneta a ieşit în casa scării şi a închis uşa de la intrare aproape complet. Nu părea fericită. Susanne nu ştia ce era în neregulă cu mama Agnetei, dar nici nu-şi dorea să afle asta chiar acum.

— Înţeleg că Birgitta nu este aici. Ştii unde s-a dus după clubul de carte Cercul Polar?

— Nu a ajuns încă acasă?

Susanne a clătinat din cap.

— Vrei să intri pentru un m-moment? Am copt un pandişpan.

Mama ei începuse să cânte înăuntru, tare şi fals. Suna a finlandeză sau poate Meänkieli[31].

— Nu, trebuie să merg acasă.

Cânta mult prea tare. A încercat să zâmbească.

— Ne vedem la următoarea întâlnire a Cercului Polar, a spus ea. Sau poate până atunci.

— Ai citit cartea Birgittei? a întrebat-o Agneta. Cea pe care o vom discuta data viitoare.

Susanne şi-a atins fruntea căutând parcă în memorie. Despre ce carte era vorba? Ah, da...

— *Ucigaşul de poliţişti*, nu-i aşa? Este bună?

---

[31] Dialect al limbii finlandeze *(N.r.)*

— Îmi place Sjöwall Wahlöö, a răspuns Agneta, dar a fost întreruptă de mama ei, care începuse să urle.

Sau poate cânta joik-uri[32].

— Trebuie să am grijă de ea acum.

Susanne s-a dat un pas în spate, şi-a luat rămas-bun şi Agneta a închis uşa. Le-a auzit vocile înăuntru, dar nu şi ce spuneau. Mama striga şi părea furioasă. Susanne s-a grăbit afară şi era cât pe ce să se împiedice. Când a ieşit, s-a uitat la ferestrele de jos şi a văzut nişte umbre înăuntru care parcă alergau.

S-a îndreptat spre casă cât de repede a putut în blugii ei strâmţi. Fulgii de zăpadă umezi i se lipeau de păr, aplatizându-l de tot. Nu putea să rişte să se întâlnească cu cineva, aşa că a luat-o înapoi prin spatele şcolii, către centru. A mers pe străzile lăturalnice tot drumul spre casă. Era atentă la zgomote făcute de oameni şi la maşini.

A intrat pe aleea garajului. Era extrem de frig şi îi îngheţase fundul. Mopedul Porcuşorului era parcat în celălalt capăt, destul de neobişnuit într-o zi de vineri. S-a scuturat de zăpada moale, observând că pantofii ei frumoşi de culoare maro-deschis erau acum uzi şi decoloraţi.

— Tu eşti, Susanne?

Cine altcineva ar intra prin garaj la nouă şi jumătate seara?

— Da, mamă.

— Ai mâncat ceva?

Salată de creveţi în lipie după ce am coborât din autobuzul şcolii şi până am ajuns la Cercul Polar.

— Da, am mâncat.

A întins mâna spre cuier pentru a-şi agăţa haina roz. Mama a ieşit grăbită din camera unde era televizorul. Era puţin rumenă în obraji. S-a aplecat spre Susanne, iar ochii îi sclipeau.

— Ştii, a şoptit ea, Håkan a venit cu o fată aici.

Susanne a încremenit.

— Ce? O fată? O prietenă?

Mama a încuviinţat.

— A sosit acum o oră şi au mers direct în camera lui. Părea ciudată, aşa că...

Susanne respira din ce în ce mai greu.

— Care? Cine e?

— Fosta ta colegă de clasă, cea cu părul lung şi frumos.

Rămăsese fără aer.

— Carina?

— Da, aşa o cheamă. Am recunoscut-o.

---

[32] Cântec specific populaţiei sami *(N.t.)*

Mama se întoarse spre camera unde era televizorul.

— Herbert, mai vrei o ceaşcă de cafea?

— Mulţumesc, dar nu mai vreau, a răspuns tatăl ei.

Mama a mângâiat-o pe Susanne pe obraz.

— Ce mari v-aţi făcut!

Susanne a urcat treptele în ciorapi şi a evitat a treia şi a şaptea treaptă, care scârţâiau. A închis uşa camerei ei în tăcere. L-a auzit pe Porcuşor spunând ceva dincolo de perete, în camera lui. O fată râdea. Carina râdea privindu-se ochi în ochi cu el. Se auzea muzică la casetofon.

S-au aşezat pe patul lui. Sau poate erau deja întinşi. Haine dezordonate, mâini reci pe corpuri fierbinţi.

Furioasă, a început să dea jos afişele de pe pereţi.

SÂMBĂTĂ, 21 DECEMBRIE 2019

A părăsit aeroportul Kallax pe întuneric. Gheaţa de pe carosabil trosnea sub anvelopele cu crampoane. Nu era obişnuită cu astfel de condiţii. Krister era cel care conducea întotdeauna. Ţinea strâns volanul. Gäddvik, Antnäs şi apoi drumul 94 spre nord-vest.

Furtuna se mai calmase oarecum dimineaţă, dar zăpada era încă abundentă. Conducea încet. Îşi imagina că între piciorul ei şi pedala de acceleraţie este un ou crud. Aşa învăţase la şcoala de şoferi Pålsson din Stenträsk acum patruzeci de ani.

A fost întotdeauna destul de ciudat să se întoarcă în Norrbotten. Ea şi Krister vorbiseră adesea despre acest subiect. Deceniile în care a locuit la Stockholm au trecut în plan secund de îndată ce a aterizat la Luleå. Viaţa de zi cu zi în Täby era de vis şi puţini au avut privilegiul să o trăiască.

Gândul la Krister i-a provocat o durere în stomac. A oprit maşina pe marginea drumului, chiar lângă drumul de ieşire spre Klöverträsk. Şi-a odihnit fruntea pe volan pentru câteva minute, până durerea s-a mai domolit.

S-a bucurat de maşina închiriată, pentru că a fost mai mare decât cea pe care o rezervase: un BMW X5 cu transmisie automată. Deloc o alegere bună dacă aluneci pe drumul îngheţat.

A continuat drumul cu viteză şi mai mică. A rămas pentru moment blocată în nişte urme de gheaţă, apoi maşina a derapat.

Fulgii străluceau în lumina farurilor SUV-ului, care forma o cale mărginită de conifere pline de zăpadă. Era deosebit de frumos.

Cu siguranţă, a fost decizia corectă să călătorească. Ambii băieţi lucrau tot weekendul înainte de Crăciun, Emil ca poliţist şi Linus ca

barman. Fraţii obişnuiau să glumească şi să spună că slujbele lor erau în două tabere diferite. Totuşi, în general, reuşiseră în viaţă. S-au sprijinit şi s-au ajutat reciproc atunci când tatăl lor a decedat. Au părut uşuraţi amândoi când le-a spus că va merge acasă, în nord, şi că nu trebuiau să îşi facă probleme de conştiinţă că o lăsau să stea singură în ajunul Crăciunului.

Era o mare consolare că ea şi Krister s-au descurcat bine ca părinţi.

Dar nu le spusese adevăratul motiv pentru care îşi grăbise călătoria. Băieţii nu ştiau nimic despre Sofia. Nu ştiuse cum să aducă în discuţie acest subiect.

Vestea că trupul ei ar fi fost găsit i-a tăiat răsuflarea. Iniţiativa de a merge în nord fusese o decizie de moment, din instinct. Trebuia să fie acolo, trebuia să ştie.

Pentru Susanne din Täby, Sofia nu existase niciodată.

Pentru Susanne din Stenträsk, ea nu dispăruse niciodată cu adevărat. Trăia ca o ameninţare pentru o viaţă fragilă ca sticla.

A trecut de Älvsbyn. Susanne a ajuns în spatele unui utilaj de deszăpezire. Nu îi păsa. A mers cu o sută de metri în spatele camionului, pentru a evita zăpada răscolită. Trecea prin sate mai repede decât îşi amintea, şi asta nu din cauza vitezei. În Norrbotten, totul parcă intrase la apă odată cu plecarea ei, inclusiv distanţele între localităţi.

Pe scaunul din dreapta se afla laptopul ei. Funcţia de înregistrare era pe pauză. Ocazional, când întâlnea un autovehicul mai mare, bâjbâia butonul pentru a porni înregistrarea şi a obţine zgomot ambiental din interiorul maşinii.

Avea motive să întrebe, să afle ce ştiau oamenii cu adevărat. Nimănui nu i se va părea ciudat.

Ninsoarea s-a oprit când mai avea aproape un kilometru până la Stenträsk.

La unsprezece şi un sfert a parcat pe aleea casei mamei ei. Era îngrijită, iar zăpada înlăturată. Sigur folosise o suflantă. Când o fi avut timp pentru asta?

Şi-a scos geanta cu schimburi de dormit, a băgat computerul în rucsac şi şi-a luat geaca mare matlasată de pe bancheta din spate. Stătea lângă maşina închiriată şi privea în jos, spre centru.

Care ar fi fost viaţa lor – a ei şi a lui Krister – dacă ar fi rămas aici?

Simplul gând i-a provocat ameţeală.

Vecină cu Carina şi cu Porcuşorul, să socializeze zilnic şi să se ajute unii pe alţii cu copiii? Dacă sentimentele pentru Carina se

estompaseră cu trecerea anilor? S-or fi transformat într-o melancolie tulbure sau o fi luat-o ea razna?

S-a îndreptat spre garaj şi a trecut pe lângă un buştean şi stiva de lemne de foc. Şi-a îndepărtat zăpada de pe cizme şi a intrat fără să bată la uşă prin intrarea de la bucătărie.

— Bună! a strigat ea din uşă şi a lăsat geanta jos lângă cuier.

Mirosea exact aşa cum îşi amintea: a prăjeală, a pâine şi vag a pin umed.

Mama a ieşit grăbită direct în hol din camera unde era televizorul.

— Susanne, draga mea, bine ai venit!

I-a admirat silueta zveltă şi a îmbrăţişat-o rapid, lăsând în urmă miros de pudră de talc.

— Am sunat-o pe Karin, aşa cum m-ai rugat, a informat-o mama.

Transcrierea podcastului:

Realizatoarea: Mă aflu în bucătăria casei lui Siv Johansson, în localitatea Stenträsk din sudul Laponiei. Este ora patru după-amiaza şi e deja întuneric afară. În această perioadă a anului, nu este niciodată cu adevărat lumină aici, lângă Cercul Polar. Alături de mine este Karin Stormberg, care a fost căsătorită cu Gustav Stormberg, şeful poliţiei în momentul când Sofia Hellsten a dispărut, şi care este mama lui Wiking Stormberg, cel care conduce azi această anchetă. Vă mulţumesc că m-aţi primit aici.

Siv & Karin: Bine ai venit.

Siv Johansson: Nu vrei nişte cafea?

Realizatoarea: Nu, mulţumesc, nu vreau.

Siv Johansson: Dar, dragă, eşti sigură că nu vrei nimic de mâncare? Au mâncare atât de proastă în avion.

Realizatoarea: Nu, mamă, e în regulă. Bine?

Siv Johansson: (inaudibil)

NOTĂ! A se tăia aici!

Realizatoarea: Dacă e să încep cu tine, Karin, ce îţi aminteşti din vara aceea când Sofia a dispărut?

Karin Stormberg: Daaa, sunt aproape patruzeci de ani de atunci. Parcă ar fi o altă viaţă. Nimeni nu a crezut vreodată că va fi găsită. Oricum, nu aşa. Ce am mai căutat-o! Şi când te gândeşti că ea a fost aici tot timpul. Zăcea acolo, lângă râu.

Siv Johansson: Lasse Berghagen a fost cel care a vorbit în programul estival de la radio.

Realizatoarea: Poftim?

Siv Johansson: În ziua aceea, Lasse Berghagen a vorbit despre copilăria lui şi despre ce muzică frumoasă cânta. O, ce minunat era! Mai vrei nişte cafea, Karin? Şi o prăjitură?

Karin Stormberg: Da, mulţumesc, nu pot refuza.
(se aude zăngănit de ceşti de cafea)

Realizatoarea: Karin, să ne întoarcem la Sofia Hellsten. Ce îţi aminteşti despre ea?

Karin (molfăind o prăjitură): De fapt, nu atât de multe de pe vremea când trăia. Era o fetiţă care îşi purta părul în coadă de cal şi care a stat pe lângă fusta mamei până când a ajuns aproape majoră. Hilding, tatăl ei, a fost consilier municipal, iar Gustav a fost şef de poliţie. Aşa că familiile noastre se întâlneau, chiar dacă doar în numele profesiei, aşa cum se spune. Era tăcută şi slabă ca o scobitoare. Nimeni n-ar fi crezut că va sfârşi astfel...

Siv Johansson: În ziua de azi, vorbesc doar despre traumele lor, dar muzica nu poate fi ascultată.

Realizatoarea: Mamă, lasă-ne cu programul de vară de la radio, bine?

Siv Johansson: (inaudibil)

Realizatoarea: Karin, acum patruzeci de ani erai foarte aproape de ce se întâmplase. Cum ai descrie atmosfera din oraş după dispariţia Sofiei Hellsten?

Karin Stormberg: Da, Doamne! Ce să spun? Gustav, care a decedat între timp, a fost cel care a condus ancheta. Ce am mai căutat-o toţi!

Toată lumea s-a implicat. Au căutat-o în pădure, în râu, cu câini şi elicoptere, dar nu am găsit-o niciodată. Parcă dispăruse de pe faţa pământului.

Siv Johansson: A tunat în după-amiaza aceea, un tunet uscat fără ploaie. Ne era frică de incendii de pădure, pentru că luase foc ceva în urmă cu câteva zile. În Norrbotten, locuitorii fuseseră avertizaţi în legătură cu incendiile forestiere...

Realizatoarea: Vă amintiţi construcţia podului din acea vară?

Siv Johansson: S-a vorbit mult despre şomaj în acea perioadă, în special la începutul anilor '80. Dar apoi toţi au primit un loc de muncă. Toate fetele care au fost în acel club de carte s-au descurcat în viaţă. În afară de Sofia, bineînţeles.

Realizatoarea: Karin, construcţia podului?

Karin Stormberg: Păi, bineînţeles că ne amintim de construcţia podului. A fost un lucru important aici, în oraş. Au început construcţia imediat după ce a trecut gerul şi au lucrat până târziu în toamnă. S-a construit al naibii de repede. Erau nevoiţi să finalizeze până la Crăciun, pentru că atunci se întorceau americanii şi trebuiau să transporte materiale pe şosea. Deşi nu ştiai niciodată ce planuri aveau cei de acolo, de sus, de la bază...

Siv Johansson: Carina nu trebuia să rămână în oraş în acea vară, dar Gustav i-a oferit posibilitatea să lucreze la centrala telefonică a poliţiei până în toamnă. De atunci a rămas acolo. Şi pe cea care se bâlbâia cum o chema oare? M-a sunat şi mi-a cerut să îi eliberez un paşaport în baza cărţii de identitate. Studia economia la Karlstad. Da, numele ei era Agneta...

Realizatoarea: Cum de a ajuns Sofia acolo? În fundaţia podului?

Karin Stormberg: Nu vrem să ne dăm cu părerea. Dar cineva trebuie să ştie ceva. Cum a ajuns ea acolo?

Realizatoarea: Ai putea să îmi spui ce s-a întâmplat cu locuitorii orăşelului după aceea?

(tăcere)

Karin Stormberg (încet): Ceva s-a întâmplat cu oamenii. Au început să-şi ţină ferecate uşile. Mulţi şi-au cumpărat draperii noi şi le ţineau trase. De parcă ar fi dispărut încrederea.

(tăcere)

Realizatoarea: Cine crezi că a făcut-o? Cine a ucis-o pe Sofia?
(tăcere lungă)

Siv Johansson: Da, păi... Trebuie să fi fost cineva din afară. Cineva de la bază. Cred că aşa a fost. Nimeni de aici nu ar face aşa ceva. Nu în Stenträsk.

Realizatoarea: Karin, tu ce crezi?
(tăcere lungă)

Karin Stormberg: Nu sunt deloc sigură că a fost cineva din afară. S-ar putea să fi fost cineva din oraş. Cineva cunoscut de toată lumea. Cineva care este încă aici.

Carina s-a aşezat de cealaltă parte a mesei de pin şi a mâncat o specialitate suedeză la cuptor. Masa era atât de îngustă, încât genunchii li se apropiau uneori. Îşi scosese jacheta, care atârna acum pe jumătate pe spătarul scaunului, iar o mânecă atingea podeaua. Privea numai în farfurie şi mesteca fără să se gândească la altceva, aşa cum făcea întotdeauna.

De cealaltă parte a mesei, Susanne mânca încet şi reţinut. Se concentra mai ales pe echilibrul interior. Era prima dată când se întorcea în Stenträsk fără Krister şi era parcă vulnerabilă în faţa dezinteresului Carinei.

— Mai vrei, Sussi?

I-a zâmbit fratelui ei mai mic, întinzând mâna spre tarta cu cartofi.

— Mulţumesc, a fost delicios. De mult timp nu am mai mâncat astfel de cârnaţi.

Porcuşorul gătise: specialitate suedeză de cârnat la cuptor, tăiat în jumătate, cu brânză de casă şi muştar. Un borcan de roşii pasate amestecate cu carne într-un vas de ceramică. O ceapă feliată şi sotată în unt topit. Cartofi fierţi în coaja care acum se usca pe marginea farfuriei. Pâine uscată marca Husman, cu cremă de brânză Bregott. Firimiturile fuseseră adunate într-un singur loc.

Au băut Jokk, o băutura tradiţională concentrată din merişoare de munte, cumpărată de la magazinul Coop, şi amestecată cu apă. Adam

a băut lapte. Susanne a refuzat să bea Jokk, din cauza zahărului care ar fi putut să-i dea peste cap glicemia.

De fapt, nu mai mâncase de foarte mulţi ani astfel de cârnaţi. Nici nu mai ştia de ce. Dar era adevărat că aveau un gust foarte bun, al copilăriei şi nopţilor albe. Mama ei obişnuia să facă acest fel de mâncare. Găsise reţeta în revista *Ica*. Håkan a pus bolul cu cartofi la îndemână în cazul în care mai voia. A recunoscut vesela. Carina o primise drept premiu când a recrutat două persoane la clubul de carte Bonnier: pe mama ei şi pe a lui Susanne. Mama lui Susanne a fost nevoită să cumpere un număr mare de cărţi înainte de a-i putea fi reziliată calitatea de membru. Susanne a resimţit atunci o urmă slabă de iritare, perceptibilă totuşi. Evident că romanele meritaseră sacrificiul, iar vesela era încă folosită, culorile nu păliseră şi nici nu era ciobită.

Carina terminase de mâncat. A împins farfuria şi a băut Jokk.

— Vrea cineva cafea?

Şi Håkan, şi Susanne au refuzat.

Păcat de părul Carinei. Se tunsese. Coafura ei se transformase după câteva experimente la salonul Ginei din centrul oraşului într-o variantă ciufulită şi vopsită în castaniu. Evident, trecuse ceva timp de la ultima vizită la coafor, pentru că i se vedeau rădăcinile încărunţite.

Porcuşorul şi Carina nu se căsătoriseră niciodată. Susanne s-a întrebat dacă asta însemna ceva şi, dacă da, ce anume.

— După cum v-am povestit, m-am decis să realizez un podcast, a spus ea lăsând tacâmurile în partea dreaptă a farfuriei.

Nu se pomenise nimic despre Sofia Hellsten în timpul cinei, dar parcă plutise ca o umbră prin bucătărie. Carina a luat o scobitoare, iar Porcuşorul şi-a întins mâna după telefonul mobil.

— Ascultaţi de obicei podcasturi? i-a întrebat Susanne.

— Nu în fiecare zi, a răspuns Håkan căutând pe telefon aftonbladet.se.

A văzut că a apăsat pe titlul: SOFIA, 17 ani, GĂSITĂ UCISĂ.

— Podcastul *True crime* a devenit extrem de popular, a spus ea.

Carina a căscat ochii mari, ca întotdeauna când nu-i plăcea ceva.

— Nu ştiam că ziarul *Kommunal Ekonomi* investighează crime, a spus ea ridicându-se şi încercând să strângă masa.

— Sărut mâna pentru masă, a spus Adam şi s-a dus în camera lui.

— Am văzut *Making a Murderer* pe Netflix, a spus Håkan.

Carina debarasa masa făcând ceva zgomot în bucătăria ei cu mobilier vechi. Nu era de la Ikea, dar nu avea nicio importanţă. Se potrivea. Totul în jur era la locul lui şi strălucea. Carina se îngrăşase,

dar formele şi proporţiile erau aceleaşi: coapse subţiri totuşi, şolduri care dansau în timp ce se mişca, felul în care îşi ţinea relaxat spatele şi pieptul înainte. Dacă ar fi fost o sursă de energie, cu siguranţă ar fi fost o centrală nucleară: colţuroasă, rece pe dinafară, cu un miez înăuntru care ar fi putut exploda cu rezultate devastatoare dacă ar fi fost manipulată incorect.

Ştia foarte bine că Susanne renunţase la slujba de la ziar şi că acum lucra pe cont propriu pentru mai mulţi clienţi.

— Le-am intervievat deja pe mama şi pe Karin Stormberg. Încă îşi amintesc foarte bine acele zile din vara anului 1980. Construcţia podului, echipa de căutare, tunetul...

— Vrei vin sau altceva? a întrebat-o Håkan.

— Dacă ai un pinot noir, nu te-aş refuza.

— Este vin roşu jos în cămară, a spus Carina întoarsă cu spatele la ei, indicând direcţia cu peria de vase.

Håkan s-a dus în cămară, a deschis uşa, s-a aplecat şi a scos o sticlă închisă la culoare cu capac cu filet şi cu etichetă colorată. Era cu siguranţă un vin bun. Carina a luat farfuriile murdare şi le-a aşezat în maşina de spălat vase. Unghiile ei erau neîngrijite, tăiate scurt şi ciupite. Susanne nu o văzuse niciodată folosind ojă.

— Mergem în living? a sugerat fratele ei.

Susanne s-a ridicat ţinând în mână paharul cu apă şi s-a aşezat pe canapeaua de piele din faţa televizorului. Mobila era masivă, iar televizorul era de dimensiuni mari. Rula fără sunet emisiunea *Pe pistă*. Josefin Johansson şi Johar Bendjelloul discutau cu Cecilia Hagen şi Jonatan Unge.

Håkan a pus un pahar de vin roşu pe jumătate plin pe măsuţa de cafea din faţa ei. Lui îşi adusese un pahar de bere. Susanne a dus paharul la nas şi a inspirat aroma strugurilor. Ah, poate e shiraz? A agitat vinul de câteva ori în pahar pentru a elibera buchetul şi aroma secundară, mai grea, formată în timpul maturării. Făcând asta, nu a schimbat însă deloc caracteristicile vinului, aşa cum se aşteptase. Era un vin tânăr şi destul de nesofisticat.

— Noroc! a spus Porcuşorul ridicându-şi paharul de bere.

— Îţi aminteşti de Sofia?

Susanne a sorbit din vin. Se simţeau taninul, buchetul plin. Era destul de bun. Håkan a înghiţit o gură şi a pus berea pe masă.

— Da, a spus el. Era puţin diferită. Era o nenorocită care jupuia veveriţe.

Susanne a oprit mâna cu paharul înainte să ajungă cu el la gură.

— Le jupuia?

— Avea o grămadă de capcane în pădurea din spatele casei unde locuiau ei, sus pe Backåsvägen. Uneori, ne permitea să o însoţim atunci când le aduna. Era al naibii de pricepută cu cuţitul.

A mai luat o înghiţitură mare de bere.

Susanne a pus pe măsuţă paharul cu vin.

— Eşti sigur că vorbim despre aceeaşi persoană?

Håkan s-a uitat lung la ea.

— Fata consilierului municipal? Coadă de cal şi ochelari?

— Da, da.

— Ştii, a spus Håkan, aşezându-se în colţul canapelei, îmi amintesc când ai venit acasă pentru prima oară împreună cu Krister. Ai stat în bucătărie şi ai făcut goffre, îţi aduci aminte?

Ea a încuviinţat.

— Era complet nebun după tine, a spus Håkan. Niciodată nu am văzut pe cineva atât de îndrăgostit.

Susanne a închis ochii şi a simţit cum îi curg lacrimile. Le-a şters cu vârful degetelor.

— M-a iubit cu adevărat, a spus ea. În toţi anii aceştia.

Carina a intrat ţinând în mâini trei farfurii cu prăjitură cu frişcă. A aşezat farfuriile în faţa lor. Acelaşi porţelan de la clubul de carte.

— Adam a făcut prăjitura, a spus ea cu mândrie. Vrea să devină patiser.

Susanne s-a uitat la fratele ei. Nu i-a purtat niciodată pică, deşi a fost ciudat pentru că el a ales-o pe Carina. Ea l-a ales pe Krister şi a mers mai departe.

A luat o înghiţitură de vin.

Oare poate povesti într-un podcast că victima unei crime obişnuia să prindă veveriţe şi să le jupoaie? Ce îndeletnicire ciudată. De ce făcea asta? Şi ce făcea cu pieile? Trebuie să vorbească cu fratele ei, dar Carina era mai importantă.

Cumnata ei nu vorbea prea mult, excepţie făcând discuţiile despre cărţi. De fapt, era o persoană retrasă, ca o carte închisă, aşa cum e un politician. Deşi o prietenă care a dispărut în copilărie acum patruzeci de ani putea fi un subiect destul de necontroversat de discuţie, mai ales pentru că le unea pasiunea pentru literatură.

— Vreţi să fiţi intervievaţi?

Carina s-a aşezat lângă soţul ei, a oftat şi l-a sărutat pe buze.

— Nu pot spune nimic altceva despre anchetă.

— Înţeleg asta, dar despre Sofia? Ai cunoscut-o la fel de bine ca noi, toate celelalte.

— Exista oare cineva care o cunoştea cu adevărat pe Sofia?

Carina nu băuse deloc vin. Aştepta desertul. Iar Susanne nu mânca nimic cu zahăr, dar nici nu trebuia să fie radicală în privinţa acestei decizii, pentru că atunci devenea destul de enervantă. Aşa că a gustat din prăjitură, un blat tare cu ciocolată delicioasă şi lipicioasă deasupra, ornat cu frişcă şi dulceaţă acrişoară de afine. Pur şi simplu fantastică.

— Încerc să mă întorc în timp, a spus ea lingând lingura. Caut o senzaţie, un sentiment. Zona cea mai nordică a Suediei anilor '80. Ce făceam noi, ce gândeam? La ce visam? Cum am influenţat noi dispariţia unei fete?

— Te-ai gândit să vorbeşti şi cu celelalte fete? Agneta şi Birgitta?

Carina a muşcat zdravăn din prăjitură.

— Am discutat în această după-amiază în Cercul Polar, a spus Susanne. Gitte e pe drum, vine încoace. Ştiai?

Cercul Polar era grupul lor de pe Facebook. După ce Sofia a dispărut, Birgitta s-a mutat în Umeå, Agneta în Karlstad, iar ea la Stockholm. Corespondaseră o vreme trimiţându-şi scrisori. De fapt, îşi scriau adesea despre cărţile pe care le citeau. Apoi s-au înstrăinat, dar nu Gitte şi ea. Ele au fost întotdeauna prietene apropiate. Cu celelalte nu au mai ţinut legătura. Când a apărut Facebook-ul, s-au regăsit. A fost o adevărată şansă oferită de noile tehnologii. Erau deja adulte, chiar de vârstă mijlocie, dar, chiar şi aşa, fusese o reuniune cu adevărat distractivă. Timp de zece ani, comunicaseră într-un grup închis pe messenger: Cercul Polar se numea, desigur. Singurul subiect controversat pe care îl dezbătuseră fusese alegerea Carinei din partea social-democraţilor. Gitte a cerut să o scoată pe Carina din grup, pentru că ea „nu vorbeşte cu naziştii”. Carina a refuzat să iasă şi tot grupul risca să se destrame. Susanne a fost cea care s-a gândit la un compromis: Carina să folosească în grup profilul de Facebook al Porcuşorului. S-a dovedit că nu Carina era problema, ci cineva de la Facultatea Södertörn, care voia să afle dacă Gitte se asocia cu vreun social-democrat. Chiar şi online. În ultimul timp, nu prea mai discutaseră şi nici nu mai vorbeau atât de mult despre cărţi, dar obişnuiau să-şi facă recomandări de seriale Netflix şi HBO.

— Am auzit că tatăl Birgittei a suferit un accident vascular cerebral, a spus Carina. A fost externat de la Sunderbyn, dar nu se mai poate descurca singur şi nu mai sunt locuri la Norrgården.

Carina a refuzat să îi spună Gittei altfel decât Birgitta Landén, în ciuda faptului că şi-a schimbat oficial numele în Gitte Landén Daglönare chiar înainte să-şi susţină lucrarea de doctorat.

— Până şi Agneta se gândeşte să vină aici, a spus Susanne. Nu s-a mai întors de la înmormântarea mamei ei.

— Era în Piteå, a spus Carina. Se pare că trebuie să moară cineva ca să fie nevoită să vină spre nord.

Susanne a aşezat lingura pe farfurie lângă jumătatea de prăjitură care rămăsese.

— Mă întreb ce impact a avut asupra noastră dispariţia Sofiei. Tot ce s-a întâmplat în acea vară...

— Bineînţeles că poţi să mă intervievezi, dacă vrei, a spus Carina, dar nu am multe de spus.

— Acum?

— Nu ai nevoie de reportofon?

— Am echipamentul audio cu mine.

— Atât de prevăzătoare, a spus Carina punând pe aceeaşi farfurie resturile de prăjitură.

Susanne s-a ridicat şi s-a dus în hol, unde avea rucsacul. De obicei, o interesau alte subiecte, nu crime vechi. Se preocupa de tendinţele retro din design, dar lucrase şi în redacţia de ştiri a ziarului *Expressen* într-o vară, la sfârşitul anilor '80.

Părea să-şi fi petrecut cea mai mare parte a vieţii profesionale în redacţia unui ziar specializat, dar principiile de bază ale jurnalismului erau aceleaşi: întrebări legate de unde, ce, când, cine, cum şi de ce. Importanţa adevărului, loialitatea faţă de cetăţeni, verificarea informaţiilor, integritatea, crearea unui conţinut de valoare şi interesant, conştiinţa curată.

Obişnuia să-şi înregistreze interviurile direct pe computer, un laptop Macintosh. Partea dificilă din punct de vedere tehnic la aceste podcasturi era să obţină un sunet bun. Prin urmare, a investit în câteva microfoane: două cu membrană mare şi un Blue Microphones Yeti USB care putea înregistra sunetele ambientale. Primele două aveau sensibilitatea potrivită şi caracteristici pentru a reda fidel vocea persoanelor intervievate, cu condiţia ca podcastul să fie înregistrat într-un mediu acustic adecvat. Microfonul Blue Yeti oferea celor doi interlocutori posibilitatea să vorbească simultan, ceea ce făcea mai uşor de realizat interviul.

A ales microfonul Yeti pentru interviul cu Carina.

De fapt, livingul oferea o acustică destul de bună: draperii groase în mai multe straturi la ferestre, covoare pe jos, pereţii plini cu cărţi. Håkan şi-a luat berea şi a plecat la subsol, în camera de recreere, unde avea computerul. Susanne s-a aşezat pe canapeaua de piele şi a sprijinit microfonul de perna aflată între ele.

— Cu cine altcineva ai mai vorbit? a întrebat Carina.

Susanne a făcut o pauză.

— Toţi cei care s-au ocupat de anchetă au decedat. Gustav, Lars-Ivar şi cel cu semnul din naştere, cum se numea...?

— Urban. Urban Granlund.

— Exact. A murit în primăvara aceasta. L-am contactat pe Wiking şi a promis că mă va ajuta. Tatăl lui Gitte era managerul Bazei Robotice, dar starea de sănătate nu îi permite să fie intervievat. E destul de ciudat. M-am plimbat prin oraş în această după-amiază ca să vorbesc cu oamenii şi aveau destul de multe de spus, dar aproape nimeni nu îşi aduce aminte de ea. Ştiau doar ce a urmat, consecinţele adică, discuţiile, starea de anxietate şi frica.

Carina s-a foit şi s-a auzit foşnetul tapiţeriei din piele.

Susanne a conectat microfonul Yeti la computer, şi-a pus căştile şi a început să înregistreze.

— Ce ai mâncat la micul dejun? a întrebat ea.

— Ce legătură are cu Sofia Hellsten? a întrebat şi Carina.

— Bine, e de ajuns. Era doar un test de sunet. Să începem.

Şi-a scos căştile şi s-a uitat la ceasul de la mână, vechiul ceas Certina New Art al mamei. L-a primit cadou la 25 de ani. S-a gândit pentru o secundă la introducerea pe care urma să o facă şi a apăsat pe înregistrare.

— Mă aflu la Carina Burstrand, în livingul ei din casa de la marginea oraşului Stenträsk. Este sâmbătă seara, 21 decembrie, şi a trecut aproape o zi de la descoperirea trupului Sofiei Hellsten în fundaţia podului de lângă râul Pite. Carina, ai cunoscut-o bine pe Sofia. Vă întâlneaţi frecvent la clubul de carte. Ne poţi oferi mai multe detalii?

— Mai exact, cadavrul nu a fost încă identificat, a spus Carina. Nici nu ştiu dacă au scos-o din fundaţie. Trebuie să vină cei de la Medicină Legală din Umeå ca să examineze trupul...

— Da, bine, a spus Susanne şi a lăsat înregistrarea. Poţi povesti despre Cercul Polar?

Carina şi-a pus în spate o pernă decorativă brodată şi s-a făcut comodă pe canapeaua care devenise parcă un vas de război.

— Ne întâlneam şi vorbeam despre cărţi. La gimnaziu, o dată pe săptămână, iar la liceu, o dată pe lună.

A tăcut. Susanne aştepta, dar Carina părea să-şi fi pierdut ideea.

— Cum decurgeau întâlnirile? a întrebat Susanne pentru a porni din nou discuţia.

Carina şi-a muşcat buza pentru câteva secunde.

— A început ca un curs facultativ în clasa a şaptea. Noi îi spuneam „cunoaştere literară”. Erau persoane care credeau că trişam, că doar pierdem vremea, că vorbeam aiureli şi că aşa luam note bune. Dar nu

a fost aşa. Chiar vorbeam despre cărţi şi autorii pe care îi citeam. Nu erau laureaţi Nobel, nu la început, în orice caz, dar...

A tăcut o vreme. Susanne aştepta să-şi reia fraza.

— Am rezistat mult timp, până ne-am înstrăinat.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Susanne, deşi ştia foarte bine la ce se referă.

— Asta are într-adevăr legătură cu corpul găsit în fundaţia podului? i-a replicat Carina.

— Nu ştiu, a spus Susanne. De ce ne-am înstrăinat?

— Ne-am destrămat. Ne-am schimbat, am devenit prea diferite. Am luat-o în direcţii complet diferite.

— Chiar am făcut asta? Am fost chiar aşa de diferite şi nu am luat-o toate exact în direcţia în care ne aşteptam? Sau, mai bine zis: în care se aştepta lumea de la noi? Cum ai descrie-o pe Sofia?

Carina a tras adânc aer în piept şi părea că se gândeşte profund la asta.

— Puteai crede despre ea că era o adolescentă timidă dintr-o zonă nelocuită. Dădea impresia că era introvertită şi inaccesibilă, dar eu cred că am catalogat-o greşit. Era mai îndrăzneaţă decât lăsa să se vadă. Mai provocatoare.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat-o Susanne în microfon, remarcând propriul scepticism.

Carina şi-a încrucişat atât braţele, cât şi picioarele. O poziţie clasică de defensivă.

— Nu vreau să spun mai multe. Am doar motive să cred că aşa a fost.

Susanne a privit-o atent. Era o reacţie destul de hotărâtă la o întrebare simplă.

— Mai poţi spune ceva despre Sofia?

Din nou, câteva secunde de reflecţie.

— Uneori îmi dădea impresia că era puţin prostuţă, a spus Carina, dar m-am înşelat. Altfel, era o persoană de încredere. Şi chiar nu era prostuţă. Era înzestrată cu abilităţi deosebite, un fel de inteligenţă aparte. În orice caz, avea note bune, deşi s-ar fi putut spune că asta se întâmpla şi pentru că era dintr-o familie deosebită. Era greu de înţeles. Nu am reuşit niciodată s-o înţeleg.

Se întreba cât de mult din ceea ce spusese Carina ar putea fi folosit în podcast. Va trebui să analizeze ulterior.

— A avut duşmani? Cineva care să fi vrut să o ucidă?

Carina a ridicat privirea şi s-a uitat fix în ochii lui Susanne.

— Nu ştiu, a spus ea. Tu ce crezi?

— Cele mai multe dintre tinerele omorâte sunt ucise de iubiţii lor sau de foşti iubiţi. Avea Sofia vreun iubit? Pe cineva pe care îl cunoşteai?

Carina a privit spre televizor şi a închis ochii pentru o clipă.

— Nu prea ne petreceam timpul împreună, în afară de orele de la clubul de carte.

Nu răspunsese la întrebare, dar Susanne nu a mai insistat.

— Cum crezi că ar fi fost viaţa ei dacă ar fi avut şansa să ajungă la maturitate?

— Poate că ajunsese la maturitate. Încă nu ştim cu siguranţă dacă ea a fost descoperită acolo sus, pe pod.

Susanne a încuviinţat.

— Bine, hai să te întreb altfel: cum ai descrie-o pe Sofia ca adult?

— Ştiu că vei monta astfel încât asta să sune de parcă aş fi răspuns la prima întrebare, a spus Carina, dar fie. Cred că ar fi devenit inginer, poate ceva legat de tehnologia materialelor. Investigaţii la nivel molecular. Cred că asta i s-ar fi potrivit. Un domeniu în care trebuie să fii foarte determinat şi atent. Probabil şi-ar fi luat doctoratul, dar nu în fizica moleculară. Ceva puţin mai simplu, mai palpabil. Poate că suferea de sindromul Asperger sau ADHD. Toţi oamenii ar trebui să-şi afle afecţiunile în ziua de azi... Dar nu era nimic în neregulă cu inteligenţa ei. A urmat cursurile şi s-a specializat în ştiinţele naturii...

Carina se gândea, privind pentru o clipă în altă parte.

— În aceeaşi clasă cu Wiking Stormberg, a spus într-un târziu. Era colegă cu Wiking, care acum este şef de poliţie aici, în Stenträsk, şi care conduce ancheta în cazul trupului descoperit. Se cunoşteau. Cred că Sofia era puţin îndrăgostită de el.

Apoi a ridicat ochii şi s-a uitat din nou fix la Susanne.

— Nu ţi-am spus asta niciodată, a zis ea, dar Sofia m-a căutat în primăvara aceea înainte să dispară. Mi-a spus că erai îndrăgostită de mine. Că ai pălmuit-o şi ai avertizat-o să nu povestească niciodată cuiva despre asta.

Susanne simţea că nu mai are aer, că nu mai poate respira. Ştia că Sofia încercase să răspândească în acea vară zvonul despre dragostea ei pentru Carina, dar nu ştia că aceasta din urmă aflase. A încercat să spună ceva, dar şi-a simţit gura blocată.

— Avea o poză pe care mi-a arătat-o, a continuat Carina. Un portret din acelea mici pe care le-am primit odată cu fotografiile de la şcoală. Mi-a spus că ai desenat o inimă pe spate.

O, Doamne! Carina a ştiut în toţi anii aceştia? Toate mesele de Crăciun şi aniversările pe care le sărbătoriseră împreună. O fi crezut-o sau ce gândea? O, Dumnezeule...

— Adevărul este, a spus Carina, că i-am zis să se ducă naibii.

Mâna cu care ţinea microfonul începuse să îi transpire. Susanne s-a văzut nevoită să şi-o şteargă de pantaloni. A reuşit să respire adânc.

— Dar e total lipsit de sens, a spus Susanne. Vorbeşti serios?

Carina a râs, deşi suna puţin fals.

— I-am spus că nici măcar nu mă placi. De-abia mă suportai.

A ridicat o mână făcând un gest prin care îşi cerea scuze.

— Nu îţi reproşez nimic, dar erai ca o scorpie. Deşi e o nebunie să cred că tu ai lovi sau ai ameninţa pe cineva.

Susanne a înghiţit în sec. Umbrele din ea urmau să iasă la suprafaţă.

— Dar de ce a spus asta? Era mitomană?

— Cred că i-am spus că toată lumea te-a văzut cum fugeai după Krister.

Ochii lui Susanne au fost inundaţi de lacrimi. Respira sacadat.

Carina s-a ridicat.

— Mai vrei puţină prăjitură?

Susanne şi-a dat seama că nu va fi în stare să se ridice. Nu putea sta pe picioarele ei.

— Nu, mulţumesc.

— Altceva?

A închis ochii pentru câteva secunde.

— Poate încă un pahar cu vin?

— Nu conduci maşina spre casă?

— Maşina poate rămâne aici până mâine, nu-i aşa?

Ultimele cuvinte au făcut-o pe Carina să se oprească în pragul uşii.

— E interdicţie de parcare pe stradă. Pentru că se deszăpezeşte. Dar poţi să duci maşina în garaj şi o scot eu pe a mea pe alee. Nu pot bloca maşina de deszăpezire mâine-dimineaţă devreme, că apoi ajung pe prima pagină a ziarelor.

Susanne s-a simţit copleşită de o senzaţie de ameţeală profundă. Şi-a dat seama de ce a ales să părăsească Stenträskul. Nu putea fi mai clar de atât. Motivul pentru care a căutat să se ascundă, dorinţa de a nu prinde rădăcini aici, efortul de a se recrea şi de a alege cine vrea să fie.

— Poate că ar trebui să merg spre casă totuşi, a spus ea.

Carina a ridicat din umeri şi s-a dus în bucătărie.

Susanne a oprit înregistrarea, a închis laptopul, microfonul şi căştile. Håkan asculta jos, în camera de recreere, o selecţie de colinde de Crăciun.

Şunca noastră de Crăciun a dispărut, iar rudele vor ajunge într-o oră.

Şunca noastră de Crăciun a dispărut, cum poate un porc să dispară pur şi simplu.

Susanne a închis ochii şi şi-a masat fruntea între sprâncene. Trebuia să se adune, ceea ce tocmai se petrecuse nu era bine. A încercat să se concentreze asupra interviului. Ar putea să folosească cel puţin o parte din el pentru podcast. Erau câteva declaraţii bune pe care le putea prelua. Carina vorbise bine în dialect, şi ceea ce spusese despre dragoste era bine. Gândul că fosta ei iubire lucra acum pentru a rezolva crima Sofiei îi spunea că asta era de bun augur.

A băut vinul rămas în pahar.

Deşi Wiking nu fusese niciodată interesat de Sofia, acesteia sigur îi plăcuse de el. Lui îi plăceau fetele drăguţe şi prietenoase. Gitte, cu care a fost împreună o vreme, a fost vedeta din Stenträsk, *the IT Girl,* cum s-ar spune azi. Cu părul lung şi negru, era într-adevăr frumoasă, o fată bogată – ei bine, după standardele din Stenträsk – şi studia la Piteå. A adus un ventilator de la Stora Världen când a venit odată acasă în weekend. Gitte era prea încăpăţânată şi lipicioasă pentru el. Cu Agneta s-ar fi potrivit mai bine, asta dacă nu ar fi fost bâlbâită. Toată lumea îi ştia defectul şi nu avea cum să scape de el. În orice caz, bâlbâiala ei nu deranjase pe nimeni în mod special în ultimii ani, când s-au întâlnit pe grup.

— Mai vrei vin?

Carina ţinea în faţă două pahare de vin, câte unul pentru fiecare.

— Crezi că pot să conduc după ce am băut două pahare? a întrebat-o Susanne.

Carina a râs.

— Nu vor fi controale în Stenträsk diseară, a spus ea cu autoritate, încât Susanne a luat-o ca pe un răspuns.

Ştia programul de serviciu, pentru că era postat pe avizier. Carina s-a aşezat din nou pe canapea şi a oprit televizorul. S-a făcut întuneric în cameră. De la calculatorul din subsol al lui Håkan se auzea melodia *It’s the most wonderful time of the year*.

— Cum îţi e fără Krister? a întrebat Carina în întuneric.

Susanne era devastată. Şi-a pus mâinile pe faţă ca să-şi oprească ţipătul în palme.

Au golit sticla de shiraz şi apoi încă una la fel. Carina a ascultat-o şi a ţinut-o în braţe. A crezut-o. Sofia minţise şi inventase tot ce spusese.

Bineînţeles că Susanne nu ar fi putut niciodată lovi pe cineva. A plâns şi a vorbit despre Krister, despre pierderea soţului ei, dar, de fapt, nu ştia unde se termina o durere şi unde începea o alta. Doliul şi golul iubirilor pierdute aveau să rămână ascunse pentru totdeauna de Carina. Susanne nu ştia cu adevărat dacă se simţea uşurată sau disperată. Carinei i se spusese, dar refuzase să creadă. I se păruse atât de nebunesc, încât refuzase să creadă.

Acceptare şi abis.

Håkan a mutat, în cele din urmă, maşina lui Susanne în garajul lor şi a parcat maşina Carinei pe alee, astfel încât utilajul de deszăpezit să poată trece. S-a oferit să o ducă acasă, dar ea a preferat să meargă pe jos. Nu era atât de frig şi era îmbrăcată gros.

Oricum, nu va putea adormi devreme.

Înainte să plece, Carina a strâns-o la piept într-o îmbrăţişare caldă.

Noaptea polară era întunecată. Nu mai ningea, dar cerul era acoperit de nori compacţi. Stelele încă nu apăruseră şi luna era destul de joasă. Departe de oraş, se simţea în întuneric o urmă de poluare. Deasupra Bazei Robotice, cerul era la fel de întunecat ca în oricare altă parte unde nu se desfăşura nicio activitate în timpul nopţii. Dar pe drumul 374, chiar acolo unde podul spre Gransel se întindea peste râul Pite, a remarcat o lumină de un albastru strălucitor.

Vila lui Håkan şi a Carinei era la periferia comunităţii, dar totuşi nu îţi lua mai mult de un sfert de oră sau douăzeci de minute pentru a ajunge la Şcoala Kvarndamm. Casa copilăriei ei era poziţionată chiar în centru, la doar câteva sute de metri de strada Gågatan.

Nu a simţit gheaţă. Nici nu era alunecos. Zăpada scârţâia sub paşii ei. Gerul îi înţepa obrajii, dar îi şi limpezea gândurile.

A trecut pe lângă vile cufundate în întuneric, cu steluţe luminoase de Crăciun şi lumânări electrice cu şapte braţe pentru Advent în ferestre. Multe aveau acoperişuri metalice, rareori întâlnite în partea sudică a ţării. Ţiglele îngheaţă în zona de nord şi apoi cad când se topeşte zăpada. Cel puţin jumătate din case erau marca Älvsby, case modulare lipsite de farmec şi produse în serie.

Avea un ritm constant de mers în lumina dispersată a felinarelor. S-a decis să-şi regândească pentru o clipă viaţa. Dacă ar fi locuit într-o Elsa, Eva sau Alexander sau într-o altă casă de tipul celor Älvsby? Toate purtau nume de origine suedeză. Ar fi refuzat instituţii de formare profesională sau nici nu i-ar fi trecut prin cap să frecventeze astfel de centre? Ar fi plecat şi s-ar fi mutat de acasă după susţinerea acelor examene? Poate că ar fi putut să lucreze ca jurnalist în

Stenträsk, însă aici exista deja un atelier faimos de anvelope, încă de la sfârşitul anilor '70, anume Gummicentral, al familiei Samuelsson. Krister ce ar fi făcut? A fost un bun antreprenor. Ar fi putut să-i facă concurenţă acestui atelier de anvelope şi să pună beţe în roate familiei Samuelsson.

Poate ar fi putut pune bazele unei alte companii în domeniul tehnologiei vehiculelor. Bineînţeles că ar fi funcţionat, dacă şi-ar fi dorit asta. Dar niciunul dintre ei nu îşi dorea. Cu siguranţă, nu a fost doar decizia ei, evadarea ei. Şi Krister îşi dorea să plece departe. Probabil ca să nu mai stea în umbra lui Wiking, prietenul care a fost întotdeauna puţin mai drăguţ, mai de gaşcă, mai bun atât la hochei pe gheaţă, cât şi la fete şi la învăţătură.

Şi-a scos telefonul mobil din rucsac, a apăsat pe funcţia de înregistrare şi l-a pus în buzunarul jachetei. Spera să capteze puţin zgomot ambiental pe drum. Scârţâitul zăpezii, foşnetul ritmic al hainelor, respiraţia ei în timp ce mergea pe drumul care urca. Poate ar putea folosi toate acestea pe fundalul podcastului.

O maşină tunată a bubuit când a trecut pe lângă ea în dreptul secţiei de poliţie. Nu ştia că încă se mai făceau astfel de autovehicule reconstruite. Erau cel puţin cinci tineri în habitaclul cu geamurile aburite. Putea auzi muzică pe care însă nu o ştia şi vocea unui bărbat beat care cânta. A cotit pe lângă chioşcul cu cârnaţi, închis pe timpul nopţii. A mers înspre strada „Crema cremelor”. Tăcerea lăsată în urma acelui vehicul a fost parcă şi mai profundă decât înainte.

Întrebarea era cât putea într-adevăr cineva să aleagă? Cât de mult contau genele şi mediul? Băieţii ei şi ai lui Krister crescuseră amândoi la oraş. Nu erau familiarizaţi cu altceva. Vorbeau dialectul din Stockholm, cu un uşor aer de apartenenţă la o clasă superioară, îşi aveau originile în suburbiile de nord şi în centrul oraşului. Cunoşteau şi le plăcea suburbia Norrbotten şi percepeau peisajul ca pe un paradis exotic de vacanţă. În lumea lor, a adulţilor, soarele de la miezul nopţii strălucea mereu în Stenträsk.

Amândoi îşi jeliseră tatăl cu disperare, dar ea simţea că reuşiseră să depăşească momentul. Linus intenţiona să îşi cumpere un apartament mai mare în care să locuiască cu iubita lui, poate chiar să plece din centrul oraşului şi să se mute într-o casă din suburbie. Probabil se gândeau să aibă copii. Nu i-a întrebat nimic, dar aşa simţea ea.

Emil era poliţist şi burlac acum, din câte ştia ea. Intenţiona să îşi continue studiile şi să devină criminalist, ca să poată fi poliţist-anchetator.

Susanne a grăbit pasul. Îşi simţea picioarele uşoare şi respira fără probleme. Mersul pe jos fusese o decizie bună, chiar dacă rucsacul era destul de greu. A călcat ferm prin curtea îngheţată a şcolii şi a trecut prin zona fumoarului, pentru a retrăi o dulce amintire. Cum stătea gaşca de băieţi acolo şi fumau împreună aşa cum ea niciodată nu reuşise.

Dar stai, ce a fost aici? S-a oprit. Înspre nord-vest şerpuia un drum în întuneric care era curăţat de zăpadă, dar complet cufundat în întuneric.

Aceleaşi brazde drepte de zăpadă ca pe aleea mamei. Poate aceleaşi suflante de zăpadă. O pasarelă sau poate o pistă de biciclete. Scurtătura peste Bäckåsen. Se mai plimbase pe acolo demult, dar nu de foarte multe ori. Deasupra crestei a remarcat din nou lumina pâlpâitoare alb-albăstruie.

A urcat peste deal. Panta a devenit rapid mai abruptă şi simţea efortul fizic în muşchii coapselor. Şi-a scos telefonul mobil din buzunar şi a pornit lanterna pentru a nu se împiedica. Cercul de lumină a creat o atmosferă strălucitoare de siguranţă într-un spaţiu îngheţat. Ce cuvinte frumoase, s-a gândit ea. Le-a spus cu voce tare ca să-şi amintească. Funcţia de înregistrare era încă activată pe telefon.

Sus pe creastă, s-a oprit. Aburii pe care îi scotea pe gură formaseră o ceaţă în jur. Sursa luminii alb-albăstruie era chiar sub ea, la câteva sute de metri mai încolo. Fundaţia podului peste râul Pite. Opusul a ceea ce însemna siguranţă. Era un perimetru delimitat de reflectoare imense. Mişunau oameni, câteva maşini erau parcate. Criminaliştii erau încă acolo. Să fi fost oare şi Wiking acolo? Nu, era trecut de miezul nopţii. Probabil plecase acasă.

Picioarele o ghidau înspre acel loc. Când s-a mai apropiat, a putut distinge diferite persoane care se deplasau pe pod. Un cort mare fusese ridicat acolo unde trebuia să fie locul crimei, adică fundaţia podului. Era zăpadă pe el după ninsoarea de mai devreme. Pereţii cortului erau ridicaţi pentru ca lumina reflectoarelor să ajungă înăuntru. O femeie destul de tânără şi un bărbat mai în vârstă lucrau ghemuiţi şi concentraţi sub acoperişul cortului. Îşi făceau meseria. Un bărbat în uniformă de paznic stătea lângă barieră şi se uita spre ea. Probabil că observase lanterna de la telefon.

Pulsul i-a crescut uşor când s-a apropiat de locul crimei. Paznicul şi-a aprins propria lanternă, una puternică, pe care a îndreptat-o direct spre faţa ei. Susanne s-a oprit pe loc complet orbită. A ridicat instinctiv mâna către sursa de lumină pentru a-şi proteja ochii.

— Sussi? Tu eşti?

Lumina s-a stins. Şi-a lăsat jos mâna, dar încă nu putea vedea bine. Doar cerul cu stele, însă i s-a părut că recunoaşte vocea.

— Pekka?

— Ei, ce naiba, ce cauţi aici?

Susanne a clipit des. Paznicul s-a apropiat de ea tocmai când a început din nou să poată distinge ceva. A îmbrăţişat-o puternic şi a bătut-o peste umăr cu mâinile în mănuşile lui groase.

Pekka Karlsson fusese mereu îndrăgostit de ea, dar era cam fustangiu. Susanne încerca să se elibereze din strânsoare.

— Pekka, ce mă bucur să te văd! a spus ea, oprindu-şi telefonul mobil din buzunarul jachetei.

— Îmi pare rău că nu am venit la înmormântare. Ştii, era perioada de depunere a declaraţiilor şi Lotten, soţia mea, nu era liberă. Nenorocitul de cancer.

Susanne a încercat să zâmbească.

— Înţeleg, a spus ea. Intenţia contează.

— Ai primit coroana?

Coroana? Habar n-avea.

— Da, a fost foarte frumoasă, mulţumesc.

— Şi? Ai ieşit să te plimbi?

— Am fost la fratele meu şi am băut câteva pahare de vin. În situaţia aceasta, cel mai bine e să mergi pe jos. Nu vreau să fiu un şofer beat la volan.

Pekka Karlsson a râs. Era un bărbat masiv. Rezultatul îmbinării traiului bun cu antrenamentul de forţă. Susanne a arătat cu un gest din cap spre oamenii care lucrau lângă fundaţia podului.

— Ce nenorocire!

Paznicul s-a întors către criminalişti, s-a scărpinat sub căciulă şi a oftat.

— Da, aşa e. Probabil că trebuia să fie găsită, dar nu în acest mod şi pe vremea asta nenorocită. Au fost nevoiţi să securizeze locul crimei şi aseară.

Au rămas tăcuţi o vreme. S-a uitat la criminaliştii care căutau prin pietrişul şi nisipul prelevate din interiorul bazei podului, depozitate într-o movilă pe carosabil. Râul de sub ei se revărsa peste drumul care duce spre cascada Storforsen câţiva kilometri mai jos în aval. Susanne auzea zgomotul puternic făcut de întinderile de apă prin întuneric. Storforsen nu îngheţa niciodată, nici măcar când erau patruzeci de grade cu minus. Vântul sufla uşor, purtând cristale de gheaţă prin aer. Obrajii îi îngheţaseră.

Pekka îşi întoarse din nou privirea spre ea.

— Dar spune-mi, ce mai faci? Ai venit în nord ca să îţi vezi mama?

Se bucura că şi-a vărsat lacrimile pe canapeaua urâtă de piele a Carinei.

— Primul Crăciun fără Krister. Va fi greu.

A îmbrăţişat-o din nou, dar de data aceasta s-a lăsat cuprinsă în braţele lui pentru mai mult timp.

— Ştii, se zice că tot ce experimentezi pentru prima dată e perceput ca fiind mai dificil. Prima aniversare după ce a murit, prima sărbătoare a solstiţiului de vară, prima vacanţă. Totuşi, le-ai trăit pe toate.

Pekka era unul dintre băieţii din gaşca lui Krister şi stătea pe drumul spre autobuzul şcolar. Era căsătorit de mai bine de treizeci de ani cu Lotten şi aveau trei copii deja adulţi. Părinţii încă îi mai trăiau. Aşadar, nu ştia ce înseamnă să pierzi pe cineva.

— Mulţumesc pentru susţinere, a răspuns ea. Apreciez. Dar tu nu îngheţi aici?

A râs puţin şi a tropăit involuntar.

— Păi, la naiba, m-am obişnuit.

Susanne şi-a întors privirea spre locul crimei.

— Oare vor termina curând, ca să poţi pleca şi tu acasă?

— O, nu, oricum eu voi sta aici peste noapte. Uite perimetrul delimitat.

Pekka a făcut un pas mai aproape de ea şi i-a spus încet, aproape şoptit.

— Reuşesc să ia cadavrul de acolo în seara asta. Criminalistul din Luleå a sunat cu ceva timp în urmă după o maşină care să-l transporte. Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta. Preiau trupul şi apoi vor termina aici.

O mică targă era pe pământ unde lucrau criminaliştii, lângă cavitatea formată. Lămpile generau o lumină albă-albăstruie.

— Cine ar fi crezut că se va termina aşa, a spus Susanne. Cine i-ar fi putut face aşa ceva Sofiei? Nu a făcut niciun rău nimănui.

Pekka s-a legănat puţin pe picioare. S-a gândit câteva secunde înainte să răspundă.

— Ea era altfel, a spus Pekka.

Aceeaşi expresie o folosise şi Håkan. Să fie o coincidenţă?

— Te gândeşti la treaba cu veveriţele?

El a privit-o extrem de surprins.

— Veveriţele?

O presupunere greşită. A încercat să salveze situaţia ridicând din umeri.

— Poate că nu era aşa cum o credeam noi.

Pekka a ignorat comentariul legat de veveriţe şi a încuviinţat.

— Dar minţea despre lucruri atât de ciudate. Ca de exemplu când i-a spus lui Krister că îl lasă să îi conducă Lamborghiniul dacă vrea. Ai auzit o tâmpenie mai mare?

Susanne a simţit cum sângele îi urcă la cap şi apoi coboară până în vârful degetelor de la picioare. Ce naiba?

— I-a spus asta lui Krister? De ce?

— Pe toţi băieţii pusese ochii, dar în special pe Krister şi Wiking. Eram cu ei. Cert e că Sofia şi Carina s-au distrat de minune împreună în vara aceea. Dar cine naiba a avut vreodată un Lamborghini? În Stenträsk?

Nu credea nici măcar o secundă că Sofia Hellsten ar fi putut obţine orice maşină îşi dorea. Dar ce făcuseră ea şi Carina împreună vara aceea încât Pekka Karlsson chicotea despre asta patruzeci de ani mai târziu?

— Ce vrei să spui? Ce a făcut împreună cu Carina?

Pekka Karlsson a privit-o cu atenţie.

— A spus că tu o iubeşti pe Carina, că ţie îţi plăceau de fapt fetele. Ai auzit ceva atât de deplasat? Şi credea despre ea că arăta foarte bine. Patetică.

— Dar asta cu Sofia şi Krister, ce te face să...

— Ea a spus singură că este cea mai frumoasă fată din Stenträsk, că aşa credea toată lumea. Şi că va studia la o universitate americană. Chiar i-a spus numele, dar nu-mi mai aduc aminte...

O maşină s-a apropiat din direcţia oraşului. Mai întâi au văzut farurile, ca mai apoi, după câteva secunde, să audă şi zgomotul motorului. Pekka s-a îndepărtat de ea şi a mers cu paşi hotărâţi spre şosea cu lanterna aprinsă. Cu umerii drepţi şi laţi, cu capul drept, în uniforma de paznic.

Era maşina care urma să transporte cadavrul. Pekka s-a îndreptat spre portiera şoferului, s-a aplecat şi a vorbit cu el. I-a arătat cum poate da cu spatele ca să ajungă cât mai aproape de targă.

— Stai, e bine! a strigat Pekka.

Maşina s-a oprit.

Susanne a făcut câţiva paşi înapoi. Era întuneric.

Sofia fusese îndrăgostită de Krister? Sau de Carina? Au fost împreună? Dar Carina a fost cu Håkan în vara anului 1980. Chiar au stat împreună în camera lui în weekendul ce a urmat după solstiţiu. Şi care era legătura dintre Sofia şi Krister? De ce nu i-a spus niciodată Krister despre asta?

Şoferul a coborât din maşină şi s-a îmbrăcat cu un echipament de protecţie de unică folosinţă, şi-a pus mănuşi şi încălţăminte de protecţie, şi a înaintat salutându-i pe criminalişti.

— Sandra Hammarlund, a spus tânăra.

— Roland Larsson, s-a prezentat şi bărbatul mai în vârstă.

Nu a înţeles numele şoferului.

— Ne poţi da o mână de ajutor? l-a întrebat Sandra Hammarlund. Corpul este liofilizat, aşa că nu e nimic scârbos.

— Şi nu aţi găsit capul? a întrebat şoferul.

— Cel puţin nu aici, în fundaţie, a răspuns Roland Larsson.

Susanne a făcut un pas în lateral ca să nu cadă. Nu făcuse prea multe mişcări ca să vadă dacă criminaliştii o vor remarca, dacă îi vor spune să plece. Dar nimeni nu a băgat-o în seamă. Probabil că nu au văzut-o sau nu le păsa. A rămas acolo, împietrită.

Roland Larsson şi şoferul maşinii au păşit cu grijă jos în cavitatea din interiorul fundaţiei podului. După câteva minute, le-a văzut căciulile ivindu-se deasupra marginii de beton. Se legănau uşor. Păreau să discute ceva. Le auzea vocile, însă nu putea desluşi cuvintele. Probabil discutau despre modalitatea prin care să ridice corpul din groapă cât mai eficient. Apoi s-au ridicat amândoi în acelaşi timp. Se pare că stătuseră ghemuiţi. Cărau ceva ce avea o formă subţire şi o culoare maronie. Era, fără îndoială, un corp mic de femeie. Susanne s-a auzit pe ea însăşi cum gâfâia. A simţit cum îi fuge pământul de sub picioare. Ea era acolo. Ea era. Bărbaţii au aşezat cadavrul pe targa din faţă. Era atât de mic şi de maroniu, în contrast cu albul puternic scos în evidenţă de reflectoare. Nu avea cap. Braţele erau ca nişte ramuri subţiri, uşor îndoite şi lipite de corp. Sânii se uscaseră, pielea era întinsă peste coaste. Iar picioarele au stat îndoite la nouăzeci de grade timp de patruzeci de ani. O femeie sau, mai degrabă, o fată îngropată într-un sicriu de beton.

Susanne simţea că nu mai are aer. Minciuna se prelingea ca un noroi gri în plămânii ei.

S-a întors şi a fugit.

UCIGAŞUL DE POLIŢIŞTI

DE

SJÖWALL WAHLÖÖ

ALEASĂ DE

BIRGITTA LANDÉN

VINERI, 6 IUNIE 1980

Era iunie. Era lumină şi ziua şi noaptea în Stenträsk. Râul traversa sălbăticia până spre coastă şi mare, dar şi jos, spre Piteå, acolo unde se amesteca cu apa salmastră din Golful Botnic. Abia îţi dădeai seama când se trecea de la asfinţit la zorii zilei. Natura s-a trezit la viaţă. Plante, păsări şi toate speciile de insecte împânzeau cerul şi pământul.

Era perioada când totul prindea viaţă.

Când Birgitta s-a trezit, mama ei plecase deja la serviciu, la Spitalul Pite. Un bilet o aştepta pe masa din bucătărie.

Draga mea, îţi doresc o vară frumoasă. Ne vedem în august. Ştii că poţi suna pe telefonul lui Svante oricând vrei tu.

Îmbrăţişări de la mama.

PS: Aruncă laptele dacă nu îl bei, pentru că eu plec direct la ţară după muncă. Goleşte şi gunoiul. Porneşte-o pe Inga.

Inga era maşina de spălat vase. Svante avea o cabană în Trundön, pe malul mării. Mama avea să îşi petreacă vacanţa acolo cu el şi cei doi copii ai lui, Linda şi Fredrik, care aveau doisprezece şi, respectiv, şapte ani. Groaznic. Nu întrebase, nu direct, cel puţin, dar ştia că nu era binevenită. După numeroasele descrieri care vorbeau despre cât de frumoase erau apusurile şi cât de minunat era să faci baie dimineaţa direct de pe dig, venea întotdeauna un comentariu fad care suna cam aşa: „totuşi, e cam aglomerat cu doar două dormitoare mici, unul pentru noi şi unul pentru copii”.

Nici măcar nu era luată în calcul.

Deşi nu făcuse nimic.

Chiar nimic, de fapt.

Nu conta. Oricum, tot nu voia să se ducă. Golful Botnic era rece ca gheaţa, iar Svante, cam imatur.

S-a dus în baie şi s-a uitat în oglindă. Ochii îi erau la fel de negri precum părul. A deschis dulapul din baie. A găsit Salubrin, plasturi Salvequick, ulei Jungle împotriva ţânţarilor, tifon şi role de bandă adezivă de culoarea pielii, o cutie de Magnecyl, dar unde erau pastilele de Valium ale mamei? Birgitta se uită pe toate cele trei rafturi. Le luase cu ea.

Îi era indiferent, până la urmă.

În Stenträsk nu ar fi avut nevoie de nicio pastilă. Şi dacă avea nevoie neapărat de câteva pastile, putea întotdeauna merge la tipul ăla, Hoovern. Primise porecla aceasta pentru că se spunea că uneori îşi mai călărea aspiratorul.

A ieşit în hol şi a privit în jur cu atenţie.

Ultima dimineaţă în acest apartament oribil. A locuit aici în fiecare săptămână, timp de doi ani, ca să-i mulţumească pe părinţii ei divorţaţi sau, mai degrabă, ca să-i facă mai puţin nemulţumiţi. Dar acum s-a terminat. A închis ochii şi s-a bucurat de acest gând. A simţit vibraţiile tuturor oamenilor din bloc, captivi în propria lor frustrare acumulată.

A expirat.

Camera ei era de dimensiunea unei garderobe. Un pat îngust, un birou şi un dulap pe hol. Etajul al şaselea dintr-un ansamblu de trei blocuri de sine stătătoare, cu vedere spre acoperişul spitalului.

Ziua ei era pe 14 iulie, aceeaşi zi ca a micuţei prinţese moştenitoare a Suediei.

De obicei, nu prea dădea atenţie aniversării, aşa făcuse cu aproape toate până acum, dar nu şi de data aceasta.

Nu şi anul acesta, din simplul motiv că în 1980 avea să devină majoră.

Optsprezece ani.

De acum înainte avea să ia deciziile singură, să fie stăpână pe propria soartă.

Azi avea loc festivitatea de absolvire a şcolii şi, prin urmare, era ultima dată când avea să mai pună piciorul la Liceul Strömbacka, acest grotesc colos denumit instituţie de învăţământ. Oden, clădirea principală a Liceului Strömbacka – exact, toate au fost numite după vechii zei vikingi, orice comentariu ar fi redundant –, avea un sistem de ventilaţie care tuşea ca un bolnav de tuberculoză. Se zvonea că furnizarea oxigenului funcţiona atât de prost, încât aveai la dispoziţie doar o oră să evacuezi clădirea dacă sistemul electric ar fi cedat. Toţi cei care ar fi rămas blocaţi în clădire după aceea ar fi decedat din lipsă de oxigen. Poate că era doar o glumă sau poate nu, ce ştia ea? Probabil că durerea de cap cu care s-a confruntat mereu avea de-a face cu asta. Sau a fost doar o reacţie psihosomatică, aşa cum a spus mama. Cu alte cuvinte, o boală închipuită. Mama ştia asta, doar era medic primar la spital.

Exista o specializare de ştiinţe sociale la Şcoala Kvarndamm, iar în Stenträsk erau oameni cărora le păsa de ea. Prieteni, familia, şi mai era şi Wiking.

A fost complicat cu Wiking.

Era la curent cu bârfele care spuneau că el o părăsise, iar ea încercase apoi să-şi ia viaţa. Deşi nimeni, nici măcar Susanne, nu ştia povestea adevărată. Tăietura aceea nu a fost o tentativă de sinucidere, pentru că nu îşi dorea deloc să moară. Nu era un strigăt după ajutor. Voia doar să îşi simtă durerea amorţită. Să conştientizeze că există cu adevărat, că este reală. Când presiunea arterială îi scădea şi creierul era invadat de dioxid de carbon, simţea un val de căldură în zona picioarelor şi a abdomenului. Nu fusese prima dată când îşi provoca singură o rană, dar de data aceea exagerase şi fusese nevoită să meargă la urgenţe pentru a-i fi cusută. Aşa s-a născut zvonul în oraş. Dar a încetat să mai facă asta. Nu şi-a mai provocat nicio tăietură de atunci.

Şi nu Wiking a fost cel care a pus punct relaţiei lor. Nimeni nu ştia că era extrem de gelos. Multe întrebări cu subînţeles, priviri piezişe şi conversaţii obişnuite care degenerau în adevărate interogatorii i-au creat o senzaţie de disconfort. Ce a făcut ea în Piteå? Cu cine s-a întâlnit în Piteå? Cum de avea atâtea semne pe corp? Nu a întrebat-o niciodată direct, dar simţea că el de fapt o întreba cu cine *se culcase* ea în Piteå. A depăşit însă limita când a strâns-o de umeri cu mâinile lui grele, când a săgetat-o din priviri şi când a ţipat la ea. Multă vreme, Wiking a refuzat să-şi ceară scuze spunând că totul a fost din vina ei, că acţiunile Birgittei îl făcuseră să reacţioneze aşa. Totuşi, weekendul trecut a căutat-o şi şi-a cerut scuze în mod oficial. A sunat-o la telefon în casa din Stenträsk. A cedat şi şi-a cerut iertare, dar ea ştia că Wiking nu va înţelege niciodată ce a greşit. Conversaţia a fost total neaşteptată, precum o furtună într-o zi senină. Stătea în pat şi mânca îngheţată cu trei arome. A uitat paharul pierdut printre cearşafuri şi îngheţata s-a topit murdărind toată salteaua. Wiking a recunoscut că a exagerat. Se comportase urât cu ea. Dar voia să se întâlnească şi să îi vorbească. O rugase să îi permită să vină acasă la ea şi *să discute despre ce s-a întâmplat.* Wiking nu se putea lăuda cu abilităţile lui de comunicator, dar ea ştia ce înseamnă ceea ce îi cerea. Wiking intenţiona să cedeze pentru că o voia înapoi. În cele din urmă, l-a încercat sentimentul de remuşcare, ceea ce l-a determinat să se comporte mai uman. Birgitta a ezitat la telefon şi a amânat să-i dea un răspuns. I-a oferit mai multe argumente, i-a spus că s-a gândit mult, că nu voia să-i facă rău, că au împărtăşit atâtea lucruri frumoase împreună. În cele din urmă, s-a lăsat înduplecată şi a fost de acord să se întâlnească. Era pregătită să-l asculte, dar numai după festivitatea de absolvire. Se puteau întâlni următoarea dată când ea urma să vină

în Stenträsk. Încerca să nu pară prea interesată. Wiking s-a mulţumit cu această înţelegere.

El urma să vină la ea acasă la ora cinci în acea după-amiază.

Dar prima dată trebuia să supravieţuiască modestei ceremonii de absolvire de la Liceul Strömbacka. În sala mare de evenimente a fost planificată dimineaţa un fel de adunare generală, dar ea nu avea de gând să participe. Clasa ei, S2a, se va întâlni într-o sală de clasă de la etajul al treilea din clădirea Oden. Acolo îşi vor primi mediile, şi asta era tot. Apoi putea părăsi pentru totdeauna acel colos de beton.

Se va muta acasă, în Stenträsk, iar viaţa ei va lua o direcţie bună şi va deveni din nou suportabilă.

La începutul studiilor liceale, încercase să discute de câteva ori cu mama ei, dar nu a vrut să-i asculte intenţiile argumentând că traseul ei educaţional fusese deja stabilit. Brigitta îşi va face studiile la Liceul din Strömbacka, acolo educaţia era mai bună în comparaţie cu cea oferită la Şcoala Kvarndamm. Tatăl nu a răspuns deloc când a încercat să îi vorbească. El era mereu ocupat, însă Gunilla îi spusese că era întotdeauna binevenită să rămână cu ei oricât dorea.

Era un sentiment plăcut.

Deoarece toţi prietenii ei din Stenträsk au urmat studii de trei ani şi, la fel ca ea, aveau să meargă toţi la facultate în acelaşi timp. Toţi cei care erau ambiţioşi alegeau să meargă în sudul ţării, la o universitate mai bună. Urmau să alcătuiască un grup care fusese împreună de multă vreme, în care se cunoşteau şi se respectau unii pe alţii şi urma să stea atât cu Susanne, cât şi cu Wiking. Pentru ea nu conta unde avea să ajungă sau ce avea să studieze.

Mama credea că fata ei va deveni medic specialist în chirurgie toracică, ceva ce ea nu reuşise să devină.

Nu-i spusese asta în faţă, pentru că mama ei nu a fost niciodată deosebit de clară în exprimare, dar existaseră semnale nu tocmai subtile.

„Ştii ce măriri de salarii au primit chirurgii specializaţi în chirurgie toracică anul acesta?” sau „Da, este medic cu specializare în chirurgia toracică, de aceea”. Îi prezenta totul la superlativ. Tatăl avea o poziţie mai fermă în puţinele dăţi în care s-a arătat interesat de viitorul ei: inginer proiectant în construcţii civile, asta va deveni, la fel ca el. De preferat, în domeniul fizicii nucleare, pentru că era domeniul în care el nu reuşise să se afirme.

Simţea că viaţa ei este ca o cutie cu ambiţii neîmplinite. Nu e de mirare că avea atacuri de panică.

A împachetat lucrurile în geanta Adidas. Haine murdare, medicamente, creme pentru piele şi manuale şcolare. Şi *Ucigaşul de poliţişti*, de Sjöwall Wahlöö, cartea pe care aveau să o discute la clubul de carte din acea seară. Un clasic, iar cartea era destul de recent publicată. Era penultima carte din seria „Roman despre o crimă”. Le citise pe toate.

Ce bine de Maj Sjöwall şi Per Wahlöö. Formau un cuplu, trăiau şi lucrau împreună. În cărţi, ofereau o perspectivă care punea accentul pe societate şi pe oamenii dezavantajaţi. Per murise în urmă cu câţiva ani. Ce trist.

Geanta era abia pe jumătate plină. Cele două geamantane grele fuseseră duse de săptămâna trecută, când i s-a permis să meargă cu tatăl ei cu maşina. El fusese la o conferinţă în Havsbadet.

A tras fermoarul. Ultima dată. În sfârşit. De acum înainte nu va mai trebui să se legene în acel autobuz îngrozitor spre Älvsbyn, Vidsel şi Stenträsk sau să vadă stopurile din spate cum dispar spre Jokkmokk.

Simţea solemnitatea acestui moment şi îl trata cu respect.

Ultima zi, ultima oră.

A preferat tăcerea. Fără radio, fără muzică.

A făcut duş şi s-a îmbrăcat. A aruncat laptele. A pornit-o pe Inga. A aruncat gunoiul în toboganul din casa scării.

S-a hotărât să nu îşi mai facă patul. Mama se va enerva, dar oricum s-ar enerva.

A închis uşa în linişte.

Ultima, ultima, ultima.

A urcat în sala de clasă fără să întâlnească pe cineva care ar fi putut-o bârfi. S-a aşezat pe jos cu spatele spre peretele exterior al clasei şi a aşteptat cu walkmanul pornit. Căştile erau pe urechi, ţinea ochii închişi şi dădea uşor din cap în ritmul muzicii: de neatins.

Dacă cineva se naşte printre proletari

Şi face afaceri cu droguri

Şi a fost deja pedepsit o dată

Este uşor să fie prins

Înainte şi după...

Formaţia de rock progresiv Nationalteatern era pentru ea o divinitate, un far în întunericul nopţii. Îi oferea confort şi îndrumare. Nu ştia să cânte, dar le ştia toate cântecele. Albumul lor din 1978, „Copiii timpului nostru”, este probabil cel mai bun LP lansat vreodată. Eventual în competiţie cu „Rockormen”, scos anul următor, apoi *Japp Co Co! Japp Co Co pigalle pigalle!*

Revista *Veckorevyn* publicase un articol despre ei în ultimul număr. Urmau să scoată un nou album în curând, intitulat „Rövarkungens ö”. Nu era încă disponibil în Piteå, dar comandase discul la Tempo. Îl cunoştea pe tipul care lucra acolo. Se întâlniseră la o petrecere a frăţiilor şi s-au sărutat toată noaptea. El urma să îi trimită albumul în Stenträsk întrucât acolo avea pick-up şi casetofon pentru a face cópii decente pe casete. Susanne şi-ar fi dorit să-i placă şi ei o trupă pe care să o venereze. Putea să caute una. De fapt, lui Susanne nu îi prea păsa de formaţia Nationalteatern sau de ceea ce reprezenta aceasta, dar Krister şi Wiking considerau că era foarte bună. Birgitta a fost cea care i-a vorbit lui Wiking de muzica celor de la Nationalteatern şi pentru că lui îi plăcea, însemna automat că şi lui Krister îi plăcea. Şi era mai bine ca Susanne să asculte ceva bun, nu doar Chic cu „Le Freak”.

La fel de bine conduc direct în râu

Când vin de aici

Într-un Amazon furat...

O lovitură uşoară în coapsă a făcut-o să se uite în sus. Uşa clasei era larg deschisă, iar elevii intrau rapid, ca o cascadă. Nu a realizat cine a lovit-o. S-a ridicat, s-a şters de praf pe fund, şi-a scos căştile şi le-a îndesat în buzunar, iar casetofonul în geanta Adidas.

Torsten, dirigintele clasei, calcula mediile la catedră. Nu ar trebui să se pensioneze în curând?

Cineva a închis uşa, pentru că în clasă era un zgomot asurzitor. Grupul de muzicieni, băieţii care făceau parte dintr-un fel de trupă rock, avuseseră concert, aşa că acum discutau despre asta. A reuşit să afle diverse detalii despre cât alcool băuseră cei care participaseră la concert şi ce discuţii fuseseră. Torsten a încercat să vorbească de

câteva ori, fără succes, înainte ca Mats Jonsson, jucătorul de hochei, să răcnească şi să restabilească liniştea în clasă.

Dirigintele părea epuizat. Nici măcar nu avea puterea să spună cele mai banale lucruri despre importanţa studiului. A început, în schimb, să împartă mediile în ordine alfabetică. Era ultima dată când îi mai vedea pe aceşti oameni. Dar era ceva ce doar ea ştia. Era un sentiment magnific, deşi era un fel de meschinărie.

Când a venit rândul ei, cam pe la mijlocul catalogului, elevii al căror nume începea cu litera A plecaseră deja în vacanţa de vară şi, astfel, şi din viaţa ei.

— Landén, Birgitta, a spus Torsten Olsson uitându-se surprins la ea. Tu chiar ai fost elevă în această clasă?

Şi-a luat mediile trădând o oarecare nesiguranţă în privinţa propriului nume. Dirigintele nu dădea drumul plicului. Ochii lui roşii şi umezi se mişcau vioi. Stăteau amândoi în picioare ca într-o luptă cu un odgon, încercând să se agaţe de realitate. Birgitta a simţit cum câmpul vizual i se îngustează. Nu, Dumnezeule, nu aici, nu un atac de panică acum. Ce bine că a dat drumul plicului.

— Toţi arătaţi la fel, mormăi el luând următoarea medie.

S-a luminat şi a ridicat vocea.

— Magnus Markström, vino aici, băiete! Să ai o vară plăcută!

Unul dintre băieţii din trupa de rock s-a împins pe lângă ea şi l-a îmbrăţişat cordial pe diriginte. A mers clătinându-se înapoi la locul ei, unde a deschis plicul. Şi-a îndreptat ochii spre coloana din dreapta: cinci, cinci, cinci, cinci, doi – *doi?*

A urmărit cu degetul rândul din stânga. Istorie. *Istorie?* A luat doi la *istorie?*

Simţea cum pulsul o ia razna. Orele de istorie erau ultimele două în orar vinerea după-amiaza. De obicei, absenta pentru a prinde mai devreme autobuzul spre Stenträsk. Nu credea că îşi va da cineva seama. Finalizase cele trei teme din timpul semestrului şi sperase ca profesorul să nu-şi mai amintească de ea. La naiba, la naiba, la naiba.

Mama se va înfuria. La fel şi tata. Asta dacă îşi vor aduce aminte să întrebe. Dar putea şi să mintă. N-o să verifice nimeni.

A părăsit sala de clasă când Torsten ajunsese la numele de familie care începeau cu litera R. Îi mai rămânea timp să ajungă la staţia de autobuz. Şi-a croit drum printre grupurile de tineri euforici de venirea verii şi care păreau să se îndrepte pe un drum către nicăieri. A urmat valul până la pasarela de jos înspre strada Sundsgatan. A văzut câteva grupuri de absolvenţi purtând tocă şi fluturând isteric steaguri. Oare ce îi determina pe oamenii normali să dea dovadă de sentimentalism

şi să preia cu ardoare un comportament de superioritate, deşi asta nu se mai preta în ziua de azi?

A traversat spre trotuar. Odată ajunsă la parcarea Kyrkparkering, a încetinit ritmul. A expirat.

O luase pe drumul spre casă în direcţia bună.

Îi era total indiferent ce avea să devină din punct de vedere profesional. Putea face orice atâta timp cât ea sau convingerile ei nu aveau de suferit. În domeniul drepturilor omului, ale femeilor, al relaţiilor internaţionale. Doar să fie ceva care să aibă însemnătate. Slujba nu avea nicio relevanţă.

Susanne îşi dorea să devină jurnalist. Se hotărâse deja, iar Susanne obişnuia să obţină ceea ce îşi dorea.

Într-un fel, era de invidiat că avea o percepţie atât de obtuză asupra realităţii. Hainele potrivite, încălţămintea potrivită, profesia potrivită şi compania potrivită. Atunci totul ar fi fost grozav. Conştientizarea scopului şi uniformitatea o atrăgeau.

Câţi din jurul ei ştiau cu adevărat ce vor?

Agneta visa să devină scriitoare, dar puţin probabil că se va întâmpla asta. Săracii oameni. Îşi scria acele lungi referate la maşina de scris de proastă calitate cu margini roşii. Cât de trist. Probabil va ajunge casieriţă la Gulf sau la cantina Şcolii Kvarndamm. Nu dădea deloc dovadă de iniţiativă. Poate avea să îşi citească poeziile cu voce tare la vreun eveniment cultural organizat în localitate. Cam până aici ar propulsa-o abilităţile ei scriitoriceşti.

Sofia, în schimb, se va descurca. Aşa fac cei din grupul social-democraţilor. O slujbă bună, la o companie de stat, obţinută prin pilele tatălui ei. Plictisitoare şi complet birocratică.

S-a apropiat de staţia de autobuz. A văzut cum un autobuz Norrbottens Trafik semnaliza pentru a intra pe strada Sundsgatan. Dar, hei, ce a fost asta? Citi: Älvsbyn – Vidsel – Stenträsk... o, la naiba! Era autobuzul ei! A apucat grăbită geanta cu o mână şi a început să alerge. A fluturat sălbatic cu cealaltă mână şi a ţipat.

— Opriţi, opriţi, aşteptaţi!!

Wiking urma să ajungă la ea acasă la ora cinci, aşa că nu putea întârzia. Următorul autobuz nu pleca înainte de patru fără un sfert.

— Hei, stai...

Nu observase piatra de pavaj de pe trotuar. De fapt, nu observase nimic din ce era în jurul ei până să cadă, întinzându-se cât era de mare pe asfalt. A auzit pe cineva ţipând şi şi-a dat seama că era chiar vocea ei. Geanta Adidas îi trecuse peste cap şi aterizase în stradă. Autobuzul

s-a oprit. Uşa autobuzului s-a deschis. Ce tare o dureau capul şi mâinile. De fapt, resimţea durerea peste tot.

— Eşti bine? a întrebat-o şoferul.

Gâfâia, respirând cu întreruperi. Blugii i se rupseseră şi sângera. La fel şi mâinile, pentru că se sprijinise în palme. O dureau rău. Lacrimile i-au invadat ochii. La naiba, la naiba, la naiba.

— Vrei să urci? a întrebat şoferul.

A încuviinţat. S-a ridicat cu grijă. Alţi pasageri, un bărbat în vârstă şi o femeie care probabil era soţia lui, au coborât din autobuz şi au ajutat-o să se ridice. Femeia i-a luat geanta, iar bărbatul a ajutat-o să urce treptele.

Şoferul a uitat să o taxeze pentru bilet.

Şi au pornit zgomotos spre nord.

Domnul mai în vârstă a luat o sticlă de Desivon şi câteva comprese din trusa de prim ajutor care se afla în autobuz. Fusese paramedic în timpul stagiului militar. I-a suflecat blugii înainte ca ea să poată protesta.

— Dar, fată dragă, spuse el şi se uită extrem de mirat la pielea de pe pulpele ei. Ai fost victima unui incendiu?

— Da, când am fost mică, a spus ea, aşa cum obişnuia să zică.

I-a curăţat genunchii şi palmele cât a putut de bine.

Iar doamna i-a dat un analgezic bun.

Adormise înainte să ajungă la Arnemark şi asta nu i se mai întâmplase aproape niciodată. Abia după aceea şi-a dat seama că ar fi trebuit să întrebe ce fel de pastile i-au dat.

Când s-a trezit, cuplul în vârstă coborâse deja din autobuz. S-a uitat confuză în jur. Autobuzul a oprit lângă podul peste râul Pite. Era aproape de casă.

A tras adânc aer în piept. Simţea furnicături în stomac din cauza emoţiilor.

Gunilla fusese în tura de noapte la urgenţe şi ar fi trebuit să fie acasă acum. O va certa că nu a fost atentă şi va insista să cureţe şi să panseze rana corespunzător. Iar Birgitta va râde. În schimb, îi va spune că s-a gândit să se mute definitiv cu ei. Gunilla va fi foarte fericită, o va îmbrăţişa şi poate că ar merge la magazinul de ţesături din Sandström ca să cumpere draperii noi pentru camera ei. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu cele vechi, dar Gunilla va insista oricum. Apoi vor cumpăra pentru acasă cafea şi dulciuri de la Lundberg, budincă de cartofi şi îl vor aduce pe Joakim mai devreme de la grădiniţă.

La ora cinci urma să ajungă Wiking.

A respirat adânc, dar uşurată.

Doar ea a coborât în Stenträsk. Genunchiul o durea destul de tare. Autobuzul a plecat, lăsând-o într-un nor de fum.

Mergea spre Strandgatan şchiopătând, respirând aer curat care venea dinspre râu şi munţi. Ştia că locuitorii numeau strada aceea „Crema cremelor”. Nu conta asta, pentru că era oarecum adevărat. Cele mai frumoase case din Stenträsk erau pe strada lor, iar a lor era probabil cea mai frumoasă dintre toate.

Desigur, în casă se putea intra şi prin spate, dar aproape întotdeauna folosea intrarea din faţă. Uşa era închisă, aşa că a descuiat-o, şi-a lăsat geanta Adidas lângă raftul de pantofi şi a strigat „Salut!”

Niciun răspuns.

— Gunilla?

În casă era linişte deplină, cu excepţia unui şuierat slab care venea de la o fereastră întredeschisă. Lumina soarelui era palidă şi rece. A observat o pânză de păianjen atârnând într-un colţ. Era sigură că tatăl ei era la o conferinţă, iar Jocke la grădiniţă. Dar Hampus şi Sebastian terminaseră şcoala miercuri. Ar trebui să fie acasă. S-a dus la fereastră şi a privit spre terasă. Nu era niciun copil la leagăne.

— Gunilla?!

A mers în bucătărie. Pe masă a găsit un bilet.

Salut, Gitte,

este lasagna în frigider.

Îi duc pe băieţi la mama. Vor dormi acolo. Apoi mă duc direct la muncă.

Ai putea să îţi faci curat în cameră acum, că a început vacanţa de vară. Alege ce vrei să iei cu tine, iar pe restul le voi duce la gunoi. Vei găsi o cutie goală de carton în garaj. Poţi împacheta în ea. Poţi să îţi laşi câteva lucruri aici, la noi, dacă le pui în cutii şi le etichetezi (este un marker lângă congelator, unde e centrala). Le putem depozita pentru mult timp. Poate nişte manuale şcolare mai vechi şi altele. Animalele tale de pluş. Când te întorci în Piteå?

Gunilla

Un ţiuit abia perceptibil începu să îi sune într-o ureche.

Bunica fraţilor locuia în Moskosel, iar ei dormeau adesea acolo. O chema Vera şi era artistă. Birgitta considera ca este foarte cool. Dar Vera nu era bunica ei, aşa că nu a dormit niciodată la ea.

Şi de ce să facă curat în cameră? Doar aveau o doamnă care îi ajuta la curăţenie.

Şi-a dat jos blugii. Poate că puteau fi reparaţi. Avea de gând să o întrebe pe Sussi, pentru că ea se pricepea la astfel de lucruri. S-a spălat pe mâini, palmele o usturau foarte tare. Mai avea nisip şi nişte pietricele sub piele, pe care le-a scos cu un ac de cusut.

Apoi a mers prin fiecare cameră a casei de pe strada „Crema cremelor" şi a tras draperiile în linişte fără să pornească muzica. Jos, în depărtare, râul Pite cobora în grabă spre cascada Storforsen şi se pregătea pentru salt adunându-şi puterea pentru a se elibera.

A intrat în dormitorul tatălui şi al Gunillei. S-a aşezat pe partea de pat a tatălui ei, acolo unde era telefonul. A ezitat cu o clipă înainte să ridice receptorul. A închis ochii cu receptorul într-o mână şi cu cealaltă apăsând furca. A format numărul lui Hoovern. Locuia în Vidsel şi avea un stoc decent de diferite medicamente şi alte substanţe.

— Nu, Valiumul s-a terminat, a spus el când i-a spus ce caută. Mai am doar nişte canabis dacă vrei.

Se dusese în Vidsel într-o vineri seară, acum câteva săptămâni, chiar după ultimul cerc de carte, şi îşi cumpărase zece tablete. Mai erau acum doar câteva în recipient. Ce indolent că nu reuşea să-şi refacă stocul de substanţe.

— Caut-o pe Sofia Hellsten, a sfătuit-o el. A fumat destul de mult ultima dată când yankeii au fost pe aici. După părerea mea, a consumat şi narcotice.

Birgitta a clipit.

— Sofia? Hellsten?

— Ai numărul ei?

— Ce fel de... narcotice?

Hoovern a gemut şi părea că-i pare rău că-i spusese.

— Păi, a fost un fel de benzodiazepină, chiar nu-mi amintesc. Ştii doar că pastilele nu sunt domeniul meu. Eşti sigură că nu vrei nişte haşiş? Pot să-ţi fac câteva ţigări.

A refuzat şi a închis.

A rămas pe patul tatălui şi a ascultat şuieratul ferestrei sau poate era zgomotul cascadei. Simţea ace precum o sârmă ghimpată

trecându-i prin vene şi sporindu-i anxietatea. Wiking avea să vină în curând. Era complet singură pe lume, nimeni nu o vedea, nici măcar Dumnezeu. Putea face orice îşi dorea, pentru că nimeni nu va şti vreodată.

A respirat adânc. Apoi a tras sertarul noptierei tatălui ei şi a luat câteva ziare şi reviste *Fib aktuellt* şi *Lektyr*. Coperte netede cu femei pe jumătate goale şi titluri incendiare despre maşini şi crime. Erau câteva numere noi. S-a aşezat pe jos lipită cu spatele de perete şi a răsfoit din revista *Lektyr*. La mijloc era o femeie goală, destul de urâtă, cu buzele umflate şi cu ochi de căprioară. Titlul putea fi perceput ca un citat: „Poţi face ceea ce vrei cu tine”. Per total, textul şi imaginea îşi atinseseră scopul şi au făcut-o să simtă o senzaţie de excitaţie între picioare. Asta nu pentru că se simţea atrasă de femei, ci pentru că se identifica cu ele. Cum era ca tu să te simţi complet exclusă, iar, în acelaşi timp, să poţi face ce vrei cu tine însăţi? Cumva ar fi fost oribil, dar ca fantezie o atrăgea. A răsfoit mai departe „Obişnuinţele sexuale ale poporului suedez” şi a căutat mărturisirile făcute de cititori. „Am făcut-o la cinema”, „Sex de vară în grajdul vacilor”, „A înghiţit tot”, „Am satisfăcut o prostituată”. Unele mărturisiri erau ale unor femei. A ales „Instalatorul m-a luat pe la spate”. Şi-a scos chiloţii, şi-a desfăcut picioarele şi s-a aşezat pe parchetul rece. A scuipat pe vârful degetelor şi a început să îşi mângâie încet clitorisul în timp ce citea. De fapt, nu ar fi trebuit să scuipe, pentru că putea să facă o infecţie, dar nu îi păsa. „El mi-a strâns ferm şoldurile şi m-a penetrat cu tot penisul lui mare din prima. Eram atât de excitată, încât a alunecat complet fără dificultate. Mă simţeam pătrunsă adânc şi îmi venea să strig. Apoi a început să se mişte ritmat şi a continuat aşa până a ejaculat...”. A aruncat revista pe podea şi şi-a introdus două degete în vagin, degetul arătător şi degetul mijlociu, lăsându-le să alunece înăuntru şi în afară. A crescut ritmul cu mâna dreaptă pe clitoris şi a apăsat cu mişcări circulare, apoi a introdus şi degetul inelar în vagin. O, Doamne, ajutor. Când orgasmul s-a declanşat, şi-a apropiat picioarele şi a simţit cum totul în corpul ei se strânge şi se închide. Şi-a lăsat degetele pe clitoris şi în vagin până a trecut toată senzaţia şi i-a invadat capul. A stat rezemată de perete până i s-a calmat respiraţia. O poziţie foarte incomodă. Genunchiul o durea foarte tare. S-a ridicat şi şi-a mirosit degetele. Ce bine că făcuse duş în acea dimineaţă. Şi-a pus din nou chiloţii şi a mers şchiopătând până la toaleta pentru oaspeţi, unde s-a spălat pe mâini. Şi-a observat obrajii roşii şi ochii scânteietori. S-a întors şi a pus la loc revistele pentru bărbaţi în aceeaşi ordine în care le luase. A îndreptat noptiera, pentru că era puţin strâmbă.

Sârma ghimpată din vene era mai acută şi mai prezentă decât înainte. Neliniştea nu dispăruse deloc.

Era doar trei şi jumătate. Mai era o veşnicie până să ajungă Wiking. Chiar mai mult timp până la întâlnirea clubului de carte Cercul Polar.

„Nu ar trebui să mănânci atât de mult zahăr”, îi spunea mama, dar exact asta urma să se întâmple acum. A luat din congelator o cutie de îngheţată cu trei arome, a împărţit-o în jumătate şi s-a dus în living. A pornit televizorul. Pe primul canal era un meci de tenis de la Roland Garros. A mâncat cu o lingură direct din cutie, mai întâi prima jumătate, apoi a doua. Se părea că va câştiga Björn Borg. Tatălui ei îi plăcea tenisul. La fel şi lui Wiking. A încercat să se concentreze, dar jocul nu i se părea interesant.

A câştigat Björn Borg. Nu a înţeles care era numele adversarului.

A oprit televizorul, apoi a mers în camera ei, dar era la fel de neliniştită încât îi venea să plângă. Dar stai, robotul telefonic! Pâlpâia luminiţa!

A trecut-o un fior. Poate că sunase Gunilla sau Wiking! Dacă nu va veni?

S-a grăbit să ajungă la aparat.

Era un mesaj nou.

— S-salut Gitte, sunt A-agneta. Te-am văzut coborând din autobuz şi te-am strigat, dar nu m-ai a-auzit. Eu şi mama suntem la Lundberg dacă vrei să vii să bei o cafea. Dacă nu, atunci ne vedem la bibliotecă... Pa.

Biiip.

Finalul mesajului.

A şters mesajul apăsând un singur buton. Numele de familie al Agnetei era Mäkitalo. *Mäki* însemna „deal” în finlandeză, iar *talo* „casă”. Aşadar, casa de pe deal, care nu era tocmai aşa în cazul Agnetei. Deloc. Dimpotrivă, de fapt. Locuia cu mama ei maniaco-depresivă într-o casă cu două etaje în partea de jos a Träsket. Să îşi bea cafeaua cu amândouă era printre ultimele lucruri pe care voia să le facă pe lumea asta. La fel şi să o sune pe Sofia şi să cerşească nişte Valium. Aia era limita.

S-a aruncat direct pe pat şi şi-a pironit privirea în tavan.

Poate ar trebui să se machieze puţin înainte să sosească Wiking.

Dar totuşi, de ce? Nu era bine cum era?

S-a întins spre noptieră după o pungă de jeleuri de zmeură.

— Intră, l-a invitat ea şi a deschis larg uşa de la intrare.

Wiking zornăia în faţa ei un mănunchi de chei de maşină. Părul îi crescuse şi îi ajungea până aproape la umeri. Dacă cineva s-ar fi uitat

doar la capul lui, cu trăsăturile acelea frumoase şi genele lungi, l-ar fi putut confunda cu o fată. Corpul însă era cu totul altceva. Era înalt, robust şi lat în umeri, un jucător de hochei pe gheaţă.

— Ce? a întrebat ea.

— Am condus luni, a spus el zâmbind şăgalnic.

La naiba, ce frumos era. A făcut un pas înapoi pentru a-l lăsa să intre.

— A, ce maşină ţi-ai cumpărat?

Zâmbetul i s-a stins uşor de pe buze în timp ce intra cu paşi lenţi în camera ei.

— Am împrumutat-o pe a mamei, a răspuns el.

Karin, mama lui, avea un Golf. Sau poate un Passat? Birgittei îi plăcea de ea. Karin era asistent social în oraş. Lucra cu jumătate de normă pentru a putea sta acasă mai mult timp cu Sven, frăţiorul lui Wiking, care avea un uşor retard mintal. Stătuse şi băuse cafea la masa lor din bucătărie când îl aştepta pe Wiking. Vorbiseră despre cât de important era ca oamenii să primească o educaţie şi să le fie oferite condiţiile optime. Karin vorbea cu ea de parcă ar fi fost un adult.

— Ce ai păţit la picior?

Compresa mare era vizibilă prin gaura blugilor. I-a arătat şi palmele.

— Am căzut.

Wiking s-a aplecat şi s-a uitat mai bine.

— O, a murmurat el.

A închis uşa de la camera ei. S-a făcut puţin întuneric în încăpere, pentru că soarele nu ajungea jos până la subsol. Wiking s-a aşezat în fotoliu, iar ea pe pat.

— Poate că înţelegi că mi-e destul de dificil să te primesc aici, acasă.

El şi-a privit mâinile.

— Mi-a fost frică de tine, a continuat ea. M-ai speriat foarte tare. Nu am fost niciodată tratată aşa. De către nimeni.

El a încuviinţat şi a înghiţit în sec, dar şi-a privit în continuare mâinile.

— Înţeleg asta. A fost... complet greşit din partea mea. Chiar vreau să îmi cer scuze.

— Şi am avut vânătăi pe braţe. Mama m-a întrebat ce am făcut.

Ultima remarcă era o minciună pentru că nu avusese nicio vânătaie, dar nu s-a putut abţine.

Atunci el a ridicat privirea. Avea ochii mari şi o privire defensivă.

— Nu ştiu ce m-a apucat, a recunoscut el. Înţeleg că ţi-a fost frică, pentru că şi mie mi-a fost teamă pentru mine. A fost dificil. M-am gândit mult la ceea ce am făcut şi nu există nicio scuză. Dacă vrei să fii cu Stefan, poţi fi, bineînţeles. Am fost atât de... da, furios şi trist.

— N-a însemnat nimic, a spus Birgitta. Tu ştii asta. Şi n-o spun doar aşa.

— Da, sigur că nu, a spus Wiking.

Făcuse sex cu Stefan Alatalo la o petrecere. Toată lumea era foarte beată, atât ea, cât şi Wiking. Ea amestecase băutura cu nişte pastile greşite şi îşi pierduse complet minţile. Wiking o căuta, în timp ce ea făcea sex cu Stefan într-un dormitor de la petrecere. O luase complet razna când aflase.

— Cât de aproape ai fost totuşi ca să mă loveşti? a întrebat ea.

Wiking a dat din cap.

— Nu aş face asta niciodată. N-aş răni niciodată o fată.

— Nu ai de unde să ştii acum. Probabil că ai fi putut să mă loveşti. Chiar foarte rău.

Băiatul nu a răspuns.

— Cred că nu ai nici cea mai vagă idee de cât de violent poţi deveni, a spus ea. Bineînţeles că ţi-a fost greu să realizezi că poţi fi un adevărat pericol pentru alţii. De aceea ai venit aici, ca să te bat pe umăr şi să spun că eşti cu adevărat un tip drăguţ? Că a fost doar o simplă greşeală?

A închis ochii şi a oftat adânc.

— Categoric nu.

— Şi întrebările tale constante despre ce am făcut şi cu cine am fost cum să le interpretez?

Wiking şi-a ridicat privirea şi a părut cu adevărat surprins.

— Ce vrei să spui?

Ea a preluat controlul.

— „Ce ai făcut marţi?”, „A fost bine la test?”

A dat din mâini.

— Doar am întrebat! Făceam conversaţie!

— „Ce ai pe gât?”

— Era o vânătaie!

Da, a fost băiatul de la discuri de la Tempo.

— Atunci ce vrei, de fapt? a întrebat ea.

Şi-a dres glasul şi s-a aşezat mai bine, lucru cam greu într-un fotoliu. S-a uitat din nou la podea sau poate la pantofii lor.

— Vreau doar să-mi cer iertare, a spus el. Nu mi-ar plăcea să ştiu că mă consideri un porc. Mi-ai plăcut sau da, încă îmi place de tine, şi aş vrea să fim prieteni.

— Prieteni?

El a încuviinţat şi a ridicat privirea spre ea.

— Vrei să fim în continuare împreună? l-a întrebat Birgitta.

A ridicat puţin din umeri muşcându-şi buza.

— Nu ştiu. Tu vrei?

— Nici eu nu ştiu, a spus ea. Depinde.

— Depinde de ce?

— Dacă îmi mai doresc.

Wiking a zâmbit în colţul gurii şi a privit-o fix. Chiar era cel mai drăguţ băiat pe care îl întâlnise vreodată. Era ceva care te atrăgea la el, ceva ca o lumină. Radia bunătate, dar era de fapt o iluzie. Cât de trist, cât de distorsionată era lumea.

S-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

— Trebuie să plec, a spus ea. Avem clubul de carte în seara asta.

Wiking s-a ridicat cu greu din fotoliu.

— Vă mai întâlniţi? Încă?

— Nu pentru mult timp.

— Te duc cu maşina?

— Într-un Passat?

— Este un Golf.

Birgitta şi-a dat ochii peste cap.

— Bine atunci.

S-a dus la dulap, şi-a tras un pulover peste cap şi şi-a luat o cămaşă. A simţit privirile lui Wiking în spate. Îi plăceau sânii ei. A îmbrăcat o jachetă pentru bărbaţi cu umeri proeminenţi pe care o cumpărase la mâna a doua din Piteå. Şi-a luat cartea şi portofelul şi le-a îndesat în geantă. Wiking a ezitat o clipă la uşă de parcă ar fi vrut să-i dea o îmbrăţişare.

Dar s-a răzgândit şi a mers în faţa ei spre maşină.

Celelalte fete se aşezaseră deja pe perne, aşa că ea a trebuit să se mulţumească cu fotoliul pentru copii.

— Cum se face că întârzii mereu? a întrebat-o Carina chiar înainte ca ea să aibă timp să-şi ia cartea. De ce ar trebui să stăm şi să te aşteptăm? Timpul tău valorează mai mult decât al celorlalţi?

— Ah, a spus Susanne, calmează-te. Nu contează. Nu-i aşa că e minunat că e vacanţă de vară? Nu, Gitte?

Ar fi vrut să se ridice, să părăsească încăperea şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar nu era o soluţie să cedezi la fiecare impuls, aşa îi spunea mama tot timpul. Nu totul e uşor din prima, trebuie să lupte.

Când coborâse din maşină, văzuse profilul conturat al lui Wiking în spatele volanului.

— Ai grijă de tine, îi spusese el.

Ea nu îi răspunsese.

Şi-a luat cartea cu ambele mâini, încercând să caute un sprijin.

Copia ei din *Ucigaşul de poliţişti* avea coperta cartonată şi cam uzată. De fapt, era a lui Svantes. Pe copertă era un desen alb-negru al unei tinere. Birgitta se întreba pe cine descrie de fapt acel desen. Sigbrit Mård, cea care fusese ucisă în carte, avea în jur de patruzeci de ani. Nu putea fi ea. Poate era mai simplu decât atât: pozele cu tinere vând mai bine decât cele care prezintă femei de vârstă mijlocie. Este posibil ca autorii să nu fi avut niciun cuvânt de spus în ceea ce priveşte coperta cărţii. Cu siguranţă editura doar vrea să vândă.

— Seria „Roman despre o crimă", a spus Birgitta, a fost ceva cu totul nou când a fost publicată. Autorii Maj Sjöwall şi Per Wahlöö nu au scris doar despre hoţi şi crime, ci şi despre societate în general. Regimul afirmă mereu că Suedia este o ţară fantastică, dar toată lumea ştie că nu sunt decât minciuni. Ni se spune mereu că ne pricepem la orice, că facem lucrurile nemaipomenit, chiar dacă avem şomeri. Femeile sunt bătute şi violate. Copiii sunt abandonaţi, oamenii sunt singuri. Conceptul de bunăstare socială este plin de lacune, iar Sjöwall Wahlöö le pune sub lupă.

A respirat profund şi s-a făcut complet linişte în cameră. Susanne molfăia de zor guma de mestecat. Agneta se juca cu părul. Sofia scria concentrată idei în caietul ei vechi de notiţe. Doar Carina o privea fascinată.

— Răufăcătorii din cărţile lui Sjöwall Wahlöö nu sunt personaje negative, a continuat ea, sunt doar neputincioşi. A numi ceva „negativ" este de fapt doar una dintre modalităţile prin care regimul îşi maschează propriile abuzuri.

Carina s-a îndreptat de spate pe perna scaunului.

— Dar scuze, a spus ea, acum ai spus „regim" de două ori. Ce înseamnă acesta? Te referi la guvernul suedez? „Regimul" nu înseamnă, de fapt, o dictatură?

Ei bine, acum aţi fost şi voi atente la cuvinte.

— Poţi spune şi „autorităţile". E acelaşi lucru.

Dar Carina nu a cedat, pentru că acum avea ceva de dovedit. Propria ei imagine era a unui copil care s-a descurcat în ciuda tuturor greutăţilor, a unui potenţial savant în domeniul rachetelor care totuşi

curăţă cartofi într-un centru de îngrijire. Dovada finală că lumea a fost nedreaptă şi nu a exploatat abilităţile cetăţenilor săi mai puţin norocoşi. S-a aplecat puţin, zornăind biluţele de plastic din pernă.

— De fapt, am avut impresia că autorul Sjöwall Wahlöö cataloghează guvernul ca fiind un „regim” în toate cele zece cărţi ale sale. Au fost scrise între 1965 şi 1975, atunci când social-democraţii erau la putere. Credeţi că Suedia ar fi devenit o dictatură sub conducerea social-democraţilor?

Birgitta i-a aruncat o privire Sofiei, dar aceasta era concentrată să îşi ia notiţe. Nu părea să ia în nume de rău cele auzite. Şi ea s-a abţinut cu greu să se ridice şi să părăsească întâlnirea. De fapt, făcuse asta în ultimele dăţi.

— Popularitatea seriei de cărţi s-a datorat abilităţii autorilor de a descrie atât de bine activitatea poliţiştilor, de a crea personaje interesante şi de a descrie contextul crimei...

— Ba investigaţia poliţiştilor nu este deloc bine descrisă, a întrerupt-o Carina. Dimpotrivă. Este descrisă foarte neglijent. Poliţiştii adevăraţi nu lucrează deloc aşa.

— Şi de unde ştii tu asta?

Carina şi-a lăsat încet pleoapele să coboare, ca să pară mai interesantă.

— Păi, luaţi prima crimă din prima carte. Aflăm că numele victimei este Roseanna McGraw, dar nu este niciodată identificată cu adevărat. Martin Beck oferă doar o descriere a ei prin intermediul unei telegrame trimise peste Atlantic şi astfel toată situaţia se clarifică.

Birgitta şi-a strâns mâinile. Trebuia măcar să încerce.

— Şi ce e în neregulă cu asta? a întrebat ea pe un ton neutru.

— Să luăm exemplul bărbatului care a fost găsit într-un apartament din Solna anul trecut, în vară. A fost ucis de doi finlandezi. S-a numit „crima cu ciorapi”. L-au sugrumat cu ciorapii lor de nailon. Aţi citit despre asta? Deşi era în propriul lui apartament, au fost nevoiţi să îl identifice medico-legal după amprenta dentară, pentru că avea corpul foarte umflat şi era într-o stare avansată de descompunere.

Sofia şi-a ridicat mâna de parcă stătea în banca şcolii.

— Despre ce carte vorbim acum?

— Despre nicio carte. E un caz real, a spus Carina. A fost pe prima pagină a ziarelor vara trecută.

— În ziarele de seară vrei să spui, a adăugat Birgitta fără să poată să îşi ţină sarcasmul în frâu.

Clasa muncitoare era cea care citea presa de cancan. De fapt, nu voia să arate că are prejudecăţi.

— Dinţii sunt precum amprentele, a spus Carina. Sunt unici. Un expert poate identifica persoanele decedate după amprenta dentară. Se vorbeşte despre dinţii Roseannei, dar autorii cărţii nu explorează deloc acest aspect. Ca povestea să fie credibilă, ar fi trebuit să identifice în mod corect victima.

Birgitta îşi amintea foarte bine povestea Roseannei şi ştia că ea a fost identificată, deşi poate nu prin amprente sau fişă dentară. S-au găsit fotografii cu ea, iar prietenii ei şi rudele din Statele Unite au recunoscut-o şi identificat-o.

Dar asta nu avea nicio importanţă. Adevărata întrebare era legată de motivul pentru care Carina alegea să o contrazică aproape la orice. De ce se hotărâse să o provoace tocmai pe ea, şi nu doar azi, ci şi în timpul tuturor întâlnirilor precedente ale clubului de carte din acea primăvară? Era doar gelozie sau altceva mai profund? Era vorba despre Wiking? De aceea căuta Carina să o împungă mereu? Nu îi ajungea frăţiorul lui Susanne? Toată situaţia era de-a dreptul greţoasă. Susanne nu putea face nimic ca să îi pună capăt. Carina stătea în camera lui Håkan. Susanne auzea prin perete cum făceau sex.

Devenise cât se poate de evident că întâlnirile clubului de carte Cercul Polar urmau să se sfârşească. Chiar dacă avea să locuiască definitiv în Stenträsk, nu mai răbda să stea şi să fie umilită în serile de vineri.

Şi-a întors în mod ostentativ privirea de la Carina şi s-a aplecat spre Susanne, de la care primea mereu susţinere.

— Ţie ce ţi-a plăcut în carte?

Susanne a învârtit de câteva ori guma de mestecat în jurul degetului arătător, stropind cu câteva mici picături de salivă.

— Mi-a plăcut foarte mult. Descrie cât de incomodă poate fi realitatea. Poliţia este coruptă, iar răufăcătorii sunt doar neputincioşi. Aşa stau lucrurile. A fost, de asemenea, interesant să citesc despre modul în care lucrează mass-media. Se vede că autorii au fost jurnalişti. A fost totul foarte bine descris.

Susanne s-a lăsat pe spate pe pernă şi şi-a răsucit iar guma de mestecat. Părea foarte mulţumită de ea. Evident că nu s-a deranjat să facă o analiză mai detaliată a textului sau a faptelor din carte. Din cauza lui Krister, bineînţeles. El şi Susanne aveau adesea convorbiri telefonice lungi. Când Susanne nu se simţea speriată de Carina, vorbea despre Krister. Un viitor mecanic auto. Da, da, e nevoie şi de ei.

— Sofia? a întrebat Birgitta. Tu cum ai descrie romanul?

Sofia şi-a îndreptat spatele, a lăsat pixul şi caietul de notiţe jos şi a început să se joace cu părul prins în coadă de cal. Privirea din spatele ochelarilor îi era fixă şi limpede.

— Autorii descriu în carte multe crime diferite, a spus ea. Nu toate sunt lămurite. De exemplu, sunt descrise furtul şi faptele de corupţie legate de construirea Aeroportului Sturup. Se spune că locuitorii au fost „deportaţi”, ceea ce ar trebui să fie ilegal. În plus, anumiţi factori decizionali, fără să se precizeze care, „ar fi putut pune deoparte câteva milioane în conturile din Elveţia. Era vorba de cei care deţineau funcţii înalte şi pe care cetăţenii de rând îi dispreţuiau pentru implicarea redusă şi complet formală în pseudo-democraţia suedeză care va fi distrusă în scurt timp de un faliment total”.

Birgitta s-a uitat la Sofia. Nu mai vorbise niciodată atât de mult la întrunirile clubului, de când începuse el în toamna anului 1974. Ce efort! Cu siguranţă memorase părţi din text, pentru că le-a spus pe de rost.

— Este puţin neclar cine spune asta, a continuat Sofia. Vocea naratorului sau chiar autorii? E cam dificil de spus. Carina s-ar putea să aibă dreptate în privinţa „regimului”. Nu se potriveşte.

Aha, deci asta o deranja. Nu era voie să critici partidul, pentru că altfel mica prinţesă social-democrată se enerva.

Sofia şi-a fixat ochelarii pe nas, şi-a luat din nou pixul şi şi-a mutat atenţia în caietul de notiţe. Ar fi interesant de ştiut ce diagnostic i-ar pune prinţesei Siri, colega mamei, care era psiholog. Nu era întreagă la minte.

— Agneta? a întrebat Birgitta întorcându-se spre cea a cărei părere putea fi anticipată.

Agneta şi-a dat părul după ureche înclinându-şi puţin capul.

— De fapt, pot fi de acord cu voi t-toate, dar în diferite moduri, a spus ea. Aşa cum spui, Sofia, se poate remarca o voce a naratorului care este destul de obositoare. Şi investigaţia poliţiei nu este cu siguranţă atât de bine descrisă. Deşi c-consider că asta nu contează. Sjöwall Wahlöö scrie într-adevăr m-magnific. Creează un dialog incredibil de bun. Unele personaje sunt total dezagreabile. Nu aş vrea să le fiu prietenă, dar e amuzant să citeşti despre...

A căutat cu privirea peste literele roşii scrise la maşina de scris.

— Deşi mă intrigă modul în care gândesc autorii, a continuat ea. Nu sunt atât de drăguţi când îi descriu pe s-străini. Îl ştiţi pe doctorul acela care lucrează la Spitalul General Malmö? Este prezentat ca fiind mai degrabă un t-ticălos de culoare, cu cămaşa descheiată până la buric, cu un nume greu de pronunţat şi incapabil să vorbească o limbă

de circulaţie internaţională. Chiar de-a dreptul rasist. N-niciuna dintre voi nu a remarcat asta?

S-a uitat la toate, dar privirea i-a rămas aţintită asupra Birgittei.

Cine naiba se crede? Stă în bârlogul ei din Träsket şi are tupeul să critice viziunea lui Sjöwall Wahlöö despre oameni?

Gâtul i se încleştase şi panica a lovit-o cu putere direct în piept.

Nu hiperventila. Nu îţi pierde calmul. Este doar anxietate.

Birgitta şi-a înfipt cu putere tălpile în podea. A conştientizat pe moment tot disconfortul. Nu fugi, nu riposta. Nu vei muri, nu vei leşina. Mama avea dreptate.

— Sunt de acord cu tine, a auzit-o pe Carina din umbra panicii care o cuprinsese. Sunt scriitori talentaţi. Există critici care spun că l-au imitat pe Ed McBain. De fapt, i-au tradus câteva cărţi, dar asta după ce au început să îşi publice propria serie, şi eu cred că...

Simţea cum vocea Carinei se scufundă în ceaţă, cum îi trosnesc degetele şi cum îi vâjâie capul. Dacă nu se stăpâneşte, cât de curând va avea o criză adevărată, un atac de panică profund. Nu era nimic periculos, nimic rău. Se hiperventilase. Totul se întâmpla doar în mintea ei, nicăieri altundeva. Îşi va pune o mână pe stomac, îşi va simţi propria respiraţie, se va comporta ca şi cum ar fi complet calmă, îşi va relaxa umerii, va relaxa maxilarul...

— Gitte, ce faci? Eşti bine?

Agneta şi-a pus mâna pe braţul ei şi o privea cu ochi temători.

Fără respiraţii adânci, controlează-te.

— Mi-a scăzut glicemia, a reuşit ea să spună. Probabil că nu am mâncat suficient.

— Să mă duc să-ţi cumpăr ceva? Cartofi prăjiţi cu sos?

Birgitta a înghiţit în sec. Toată lumea se uita la ea. Susanne era nervoasă, Carina curioasă, iar Sofia rămăsese încremenită.

— Nu, a răspuns ea, nu e nicio problemă. Iau ceva pe drum spre casă. Poate ar trebui să încheiem aici...

De fapt, de-abia începuseră. De ce nu îşi mai suporta prietenele? Ce se întâmplase cu ele?

Sau ea era problema?

— Mai este un lucru pe care mi-aş dori totuşi să-l discutăm, a intervenit Carina.

Cine altcineva? Dacă putea să chinuie pe cineva, ea era mereu pregătită.

— Ceea ce ai spus despre răutate, a continuat ea, se referă oare doar la neputinţă? Nu este adevărat.

Birgitta şi-a eliberat mâna de pe stomac. Senzaţiile s-au domolit pe cât de repede izbucniseră. Mai distingea mişcări intermitente în câmpul ei vizual ca nişte dovezi ale unei realităţi destrămate. Un avertisment sau, mai degrabă, o conştientizare a faptului că totul era vulnerabil.

— Atunci ce crezi că este răutatea?

Vocea îşi pierduse din intensitate, dar a reuşit să se facă auzită.

— Ai dreptate că din neputinţă se naşte răutatea, dar poate fi neputinţă imaginată. „Dacă nu faci cum spun eu, atunci te rănesc. Şi dacă în continuare nu faci ceea ce vreau eu, atunci te voi omorî.” E valabil atât pentru agresorii femeilor, cât şi pentru dictatori. Aceştia asupresc şi umilesc prin violenţă şi ameninţări. Ar trebui să fie catalogaţi ca răutatea întruchipată şi să nu fie interpretaţi greşit.

— Luptător pentru libertate sau t-terorist, a spus Agneta. Depinde cine oferă definiţia.

— Mâncăm animale omorâte în fiecare zi, dar pentru asta nu credem că suntem răi, a adăugat Sofia, care tocmai se trezise din starea ei de adormire. Omorâm o mulţime de ţânţari, dar nu avem probleme de conştiinţă pentru asta. Nu aici, în Stenträsk. Dar în alte zone, cum e India, de exemplu, nu ai voie să mănânci animale sau să omori ţânţari. Eşti considerată o persoană rea dacă faci asta.

— Ce idee interesantă, a spus Agneta, care nu prea avea capacitatea de a vedea lucrurile aşa cum erau ele. Vrei să spui că răul nu e-există? Că este vorba doar despre moralitate?

Dar Sofia se retrăsese înapoi în cochilia ei şi avea din nou acea privire goală.

— Bineînţeles că există răutate, a adăugat Susanne. Acesta este unul dintre lucrurile care ne fac oameni, anume să deosebim binele de rău şi ceea ce este corect de ceea ce este greşit.

Acum nu mai suporta. S-a ridicat din fotoliul pentru copii.

— Strâng eu, a spus ea. Trebuie să vă mulţumesc pentru seara aceasta şi ne vedem în 4 iulie. Atunci e rândul tău, Agneta. Toată lumea are cartea *Aventurile lui Tom Sawyer* de Mark Twain?

Celelalte s-au ridicat, probabil puţin surprinse de încheierea bruscă. Toate au început să vorbească în acelaşi timp, să se îmbrăţişeze, să-şi ia gecile şi să vorbească despre weekend. Lucruri obişnuite. Le-a auzit vorbind despre Wiking, mereu despre Wiking.

— Mama lui l-a ajutat să conducă, dar Gustav a refuzat, a spus Susanne râzând. A spus că s-a enervat. Nu e amuzant? Tatăl, în calitate de şef al poliţiei, nu reuşeşte să stea lângă fiul lui în timp ce acesta conduce...

— Are maşină? Propria maşină?

— Ziua de naştere a lui Krister este de solstiţiu şi începând de luni va putea merge cu maşina.

— Ce pantofi drăguţi. De unde i-ai cumpărat?

Birgitta s-a întors cu spatele şi a închis ochii. Euforia adrenalinei se risipise, lăsând-o ameţită, tremurând puţin. Avea să fie doar ea în casă diseară. O avea pe toată la dispoziţie doar pentru ea. Gândul la umbrele întunecate ascunse prin cotloane îi crea o stare de disconfort şi îi dădea senzaţia de usturime a mâinilor.

— Mergem în oraş în seara aceasta? a întrebat-o ea pe Susanne.

Sussi era o prietenă adevărată. În seara aceea era îmbrăcată cu geaca roz cu umeri proeminenţi şi avea în picioare pantofii maro care îi erau puţin cam mici. Era ţinuta pe care o purta doar la ocazii speciale.

Susanne a ezitat.

— O scurtă ieşire de data asta, a răspuns ea. Mergem acasă la Krister.

Privirea ei călătorea deja departe, dincolo de uşă, peste străzi şi magazine cu noi reduceri, traversa o lume scăldată într-un fel de lumină emanată de un soare care nu apune niciodată: deformat, de culoare galben-închis.

— Dar putem să ne auzim şi mâine, a spus Susanne. Pot să trec înainte de amiază să ne uităm la un film?

Gunilla cumpărase un aparat video, care devenise foarte popular în cartier. Aveau acasă în total patru casete video cu filme pentru copii, la care se uitau băieţii. Însă Susanne se descurca să facă rost de filme interzise copiilor. De fapt, avea la dispoziţie o colecţie cu filme de groază foarte violente. Văzuseră două filme în cele două zile când taică-su şi Gunilla plecaseră cu băieţii în Insulele Canare. *Ucigaşul cu unelte* şi *Masacrul cu drujba*. Ambele prezentau, practic, mutilarea a cât mai multor oameni folosind diferite tipuri de echipamente. De exemplu, o femeie dezbrăcată a fost ucisă cu un pistol cu cuie. Acea scenă fusese incendiară. Femeia stătea moartă pe un fel de masă de lucru, cu ochii deschişi şi picioarele depărtate, cu un cui înfipt în mijlocul frunţii. Asta în *Ucigaşul cu unelte*.

— Nu ştiu dacă filmul e o idee bună, a spus Birgitta. Gunilla este la Urgenţe în seara asta şi trebuie să doarmă.

În noaptea Valpurgiei a mers împreună cu Susanne la cinematograful din Älvsbyn. Dar lui Susanne nu-i plăcea să meargă la cinema. Deloc. Dacă o va lăsa pe Susanne să aleagă, atunci se vor uita doar la filme de groază sau la comedii romantice.

— Bine, te sun când mă trezesc, a răspuns ea cu gândul la mirajul unei întâlniri.

Celelalte se făcuseră deja nevăzute în acea seară care preceda începutul verii. Părea frumos când erai în casă şi priveai afară, dar Birgitta ştia mai bine. Nopţile de iunie erau reci în Stenträsk. Prognoza meteo avertizase că noaptea va veni îngheţul.

Wiking era pe undeva pe afară în Golful verde al mamei lui. Birgitta s-a cufundat în fotoliul pentru copii şi şi-a ridicat piciorul rănit pe una dintre perne. A luat o ciocolată Kex din geantă, a tras de ambalaj, a desfăcut staniolul şi a ronţăit cu grijă, dar tot au căzut firimituri pe fotoliul pentru copii. A încercat să le îndepărteze, dar mai mult a mânjit şi a făcut lipicioasă ţesătura fotoliului. La naiba.

Wiking părea să regrete cu adevărat. Dar ce a fost real, faptul că şi-a dat seama ce a făcut sau agresivitatea lui? Se întreba dacă ar putea să îi ofere o a doua şansă. Ar fi o greşeală? Dacă de data aceasta i-ar face rău?

Dar, pe de altă parte, nu era nimeni altcineva pe care să dorească aici. Totuşi, va locui în oraş de-acum înainte.

A îndesat hârtia de ciocolată sub canapea, a mutat pernele în zona cu cărţi pentru adolescenţi, a stins lumina, a închis şi a predat cheia la recepţia de la secţia de poliţie. Apoi a ieşit în vântul care şuiera, ca să-l găsească pe Wiking.

Erau destul de mulţi oameni în oraş. Maşini care îşi ambalau motoarele, voci care se auzeau cu intensitate şi care apoi se estompau, bărbaţi care răcneau. Emisiunea *Fetele de la TV2* era la volum maxim. *All and all, it's just another brick in the wall*[33].

— Hei, Gitte, vii?

Un grup de băieţi într-un Volvo vechi. De fapt, nu voiau să o ia şi pe ea, ci doreau mai mult să se dea mari.

Era multă lume în oraş. Traficul se oprise pe strada Storgatan şi mai multe grupuri îşi instalaseră difuzoare pe plafoanele maşinilor. *It's fun to stay at YMCA*[34], se striga *Hey there people I'm Bobby Brown*[35], alţii dansau *Born to be Alive*[36]*.* Niciun Golf verde. Dar i-a văzut pe Krister Schiltz şi grupul lui stând adunaţi în jurul unui Ford Taunus cu acoperiş

---

[33] Tot şi toate sunt doar o altă cărămidă în zid (Pink Floyd, *Another Brick in the Wall*) *(N.t.)*

[34] E distractiv să stai la YMCA (Village People, Y.M.C.A.) *(N.t.)*

[35] Salut, oameni buni. Sunt Bobby Brown (Frank Zappa – Bobby Brown) *(N.t.)*

de vinilin. Susanne stătea în spate şi mesteca gumă. Birgitta s-a apropiat de ea.

— Să vezi ce îngrozitor a fost, a spus Susanne. Îl ştii pe Per-Ola Nilsson, Pelle, prietenul lui Håkan, cel cu motoreta galbenă Puch Dakotan, nu? Cel roşcat? În fine, a băut prea mult alcool şi a vomat până a leşinat şi s-a făcut complet albastru la faţă. Wiking a trebuit să-l ducă la Urgenţe ca să i se facă spălături stomacale.

Păcat de maşina mamei lui...

Wiking era la Urgenţe. I-a răspuns ceva, părând doar interesată.

— Au făcut o întrecere şi Pelle a câştigat, a spus Susanne. Ce să le faci? Să nu le mai dai alcool? Wiking nu s-a întors, pentru că a trebuit să stea cu el la spital. Vai, sigur e plin de vomă.

Poate că Gunilla îi va oferi asistenţă medicală acelui băiat în comă alcoolică. Poate că astfel l-a întâlnit pe Wiking, a strigat să i se aducă o targă şi o sondă pentru lavaj gastric. Locul întâi la această întrecere.

— Sussi, vii?

Krister i-a făcut cu mâna din afara Fordului Taunus. Susanne şi-a aşezat mai bine geanta pe umăr.

— Atunci ne auzim mâine? a spus ea şi a dispărut împreună cu Krister.

Birgitta s-a întors. A ieşit de pe strada Storgatan şi a urcat spre spital. Vântul sufla foarte tare acum. Nu erau multe grade peste zero.

Mama îi spunea întotdeauna că are o viaţă de trăit, nu un război de câştigat. Bineînţeles că putea ierta. Wiking greşise, dar poate că, până la urmă, asta îi va apropia mai mult. De fapt, erau multe motive pentru ca ei să fie împreună. Erau unul pentru celălalt prima şi cea mai mare iubire. Iubirea de la început se transformase în ceva mai profund. Le plăcea să facă sex împreună. Mai mult decât atât, se potriveau perfect în grupul mai mare de prieteni din care avea să facă şi ea parte.

Cât de fericit şi uşurat va fi când îl va anunţa că se gândise să se împace cu el.

Şi-a închis fermoarul bluzei. Soarele îi bătea direct în faţă, roşu ca un cheag de sânge. Dealul înspre Kolberget era greu de urcat şi parcă nu se mai termina. Gunilla obişnuia să meargă cu bicicleta la serviciu atât vara, cât şi iarna. Acesta era singurul efort fizic de care avea nevoie. Dacă urcai şi coborai spre Bäckåsen şi, respectiv, Kolberget, cu siguranţă nu aveai cum să devii vreodată supraponderal. Spitalul Stenträsk era amplasat de cealaltă parte a crestei.

---

[36] Născut ca să trăiesc (Patrick Hernandez) *(N.t.)*

A văzut imediat Golful verde. Era parcat puţin mai departe de intrarea la Urgenţe, sub un felinar aprins, în ciuda luminii roşiatice de afară. O uşă din spate era larg deschisă. Poate că Wiking a trebuit să o lase aşa când l-a târât pe băiat în spital. Dar de ce a parcat atât de departe de Urgenţă? Lumina din interiorul maşinii era stinsă, dar totuşi parcă mişca cineva acolo. Nu îl scosese încă pe băiat? Avea nevoie de ajutor?

S-a grăbit spre maşină şi a luat-o pe o scurtătură prin crângul de deasupra parcării. Da, o pereche de picioare ieşea de pe bancheta din spate. Wiking avea nevoie de ajutor. Cu siguranţă. Dar, stai. Erau două persoane acolo. Nu putea să-şi dea seama exact ce vedea.

S-a oprit la mijlocul treptei. Brusc devenise nesigură. S-a ascuns în spatele unui copac, iar cu jacheta ei de culoare închisă şi cu blugii negri era practic invizibilă. A mai făcut în linişte câţiva paşi spre dreapta şi înainte. Şi alţi câţiva paşi apoi.

Wiking stătea pe jumătate întins pe bancheta din spate. Coapsele lui albe şi musculoase ieşeau afară. Între picioarele lui era o persoană ghemuită, iar dungile aplicate pe partea exterioară a blugilor străluceau în lumina felinarului. Erau marca Puss & Kram. Capul persoanei se mişca ritmic înainte şi înapoi între picioarele lui. Birgitta vedea cum sărea părul prins în coadă de cal. Sărea, se legăna şi dansa. Imaginea tot nu se contura complet. Nu la început. Apoi a auzit strigătul care a precedat ejacularea lui Wiking.

Realitatea aceasta i-a străpuns tot corpul cu o forţă care i-a scos tot aerul din plămâni. Ea făcea sex cu el. Sofia făcea sex cu el în parcarea spitalului, pe bancheta din spate a maşinii mamei lui.

Simţea cum îi fuge pământul de sub picioare. Era doar un gol imens.

Casa o aştepta cuprinsă în umbre. Era o tăcere mormântală. A închis uşa către lumea exterioară şi s-a îndreptat spre adâncul unde oxigenul ajungea greu.

Dacă ar fi putut să ţipe, ar fi făcut-o. Vocea ei ar fi întâlnit tablouri şi covoare pufoase, ar fi spart oglinzi şi dărâmat draperii. Dar n-a ţipat.

Ştia ce trebuie să facă.

S-a dus la bucătărie şi s-a uitat la cutia de cuţite. Vocea Carinei care se auzea din spatele pereţilor: *chiar ai intenţionat să te sinucizi când ţi-ai provocat rănile alea sau ai vrut doar să ai parte de atenţie?*

Încetase să mai folosească cuţite.

S-a dus prin camera de serviciu direct în spălătorie. Poate că trebuia să vomite. Îi era greu să înghită. Lavete, dulapuri cu produse

de curăţenie şi masa de călcat. A luat fierul de călcat şi l-a băgat în priză. A întors termostatul pe funcţia pornit. L-a aşezat deasupra maşinii de spălat şi şi-a dat jos blugii. Voia să ţipe cu tot corpul ei. Rana de la genunchi se deschisese şi compresa era toată plină de sânge. Nu simţea însă nimic. S-a aşezat pe masa de călcat. Mintea îi era cuprinsă de panică. A încercat să îşi dea seama care buton al fierului de călcat indica dacă temperatura a crescut. Întreaga lume era de un roşu-sângeriu. Undeva, profund, în interiorul ei, formaţia Nationalteatern începuse să cânte.

Dar numai dacă iubitul meu aşteaptă

Dacă îi aud inima bătând încet

Doar dacă stătea întins aici, aproape de mine

Pot să fiu cine am fost ieri.

Ledul de pe fierul de călcat s-a stins, semn că a atins temperatura programată. A scuipat pe talpa fierului de călcat, care a sfârâit.

A respirat adânc şi a ridicat fierul de călcat spre tavan. Era greu, dar stabil. A închis ochii şi a respirat de câteva ori până când a simţit sângele zvâcnindu-i în urechi.

Apoi a coborât fierul de călcat şi l-a apăsat pe interiorul coapsei stângi.

Şi, în cele din urmă, a eliberat ţipătul.

Ce a urmat a îndepărtat toată durerea.

Gitte Landén Daglönare îşi susţinuse teza de doctorat în aprilie 1999 la Universitatea Södertörn. Masacrul de la Liceul Columbine avusese loc în aceeaşi zi. Ar fi putut fi interpretat ca un semn rău.

Teza ei de doctorat a analizat primul experiment politic desfăşurat la scară largă în întreaga lume în contextul perspectivei egalităţii de gen în deciziile politice. Studiul în sine a fost realizat ca parte a programului asociaţiei suedeze a autorităţilor locale intitulat „Municipiile şi egalitatea de gen”. Nouă consilii suedeze din şase municipalităţi au fost evaluate timp de un an şi jumătate pentru a investiga modul în care femeile şi bărbaţii erau influenţaţi în decizii politice.

Dacă, de exemplu, sunt lărgite trotuarele pe o stradă, acest lucru are o serie de consecinţe diferite.

Consecinţe legate de mediu: se va îmbunătăţi calitatea aerului, deoarece vor fi mai puţine maşini pe stradă? Sau se va înrăutăţi, deoarece se vor forma blocaje?

Consecinţe economice: va creşte cifra de afaceri a magazinelor stradale, deoarece se va plimba mai multă lume? Sau se va diminua, deoarece nimeni nu va putea parca?

Consecinţe legate de gen: cine beneficiază mai mult de trotuarele mai largi? Femeile sau bărbaţii? Vor avea acces unii mai mult decât alţii la acele spaţii publice?

Pentru a putea măsura consecinţele legate de gen trebuia mai întâi să identifice condiţiile specifice femeilor şi bărbaţilor. De aceea a fost creat un instrument pentru a măsura şi evalua gradul de egalitate între femei şi bărbaţi. Instrumentul s-a numit 3R, denumire care înglobează concepte precum reprezentarea, resursele şi realitatea.

Gitte nu a participat la experimentul propriu-zis, dar a parcurs retrospectiv datele şi s-a concentrat în primul rând pe dezvoltarea instrumentului 3R.

Studiul în sine a fost inovator şi teza de doctorat a lui Gitte s-a bucurat de atenţie. Într-o zi de joi dimineaţa, la finalul unei emisiuni difuzate pe canalul TV4, studiul ei a fost oferit ca exemplu. Era extrem de emoţionată înainte de transmisie şi după ce s-a terminat nu şi-a amintit nici măcar un singur cuvânt din ceea ce prezentase. Doi dintre colegii de departament i-au trimis SMS-uri după aceea scriindu-i că au văzut-o la televizor şi că „s-a descurcat bine”.

Noul nume de familie al lui Gitte nu pare a fi doar o coincidenţă. A fost o decizie politică. Gitte a ales să-şi arate deschis solidaritatea faţă de clasa muncitoare punând în contrast numele ei, Landén[37], reprezentând clasa de mijloc. Şi-a păstrat numele Landén, pentru că nu îi era ruşine de cine era, cel puţin nu acum. Şi-a dorit însă un nume care să cuprindă şi persoana care a devenit.

La momentul susţinerii tezei de doctorat încă nu începuse să resimtă problemele grave de la genunchi care aveau să îi limiteze semnificativ mobilitatea. Era aşadar într-un moment când se putea bucura de viaţă.

Adevărul este că studiile legate de egalitatea de gen au reprezentat pentru Gitte o experienţă lungă şi neîntreruptă, care i-au oferite multe momente de satisfacţie. Au făcut ca lumea ei să fie, în sfârşit, explicată şi înţeleasă, iar anxietatea cu care se luptase în adolescenţă s-a risipit pentru prima dată în viaţa de adult. Momentul studiilor ei coincidea cu cel în care medicii i-au prescris Cipramil. Acest

[37] Ţară, pământ (în limba suedeză). *(N.r.)*

medicament poate fi motivul îmbunătăţirii stării ei psihice. Dar şi faptul că l-a întâlnit pe Olov, cu care s-a căsătorit ulterior.

Prin intermediul cercetării ei, Gitte a avut acces la analize care au vizat modul în care băieţii şi fetele au acces în cadrul sistemului suedez de învăţământ. Pentru Gitte, aceasta a fost o experienţă care a făcut-o să vadă lucrurile mai clar şi care a ajutat la limpezirea realităţii pe care mai demult doar şi-o imaginase. În copilărie se confruntase cu imagini distorsionate şi cu fragmente de sentimente şi adevăr, însă analizele de gen aveau să îi arate realitatea.

Câteva aspecte importante din cadrul perspectivelor ei iniţiale:

• Băieţii care aveau note slabe atrăgeau practic toată atenţia din clasă, în timp ce fetele silitoare nu erau deloc remarcate.

• De multe ori, profesorii de liceu nu puteau face diferenţă între fete, dar băieţilor le cunoşteau atât numele, cât şi trăsăturile (imaginea dirigintelui Torsten încă îi lăsa un gust amar).

• Specializările oferite la liceu băieţilor costau dublu comparativ cu cele destinate fetelor. Situaţia era similară şi în privinţa măsurilor de prevenţie a şomajului în cazul bărbaţilor, de două ori mai multe comparativ cu cele care vizau femeile.

Cineva care realizează acest adevăr dezvăluit de studii cu greu poate reveni la starea anterioară de inconştienţă şi lipsă de claritate. Sentimentul că ţi-a fost împărtăşită o informaţie care îţi era menită tinde să eclipseze circumstanţe precum toleranţa şi compromisul, care îşi găseau justificare în trecut.

Acest lucru este valabil pentru majoritatea convingerilor, indiferent de domeniul lor: politică, religie sau echipa de fotbal.

DUMINICĂ, 22 DECEMBRIE 2019

Iluminatul public era întrerupt şi nu a văzut nicio sonerie, aşa că a ciocănit. Taxiul dispăruse în spatele ei. Becul de pe perete s-a aprins şi s-a auzit încuietoarea.

Uşa i-a fost deschisă de o femeie de vârstă mijlocie care semăna vag cu Carina Burstrand. Avea părul tuns scurt şi vopsit într-o nuanţă castanie cu tentă artificială. Cu o pereche de ochelari de citit pe frunte, aştepta cu privirea întrebătoare.

— Da, ce este?

— Carina?

Carina a strâns ferm tocul uşii cu o mână şi mânerul cu cealaltă. Şi-a coborât privirea. În fundal se auzeau cântece de Crăciun: *aprinde o lumânare şi las-o să ardă, nu lăsa niciodată speranţa să dispară.*

— Dacă este vorba despre moţiunea mea pentru interzicerea cerşetoriei în Stenträsk, atunci trebuie să protestezi la fel ca toţi ceilalţi. Scrie online, demonstrează, organizează întâlniri în centru, adună liste cu nume...

— Ce...?

— Îţi respect dreptul de a-ţi exprima opinia, dar aceasta este casa mea.

Carina Burstrand se pregătea deja să închidă uşa.

A simţit totul ca o palmă. *Nu mă mai recunoaşte*.

— Susanne a venit? Mi-a spus că ne vom întâlni aici...

Carina Burstrand a înlemnit. Au trecut câteva secunde până a răspuns.

— Sigur, a spus ea deschizând uşa. Sussi este aici de azi-dimineaţă, de fapt. Intră.

S-a întors şi a dispărut în casă. Gitte a trebuit să intre singură şi să închidă cu cârja uşa în urma ei.

Disconfortul de a reveni în oraş îl resimţea fizic. Sentimentul de déjà vu străbătuse deceniile care trecuseră. Ciudata lumina polară de afară, cerul albastru şi înnorat, frigul rece ca gheaţa. Uitase cât de tăios era totul. Şi Carina Burstrand, care îmbătrânise urât. Slavă Domnului că plecase de aici.

Şi-a scos haina, pentru că deja transpirase cuprinsă de căldura din casă. Simţea miros de şuncă la grătar, preparat tradiţional de Crăciun.

Aprindeţi o lumânare pentru tot ceea ce credeţi, pentru această planetă în care trăim.

Un bărbat înalt cu părul rar a ieşit în hol afişând un zâmbet larg.

— La naiba, Birgitta, ce mult timp a trecut de când nu ne-am văzut, a spus el şi a îmbrăţişat-o.

A reuşit cu greu să o cuprindă în braţe, dar s-a eliberat repede din strânsoarea lui.

— Salut, Håkan. Mă numesc Gitte acum. În mod oficial.

— Gitte. Intră. Vrei cafea?

— Mulţumesc, dar nu voi sta mult. Trebuie să mă întâlnesc cu Susanne să o ajut cu un text, doar...

Susanne a apărut şi ea în holul care deja devenise neîncăpător. Håkan a plecat înapoi la bucătărie ca să se ocupe de mâncarea pentru Crăciun.

S-au îmbrăţişat în grabă, pentru că lui Gitte nu prea îi plăceau îmbrăţişările.

— Ne putem aşeza pe canapea, a invitat-o Susanne.

Gitte nu s-a descălţat. S-a întors cu ajutorul cârjei, dar a alunecat puţin din cauza apei şi firişoarelor de nisip care erau pe talpa pantofilor. Apoi, îndreptându-se spre living, şi-a sprijinit toată greutatea în cârjă. Înăuntru era amplasat cel mai mare televizor pe care îl văzuse vreodată. La fel de imensă i s-a părut şi canapeaua din piele. Susanne i-a întâlnit privirea şi şi-a dat ochii peste cap.

— Cel puţin încăpem, a spus ea încet fără să realizeze cât de nepoliticoasă fusese.

Nu era vina lui Gitte că era supraponderală. Genunchiul era cauza.

Susanne şi-a apropiat gura de urechea ei.

— Crezi că au cumpărat suficiente cadouri de Crăciun?

Bradul de Crăciun era în colţ şi puţin cam prea înalt pentru casa asta, steaua din vârf atingea tavanul. Stive de cadouri împachetate în hârtie colorată erau sub el.

— De ce nu ne-am putut întâlni acasă la Siv? a întrebat Gitte în şoaptă.

Susanne a oftat şi s-a trântit pe canapeaua din piele. Pe măsuţa de cafea din faţa ei era un caiet de notiţe şi telefonul mobil.

— Are întâlnirea de scris versuri şi rime pentru Crăciun azi. Îţi aminteşti că am participat şi noi într-un an? Câţi ani aveam oare, poate şaisprezece?

Gitte s-a gândit un pic, dar nu şi-a adus aminte.

— Deşi nu a fost o experienţă prea reuşită, a continuat Susanne. Doamnele care erau acolo nu s-au simţit în largul lor şi nu au putut vorbi liber cât am fost noi acolo, aşa că nu ne-au mai invitat anul următor. Şi nici nu cred că fac prea multe rime. Mai mult e o scuză pentru a bârfi şi a bea vin fiert cu mirodenii.

— Şi vor să facă asta toată vacanţa de Crăciun?

Susanne a râs.

— Aşa se pare. Şi acum, că am primit sarcina de a vorbi despre Sofia la slujba din prima zi de Crăciun, vreau să mă pregătesc corespunzător. Consider că este o idee bună să ţinem o slujbă de comemorare acum, când oamenii merg la biserică. Trebuie să ne întâlnim şi să o plângem. Aşa e normal.

„Să ne întâlnim şi să o plângem”... Poate, mai degrabă, oamenii simţeau nevoia să îşi exteriorizeze propriile frici şi pofta de senzaţional, să aibă certitudinea că ceva atât de oribil nu li se va întâmpla tocmai lor şi apoi să se bucure că au televizor. Seara vor sta cu ochii pe ştiri şi se vor uita atenţi: „Aţi văzut! Acolo! În spatele stâlpului, acolo stăteam...” Faptul că Susanne „a primit sarcina” era mai degrabă o modalitate elegantă de a spune lucrurilor pe nume. De

fapt, mai aproape de adevăr ar fi faptul că ea se oferise sau vorbise cu mama ei. Siv Johansson era încă foarte activă în congregaţie după toţi anii petrecuţi în cadrul parohiei.

Un nou cântec de Crăciun l-a înlocuit pe cel precedent, *Feliz Navidad* cu José Feliciano, *prospero año y felicidad*.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat Gitte.

Carina a intrat în cameră cu o tavă plină cu căni de cafea şi cu produse de patiserie specifice Crăciunului. Le-a aşezat pe măsuţa de cafea chiar în faţa lor.

— Ce mai face tatăl tău? a întrebat Carina uitându-se la Gitte.

Gitte şi-a dres puţin glasul. Nu venise pentru conversaţie.

— Rău, a răspuns ea.

— Îmi pare rău. Am auzit că a avut un accident vascular cerebral.

Gitte a muşcat dintr-un pateu.

— Aproape şi-a pierdut vocea, este paralizat pe o parte şi nu primeşte niciun ajutor. De-asta îmi pare rău.

— Sunt de acord, a spus Carina muşcând apoi dintr-o gogoaşă. Şi cu toţii ştim unde se duc banii.

Susanne a oftat.

— Te rog, Carina, nu începe acum...

— Doisprezece solicitanţi de azil au evadat săptămâna trecută din tabăra de refugiaţi din Vidsel, a spus Carina. Ce credeţi că vor face în continuare?

Gitte a simţit cum un fulger îi străpunge corpul. Credea că nu a auzit bine.

— Dar încetează, a spus Susanne. Vorbim despre Sofia acum.

Carina s-a cufundat într-un fotoliu uriaş.

— Criminaliştii nici măcar nu au voie să aibă o evidenţă a imigranţilor din închisorile noastre, care sunt din ce în ce mai numeroşi. Oare voi înţelegeţi cât costă aceşti oameni societatea noastră?

— Parcă eşti o bandă stricată care s-a repornit, a spus Susanne.

— Ştii cât de mult din bugetul de stat este cheltuit pentru a finanţa imigranţii?

Nu, gata. Gitte şi-a apucat cârja încercând să se ridice de pe canapea.

— Nu am de gând să stau şi să ascult asta.

— De ce nu? a întrebat Carina. Ştii măcar cât este bugetul de stat?

Canapeaua era mult prea adâncă, aşa că Gitte nu a reuşit să se ridice. Simţea însă cum tot sângele i se urcase la cap.

— Ce-ar fi să discutăm despre motivul pentru care suntem aici, a intervenit Susanne împingând din faţa ei gogoaşa neatinsă. În primul

rând cui ne adresăm? Sofia nu mai are rude în viaţă. Toată lumea a auzit de ea, dar nu sunt multe persoane care să îşi mai amintească de ea. Nu aşa cum era. O mai fi avut şi alte prietene în afară de noi?

— Am fost cu adevărat prietenele ei? a întrebat Carina. Dacă s-a alăturat clubului de carte doar pentru a creşte numărul şi, implicit, importanţa?

Gitte a închis ochii.

— Talmudul spune că acela care salvează o viaţă salvează întreaga lume. În acelaşi mod, o parte a lumii se stinge când un tânăr moare. Golul lăsat în urmă de Sofia Hellsten este etern şi nu va putea fi niciodată umplut. Nimeni nu-i poate lua locul. Stenträsk a devenit un alt oraş după dispariţia ei. Niciodată nu a mai arătat la fel.

— E foarte bine, a spus Susanne scriind concentrată în caietul de notiţe. Dar ce este Talmudul?

— Sfintele scripturi ale iudaismului, a spus Carina înainte ca Gitte să poată răspunde. Este colecţia scrisă a Torei orale.

— Interesant, a spus Susanne. Dar nu ar trebui să fim puţin mai personale? Adică să arătăm că am cunoscut-o cu adevărat?

Gitte şi-a întors privirea. S-a gândit la picioarele albe în lumina verii, la coada de cal care se legăna.

— Sofia a fost o piatră de temelie în toate acele seri când ne adunam să discutăm despre cărţile pe care le citeam, a început să povestească ea cu o voce abia perceptibilă. De când eram copii şi până la terminarea liceului, adică în toţi anii aceia care modelează o fiinţă umană. În fiecare vineri redacta rapoartele, mereu cu punctualitate, mereu prezentă şi citea toate cărţile. Îi plăcea mult literatura, ştia multe lucruri şi îi aprecia atât pe Nabokov, cât şi pe Judith Krantz...

— De fapt, nu cred că cineva în ziua de azi mai ştie de Nabokov, a adăugat Susanne în timp ce scria.

— Glumeşti? i-a replicat Carina.

— Era tăcută, dar nu timidă, a continuat Gitte cu ochii aţintiţi asupra stelei de Crăciun agăţate în fereastră. Când vorbea, îşi alegea cu atenţie cuvintele şi se exprima limpede. Avea o trăsătură puţin neobişnuită: nu a vorbit niciodată de rău pe nimeni. Niciodată. A fost o prietenă...adevărată.

Acum se auzea Carola cu cântecul *Stilla natt, heliga natt, allt är frid, stjärnan blid*[38].

— Håkan, a strigat Carina spre bucătărie, poţi să dai mai încet puţin?

Imediat, melodia s-a auzit mai încet.

---

[38] Noapte liniştită, noapte sfântă/Totul este calm, totul este luminos. *(N.t.)*

— Ne-a lăsat pe toate, celelalte, într-un haos, a spus Gitte. Am căzut din înaltul cerului printre nori şi ne-am buşit când am aterizat. Cicatricile au rămas încă vizibile. Am trăit fără ea atât de mult timp, ca apoi să o regăsim în modul acesta. Este inuman.

Ziarele de seară erau pline de detalii macabre. Nici măcar Gitte nu le făcuse faţă. Susanne avea o sursă cu care vorbise, iar discuţia o înregistrase şi salvase în telefonul mobil.

— Cât timp vei vorbi? a întrebat-o Carina adunând cu degetul arătător ultimele firimituri din gogoaşă de pe farfurie.

— Doar câteva minute. Ce am discutat aici este aproape suficient. Dacă găsim şi o încheiere, atunci am terminat.

— Poate ceva despre siguranţa din societatea noastră? a sugerat Carina. Încrederea între oameni şi cum nu ar trebui să lăsăm violenţa să preia controlul?

Susanne a gesticulat cu mâinile.

— Trebuie să aduci mereu vorba despre imigranţi?

— Ce vrei să spui? a întrebat Carina. Ce te face să asociezi violenţa cu imigraţia?

— Dacă ai şti cât de limitată şi naivă pari, i-a reproşat Susanne Carinei şi a ridicat în mod ostentativ telefonul mobil, s-a rezemat pe canapea şi a început să navigheze pe Facebook.

Gitte şi-a simţit transpiraţia şiroindu-i pe spinare şi bluza largă i s-a lipit pe interior de haina neagră de blană. Şi-a încleştat maxilarele.

— Primirea imigranţilor care vin aici, chiar acum, a continuat Carina pe un ton monoton, costă cumulat cât toate fondurile alocate pentru întreaga justiţie, tot sprijinul financiar acordat culturii şi învăţământului şi toate împrumuturile pentru studenţii din întregul regat al Suediei.

— Unde ai citit asta? a întrebat Susanne fără să îşi ia privirea din ecranul telefonului. Pe Flashback?

— Nu, pe site-ul guvernului. Şi aici nu punem la socoteală costurile reale pentru societate, adică cele care survin când imigranţii trăiesc mai multe decenii din subvenţii sau când niciodată nu se descurcă financiar pe cont propriu.

Deşi trecuseră mulţi ani de la ultimul atac de panică, Gitte a simţit cum o cuprinde un sentiment de anxietate. Îl putea auzi pe Håkan cântând în bucătărie *Şunca noastră de Crăciun a dispărut*.

— Între un sfert şi o cincime din impozitele noastre ajung la imigranţi, a spus Carina luând o gură de cafea. Consider că ar trebui să folosim banii mai bine. De exemplu, să îl ajutăm pe tatăl Birgittei.

Susanne şi-a aruncat telefonul mobil pe măsuţa de cafea şi şi-a fluturat mâinile în aer.

— Povestea aceasta este veche şi imorală, a răspuns ea. Incită grupurile dezavantajate unele împotriva celorlalte. E un nonsens să spui că un sfert din bugetul de stat este alocat imigranţilor.

— Din impozite, a spus Carina.

Gitte simţea că o ia ameţeala. Situaţia era complet insuportabilă. Parcă ajunsese în iad.

— Cu siguranţă imigranţii muncesc, a spus Susanne. Cum poţi să ai astfel de prejudecăţi?

Carina şi-a lăsat privirea în pământ.

— Există o diferenţă între a munci şi a-ţi câştiga existenţa. Majoritatea celor născuţi în străinătate şi care nu au studii superioare nu reuşesc niciodată să îşi câştige existenţa. Nu este părerea mea, ci a unui studiu al Asociaţiei antreprenorilor.

— Parcă ai fi un ecou din Germania anilor '30, îţi dai seama de asta, nu? a spus Susanne. În cazul în care casa vecinului arde şi sună la uşa ta ca să-ţi ceară ajutor, tu îi închizi uşa în nas?

— Nu, a răspuns Carina, dar nu îl las să se mute cu mine în pat, să îmi mănânce mâncarea şi să locuiască pentru totdeauna în casa mea fără să plătească pentru asta. Şi probabil primul lucru pe care l-aş face ar fi să sun pompierii.

— Îl cunoşti pe Robert D. Hare? a întrebat Gitte.

— Pe mine mă întrebi? a spus Carina.

— Cercetător canadian, profesor de psihologie criminalistică, a spus Gitte. El este cel care a oferit definiţia psihopaţilor. Eşti sigură că nu ai auzit de el?

Carina şi-a coborât privirea. Gitte stătea pe canapea uitându-se drept în ochii ei.

— El îi descrie pe psihopaţi drept prădători umani. Le lipseşte conştiinţa şi empatia, acceptă doar ceea ce le convine şi fac doar ceea ce doresc. Provoacă şi folosesc violenţa fără a afişa nici cea mai mică dovadă de vinovăţie sau remuşcare.

— Ce vrei să spui cu...?

— Sunt manipulatori, adesea inteligenţi, promiscui din punct de vedere sexual şi nu se pot vindeca prin psihoterapie. De multe ori terapia îi face şi mai periculoşi, pentru că aşa învaţă cum *ar trebui* să se comporte. Le este mai uşor să îşi ascundă tulburarea pe care o au.

Carina s-a lăsat pe spate în fotoliu şi şi-a încrucişat braţele şi picioarele.

— În plus, a continuat Gitte, femeile psihopate par să sufere mai rău de alexitimie[39]. Au adesea trăsături narcisiste, o imagine de sine foarte bună, sunt lipsite de conştiinţa de sine, au o stimă de sine excesivă, sunt mincinoase patologice, dar, la fel ca bărbaţii, pot fi foarte periculoase pentru semenii lor şi societate...

A tăcut. Respira greu, sacadat. Carina s-a uitat la ea foarte mirată.

— Extrem de periculoase pentru semenii lor şi pentru societate, a repetat Carina. Prădători promiscui, fără scrupule, cu o imagine de sine prea bună şi mincinoase patologice. Şi ce vrei să spui cu asta? Care e ideea?

În acel moment s-a deschis larg uşa de la intrare.

Carina s-a ridicat grăbită, iar Håkan a ieşit din bucătărie.

— Buni! a strigat un copil.

— Alicia, draga mea!

S-au auzit persoane salutându-se şi zgomot de încălţări scuturate de zăpadă. Susanne a ieşit în hol să salute. Gitte a rămas pe canapea, deoarece îi era imposibil să se ridice. A bâjbâit după cârjă. Afară vocile erau pline de entuziasm.

— Pot să vă ajut cu cizmele? Vă e foame?

— Foame de lup! Suntem rupţi!

Râsete la unison.

— O, Doamne, ce frig e!

— A fost bun drumul?

— Aşteaptă să iau cadourile de Crăciun...

Susanne a intrat ţinând în fiecare mână două pungi uriaşe de hârtie pe care le-a lovit de mobilă în drum spre brad.

— Vrei să stai şi să iei prânzul de Crăciun? a întrebat în timp ce aranja muntele de cadouri sub brad.

— Nu, mulţumesc, a zis Gitte. Nu mănânc carne.

— Au şi salată de somon şi hering.

— Nu mănânc somon de crescătorie.

Susanne s-a apropiat de canapea şi s-a aşezat mai aproape.

— Karolina şi Christoffer nu vor veni aici de Crăciun, a şoptit ea. Nu o suportă pe Carina şi ideile ei rasiste. Închipuie-ţi cum poate asta să divizeze o familie. Şi asta doar ca să o ţii una şi bună cu ideile tale xenofobe.

Gitte a încercat să-şi controleze ritmul cardiac.

Un copil a venit în fugă şi s-a minunat când a văzut muntele de cadouri.

---

[39] Incapacitatea unei persoane de a-şi recunoaşte şi exprima propriile sentimente şi emoţii. *(N.r.)*

— Uau, câte cadouri! Mamă, uite, uite!

Apoi s-a întors şi a văzut-o pe Gitte. A făcut fără să îşi dea seama un pas în spate.

— O, ce doamnă mare! Mamă, ai văzut?

În living şi-a făcut apariţia o femeie de aproape treizeci de ani. I-a zâmbit lui Gitte. A făcut doi paşi spre canapea şi i-a întins mâna.

— Linnea, a spus ea. Încântată de cunoştinţă.

— Gitte Landén Daglönare, a răspuns Gitte.

— Daglönare, a repetat Linnea. Cât de interesant.

Carina a intrat ducând în mână un platou cu prăjituri pe care l-a pus pe măsuţa de cafea.

— Bunico, când vine Moş Crăciun?

— În ajunul Crăciunului. Asta dacă ai fost cuminte.

Copilul şi-a înclinat capul.

— Deşi nu există cu adevărat. Bunicul se îmbracă în Moş Crăciun.

— Ba da, Moş Crăciun chiar există, a spus Carina. Sau, mai bine zis, el *a existat*. În engleză se numeşte Santa Claus...

A luat copilul în braţe şi s-a aşezat într-unul dintre fotoliile mari.

— ... în realitate îl chema Nicolaus şi a fost un episcop grec din oraşul Myra, care se află astăzi în Turcia. Era vecin cu trei fete care erau foarte sărace, iar el le-a aruncat cadouri prin fereastră ca să le ajute să nu devină prostituate...

Carina s-a oprit şi a tuşit.

— ... hai să nu răbdaţi de foame. A făcut multe minuni şi a devenit un sfânt până la urmă, adică *saint*, şi, pornind de la el, Occidentul a creat mitul lui Moş Crăciun.

Fetiţa a căzut pe gânduri.

— Ce cadouri au primit acele fete? a întrebat ea.

— Mulţi spun că au fost pungi cu aur.

Ochii copilului s-au fixat pe cadourile de sub brad.

— Sau poate un telefon mobil.

Gitte a închis ochii. Carina se credea cu adevărat o intelectuală pentru că citise despre Crăciun pe Wikipedia.

— Susanne, a spus ea, mă poţi ajuta să mă...?

Håkan era deja acolo şi a prins-o de mână, i-a sprijinit cotul şi a ajutat-o să se ridice. Toată lumea se uita la ea.

— Poate cineva să cheme un taxi?

— Nu e nevoie, a spus Håkan. Te duc eu.

— Nu, l-a repezit Gitte. Susanne, suni tu?

S-a sprijinit cu putere în cârjă, şi-a pus haina şi a ieşit în frig ca să aştepte maşina.

Casa era încă în vârful „Cremei cremelor”, impozantă. După perioada de glorie a zonei din anii '70 nu s-au mai construit cartiere rezidenţiale şi nicio casă nu reuşise să fie mai mare şi mai impresionantă decât a lor. În amintirile ei, vila strălucea ca un far în întuneric, cu o lumină care emana din spatele ferestrei care oferea o vedere panoramică.

În seara aceasta însă totul era îngheţat şi întunecat. Contururile casei lăsau să se întrevadă un munte neregulat de beton în contrast cu cerul nopţii. Ambii întunecaţi, dar cu intensitate diferită.

Obişnuia să se amuze verificând preţul de vânzare a casei prin intermediul acelor servicii online de căutare. Valoarea era în prezent de aproximativ 1,7 milioane de coroane suedeze. Casa ei din sud era evaluată la aproape trei.

— Să te ajut? a întrebat Erik Elofsson, taximetristul care preluase afacerea tatălui său.

— Nu e nevoie. Poţi să-mi dai şi un bon fiscal, te rog? a întrebat Gitte.

Şi-a scos mai întâi cârjele din maşină, dar una a alunecat. Taximetristul a ridicat-o, i-a dat-o şi a ajutat-o să se ridice de pe bancheta din spate, sprijinind-o până în dreptul verandei.

— Crăciun fericit! i-a urat el când a lăsat-o la intrarea din faţă, unde era aprinsă o lumină.

Tatăl ei stătea în semiîntuneric în faţa televizorului oprit, aplecat în faţă, în scaunul cu rotile. O veioză cu bec economic amplasată pe una dintre măsuţele de cafea alunga umbrele din cameră. A aprins lustra din tavan şi câteva dintre lămpile ornamentale ale Gunillei amplasate la ferestre.

Toate emoţiile o cuprinseseră la vederea tatălui ei. I-a văzut o dâră de salivă care i se prelingea încet spre bărbie. Vărsase un pahar cu suc pe covorul artizanal cumpărat de la bazarul din Izmir. Lipsa aceasta de demnitate a făcut-o să-i fie din ce în ce mai greu să respire, pentru că simţea cum i se contractă gâtul. Nu era nimic periculos, nimic grav. Doar un mecanism de apărare. Nimic magic, nimic rău. Inspirase prea mult dioxid de carbon. Totul era în mintea ei şi nicăieri în altă parte.

— Când a fost aici asistenta care îngrijeşte la domiciliu? a întrebat ea în timp ce ridica paharul. A luat o batistă de hârtie şi i-a şters bărbia.

El a încercat să o fixeze cu privirea.

— Famfus? a întrebat el.

— Hampus e încă în Slovenia.

A observat cateterul, care părea să curgă. Poate punga era plină.

— Azi nu a fost deloc pe aici asistenta? a întrebat ea.

— Famfus? a întrebat din nou tatăl.

Şi-a scos telefonul mobil şi a sunat la numărul de urgenţă al serviciului de îngrijire la domiciliu. Simţea că nivelul de panică creşte cu cât sunetul de apelare răsuna ca un ecou mai mult. În curând nu va mai putea stăpâni un atac real de panică. Tocmai voia să renunţe, când o femeie stresată i-a răspuns într-o suedeză stâlcită. Gitte i-a expus fără menajamente starea în care şi-a găsit tatăl şi a cerut ca cineva să vină *imediat* şi să aibă grijă de el. I-a ameninţat că în caz contrar le va face o sesizare. Nu era clar unde anume. Femeia de la celălalt capăt mai avea puţin şi plângea. A promis că va veni personal.

Gitte s-a aşezat lângă tatăl ei şi i-a strâns mâna firavă. Era rece şi uscată.

— Famfus? a şoptit el.

— Nu va veni acasă de Crăciun, a spus Gitte. Lucrează.

Tatăl obţinuse ceea ce îşi dorise. Fratele ei se specializase ca inginer civil în fizică tehnică şi locuia acum în Philadelphia, în Statele Unite. Lucrase pentru o companie multinaţională de energie şi fusese responsabil cu încărcarea reactoarelor nucleare din întreaga lume. Chiar acum era relocat pentru un proiect în cadrul căruia analiza extinderea unei unităţi cu o mie de megawaţi în centrala nucleară din Krško, în Slovenia.

Sebastian devenise medic specialist în boli infecţioase şi se implicase prin organizaţia Medici fără Frontiere în focare Ebola.

— Sebbe este încă în Congo, a spus ea. Ultima dată când am auzit de el era în Ituri, dar acum sunt cazuri confirmate şi în provincia Sud-Kivu. Nu va veni acasă pentru o perioadă lungă.

Joakim se sinucisese când avea 22 de ani. Gunilla nu s-a putut împăca cu gândul ăsta niciodată şi s-a stins de durere. A decedat în săptămâna în care tatăl ei se pensionase. De atunci a stat singur în casa de pe strada „Crema cremelor” şi şi-a aşteptat atacul cerebral.

Birgitta a început să tremure. Era destul de frig şi umed în casă. Tatăl câştigase şi pe acest plan. Casa era încălzită cu ajutorul unui cazan cu electrod care e, desigur, o nebunie. În copilărie îngheţase de frig pentru a economisi energie electrică. Gunilla protestase mai ales când băieţii erau mici. Acum tatăl ei putea foarte bine să stea în frig.

— Ştii că au găsit-o pe Sofia Hellsten? a spus ea uitându-se la tatăl ei. Fiica lui Hilding, care a dispărut, îţi aminteşti? A fost ucisă. Decapitată. S-a turnat beton peste ea în podul care duce spre Gransel.

Tatăl a ridicat capul şi i s-a părut că privirea îi străluceşte.

Ea s-a ridicat şi s-a dus până în şopron.

Gunilla donase tot ce s-a putut dona până a murit Joakim. Asta făcea ca stilul şi mobilierul casei să fie cel de la începutul anilor 2000. Tatăl ei nu gătea şi, de aceea, bucătăria strălucea, era albă ca zăpada şi avea un luciu radiant, ca după renovarea completă din toamna anului 1998. Toate băile aveau podele din travertin şi pereţi cu mozaic de sticlă de culoare albastru-închis. Parchetul din stejar era mat.

Fără să îşi dea seama, a ajuns pe scări în jos spre camera ei din subsol. A deschis uşa. Balamalele scârţâiau.

Era extrem de rece, poate doar câteva grade peste zero. Chiar şi aşa, a aprins becul, a păşit înăuntru şi a rămas nemişcată. Nimeni nu mai făcuse curăţenie în camera aceea. Arăta exact ca atunci când a părăsit casa, în vara anului 1980. A închis ochii şi s-a resemnat.

Casa va trebui scoasă la vânzare când tatăl va merge într-un azil de bătrâni. Nu mai putea să fie păstrată. Ceea ce însemna că trebuia să golească toate mizeriile din toată acea casă mare de câteva sute de metri pătraţi, pentru că niciunul dintre fiii lui nu s-ar ocupa de asta.

De fapt, ar putea păstra ce îşi dorea, dar doar dacă mai găsea ceva care merita. Restul putea fi luat de asociaţia creştină Erikshjälp. Asta făcuseră ea şi Olov când au vândut vila din Enskede. Trebuie să existe o soluţie similară şi aici, în nord.

S-a dus la birou şi a tras sertarul de sus.

În vârful grămezii de pixuri cu mine uscate şi caiete de notiţe pe jumătate scrise era un plic roz rupt în grabă. *Către Birgitta de la Sofia*. Avea un autocolant sclipitor în locul unde trebuia să fie ştampila.

A ridicat plicul cu degetele înţepenite de frig.

O, îşi aminteşte de scrisoare. Era ultimul weekend din august 1980.

A auzit soneria de la intrare. A aruncat plicul de parcă ar fi ars-o şi a împins cu o mică smucitură sertarul biroului. Doamna de la serviciul de îngrijire la domiciliu se sinchisise să apară. Ar trebui să deschidă? Nu, pentru că avea cheie.

A încercat să urce, dar era mult mai greu decât i-a fost să coboare. Durerea resimţită în genunchi era groaznică.

Când a intrat în living, a văzut o femeie mică cu şorţ şi păr scurt şi negru care îi schimba sonda tatălui ei. Întreaga scenă era atât de respingătoare, încât s-a întors imediat cu spatele.

— Fameri-fanerna, a spus tatăl.

S-a oprit şi şi-a întors privirea spre el. El s-a uitat la ea şi a reuşit să-i menţină privirea.

— Fofia, a spus el. Fameri-faner. Fäkertsrifk[40].

[40] Risc de siguranţă – säkerhetsrisk (în limba suedeză). *(N.t.)*

— E bine acum, Evert, a spus asistenta aranjându-i tatălui hainele şi bătându-l pe umăr.

— Mă duc să încălzesc nişte mâncare, bine?

Tatăl s-a uitat insistent la Gitte.

— Fäkertsrifk. Fofia.

Gitte şi-a scos telefonul mobil din buzunar şi l-a sunat din nou pe Erik Elofsson.

CERCUL POLAR

Grup privat – 4 membri

Duminică, ora 20:43

Susanne

Salutare tuturor! Slujba de comemorare a Sofiei începe la ora 7:00 în prima zi de Crăciun. Va fi inclusă în secţiunea destinată cântecelor de Crăciun. Am întrebat dacă putem aduce flori, dar Hermansson a refuzat.

Agneta

O, ce trist. Ar fi fost frumos cu flori.

A spus de ce?

Håkan

Din motive pur practice, bănuiesc. Dacă toată lumea ar aduce flori, ne-am simţi sufocaţi în biserică.

Susanne

Participi, Agneta?

Agneta

Am alte planuri, dar e posibil să vin.

Nu m-am hotărât încă. Veţi fi cu toţii acolo?

Gitte

Da, din păcate.

Agneta

Există airbnb în Stenträsk?

Gitte

Nu ştiu. Eu m-am cazat la Swampen.

Susanne

Poţi veni să stai cu mine şi cu mama mea, Siv, @agnetasonjamäkitalo, dacă vrei.

Uneori, modul în care se desfăşurau lucrurile o dispera pe Gitte.

În viaţa de zi cu zi încerca să alunge aceste gânduri. Putea să se concentreze pe cercetarea pe care o făcea, dar chiar şi în cazul acesta motivaţia era greu de găsit.

Atât de multe persoane superficiale şi vulgare se autointitulau în zilele noastre feministe. Femei, dar şi bărbaţi, fără pregătire academică luau parte la dezbateri şi îşi prezentau cu convingere opiniile neancorate în studii ştiinţifice.

Foarte mult era influenţa din online.

Internetul a adus în multe privinţe o schimbare pozitivă. Cum ar fi oportunitatea extraordinară de a face schimb de informaţii relevante cu cercetătorii şi colegii din întreaga lume. Dar să oferi oamenilor de rând accesul la o platformă globală poate genera anumite probleme. Gitte nu ştia ce să creadă nici despre acest aspect. Oamenilor care nu au nimic important de spus nu ar trebui să li se ofere o scenă sau un microfon. Pot fi indicate multe puncte slabe în media obişnuită, însă măcar acolo exista evaluare în funcţie de calitate.

Astfel de gânduri i se perindau prin minte în acea duminică seară de decembrie.

Se afla în sala de mese a pensiunii Stone Swamp. Primise o cameră la parter cu vedere la curtea din spate. Nu era lift şi a evitat scările. Mâncase o salată mixtă cu brânză de capră, nuci, smochine şi avocado ca aperitiv. Apoi a continuat cu paste cu ciuperci şi brânză topită la felul principal. Pensiunea avea la desert un mousse de ciocolată foarte bun. A băut şi un pahar de Castaño Dulce de Monastrell, un vin roşu intens cu un buchet generos de fructe, puternic aromat.

Sala de mese era aproape goală. Erau câteva persoane uşor ameţite de băutură într-un separeu, la perete, în spate, dar nu o băgaseră în seamă. Era o femeie de vârstă mijlocie care nu ieşea din tiparele banale de atracţie şi, astfel, era ca şi invizibilă. Mai bine aşa.

Senzaţia de anxietate se potolise odată ce îşi astâmpărase foamea. S-a lăsat pe spate în scaun. Avea nevoie de perspectivă asupra acestei zile îngrozitoare. A comandat o sticlă de Château Musar Hochar Père et Fils Rouge 2016 şi şi-a dat frâu liber gândurilor. Un cuplu tânăr a trecut prin faţa ferestrei rezemându-se unul de celălalt în timp ce mergeau pe trotuarul plin de gheaţă şi accidentat.

Se întreba dacă va mai face vreodată dragoste cu un bărbat. Femeile nu erau o variantă din acest punct de vedere. Încercase şi asta, dar nu i se potrivise.

Căsătoria cu Olov fusese furtunoasă, scurtă şi fără copii. A rămas doar fiul lui, Robin, dintr-o relaţie anterioară. Încă vorbea destul de des cu el. Şi mai erau amintirile din perioada în care făceau schimb de parteneri cu alte cupluri, pentru sex, un stil de viaţă la care încercase să se adapteze, dar cu care nu s-a simţit niciodată confortabil. Îi plăcuseră cu siguranţă ceilalţi bărbaţi cu mâinile lor pricepute şi

limbile lor calde, dar când îl vedea pe Olov pupându-se şi făcând sex cu alte femei, îi dispărea tot cheful.

Aşa că el a părăsit-o.

Nici ea n-a mai vrut să fie împreună.

Şi-a turnat mai mult vin în pahar. A vărsat puţin şi pe faţa de masă.

Şi iată cine tocmai a intrat pe uşă. Wiking Stormberg împreună cu un bărbat chel se scuturau de zăpadă pe mocheta din interiorul pensiunii şi priveau ţintă barul. Wiking a aruncat o privire prin încăpere şi a văzut-o. I-a spus ceva bărbatului cu care venise şi s-a îndreptat spre ea.

Ea a încercat să-şi adune gândurile.

— Salut, Birgitta. Pot să mă aşez? a întrebat el stând în picioare de partea cealaltă a mesei.

Ea şi-a îndreptat spatele. Wiking i-a întins mâna şi şi le-au strâns. Acelaşi păr rebel ca înainte, puţin cam prea lung, aceeaşi intensitate în privire.

— Sigur, a răspuns ea. Vrei un pahar de vin?

Wiking s-a aşezat pe scaunul din faţa ei.

— Da, a răspuns el, de ce nu?

Gitte i-a făcut semn chelneriţei, care ar fi putut totuşi să-şi schimbe meseria. I-a mai cerut un pahar şi o altă sticlă.

— Ce mai faci? a întrebat el analizându-i chipul.

— Bine, mulţumesc, a spus ea luând o gură de vin. Mă dor articulaţiile, dar deocamdată mintea e încă brici.

— Ai venit cu avionul azi?

— Nu zbor cu avionul.

I-a privit mâinile, aşa cum ea obişnuia să facă.

— Ai venit pentru tatăl tău? Am auzit că starea lui de sănătate s-a înrăutăţit.

— Trebuie să meargă la un azil de bătrâni. Mă voi întâlni mâine-dimineaţă cu un reprezentant de la asistenţa socială.

Wiking a ridicat sceptic din sprâncene.

— Aha, bine. Succes.

A gustat din vin, dar nu a făcut nicio remarcă la adresa gustului.

— Tu ce mai faci? l-a întrebat ea. Copiii? Şi ce mai fac Sven şi Karin?

A înghiţit vinul şi a dat din cap.

— Bine, a spus el. Toată lumea este bine. Markus locuieşte aici, în oraş, lucrează la Baza Robotică. Este logodit cu Josefin şi au doi copii.

— O, eşti bunic!

— Sven este într-o locuinţă comună în Vidsel. Mama este exact la fel cum a fost întotdeauna. Elin este în Stockholm. Singură, din câte ştiu eu.

— Unde locuieşte? a întrebat Gitte.

— În Söder.

— Aha, la fel şi eu.

— Este totuşi ceva ce vreau să vorbim. Este vorba despre ceea ce s-a găsit la pod.

Desigur. La ce era să se aştepte?

— În acea seară de vineri, înainte ca Sofia să dispară în august 1980, aţi avut o întâlnire a clubului de carte, a zis el. S-a întâmplat ceva deosebit în noaptea aceea? A spus cineva ceva ieşit din comun?

— Te referi la Sofia? Adică, dacă Sofia a spus ceva ce...

Wiking a ridicat mâna întrerupând-o.

— Nu, a spus el. Dacă vreuna dintre voi a spus ceva neobişnuit.

— La cine te referi? La Agneta?

El a privit-o fix.

— Da, de exemplu.

Un fulger de furie a săgetat-o. Toată lumea era mai importantă decât ea.

— Ai fost destul de speriată când a dispărut, nu?

O privea inexpresiv.

— De aceea locuieşti singur? l-a întrebat Gitte golind paharul. Pentru că Agneta nu te-a vrut?

Pentru o secundă a părut surprins de faptul că ea îşi adusese aminte.

— Locuiesc singur, a spus el, pentru că soţia mea s-a dus în zona mlaştinii Kallmyren şi s-a înecat.

Camera începuse să se învârtă cu ea. Gitte şi-a înclinat capul uşor ca să se îndrepte.

— Ah, soţia ta. Cum o chema, Helena?

El a încuviinţat.

— Exact. Dar poate îţi aminteşti ceva deosebit legat de seara din august 1980. Ar putea fi important.

— Tatăl tău m-a interogat acum patruzeci de ani, a răspuns ea. Crezi că îmi amintesc mai multe azi decât am făcut-o atunci? Aţi pierdut dosarul?

Wiking a privit-o cu atenţie.

— Nu cred că aţi fost sincere la interogatoriu, a adăugat el. Cred că în grupul vostru s-a întâmplat ceva. Toată situaţia a avut o dinamică de

care niciuna dintre voi nu a fost conştientă. Cel puţin nu atunci când s-a întâmplat. Acum însă am putea avea o discuţie fără niciun risc.

Gitte a râs în hohote.

— Crezi că nişte secrete sunt văzute cu ochi mai buni după trecerea anilor?

— Deci există secrete?

— Ştii prea bine că există! Despre cineva!

— Trebuie să vorbesc cu tine despre asta, a spus el. Deşi nu trebuie să o facem acum. Putem vorbi mâine-dimineaţă la secţie, dacă preferi.

Gitte râdea, în timp ce Wiking se ridica să plece.

— Stai jos, i-a poruncit Gitte. M-a sunat. Agneta m-a sunat. Era în autobuz spre Luleå şi sâmbătă seara mersese cu expresul Norrlandkusten până la Stockholm.

Wiking a privit-o curios.

— Sâmbătă seara? Agneta te-a sunat sâmbătă seara? Ce a spus?

— Nu am vorbit cu ea. A lăsat un mesaj pe robotul telefonic. Era în Docksta într-o cabină telefonică dintr-o benzinărie.

Wiking a mijit ochii.

— Şi eşti absolut sigură că a fost sâmbătă seara? În 2 august?

— Sau, mai bine zis, în noaptea de sâmbătă spre duminică, în 3 august. M-a rugat ca luni dimineaţa să las cheile de la barăcile de construcţii în biroul municipal. Erau sub preşul ei în Träsket.

— Ai făcut asta? Ai dus cheile la biroul municipal?

Gitte s-a văzut nevoită să se ţină de masă, pentru că avea impresia că, într-adevăr, toată camera se învârtea cu ea.

— Nu. Gunilla m-a dus duminică seara cu maşina până la Piteå ca să cărăm bagajele mele. Am rugat-o pe Carina să ducă cheile în locul meu.

— De ce a părăsit Stenträsk atât de repede? V-a povestit care a fost motivul?

— Nu cred că a fost în grabă. Plănuise asta de ceva timp. Mama ei fusese admisă la Furunäset, iar ea fusese acceptată la studii în Karlstad. Aşadar, ce să o mai ţină aici?

Ea a râs din nou. Wiking părea atât de chinuit. Şi când te gândeşti că fusese refuzat de o proastă bâlbâită. Mândria lui s-a dus pe apa sâmbetei. Şi-a golit paharul şi a încercat să îşi mai toarne unul, dar sticla era goală.

— Carina este o psihopată, a spus ea cu o voce abia perceptibilă. O mincinoasă lipsită de empatie, care are o imagine foarte bună despre sine...

A sughiţat zgomotos şi a fluturat sticla goală în direcţia chelneriţei.

— Este un pericol pentru semenii ei, a adăugat ea.

Chelneriţa s-a apropiat, însă Wiking i-a făcut semn cu mâna să se îndepărteze.

— Ştiu despre tine şi Sofia, a spus Gitte, simţind că se prăbuşeşte de pe scaun. Ştiu că aţi făcut sex pe bancheta din spate a maşinii mamei tale...

Wiking s-a ridicat şi a aruncat o privire spre bărbatul care îl însoţise. Stătea la bar şi bea o bere. Poate un coleg. Părea a fi poliţist.

— Conducerea poliţiei ştie despre asta? a întrebat Gitte. Că ai făcut sex cu ea? Pentru că asta ai făcut, nu? A fost prea intens pentru tine? Ţi-a cerut ceva? Sau a rămas însărcinată? Tu eşti cel mai în măsură să fii vizat ca suspect, fostul iubit...

— Putem vorbi mai multe mâine-dimineaţă la secţie, a spus Wiking şi a împins scaunul sub masă.

— Ce s-a întâmplat cu soţia ta cu adevărat? a întrebat ea cu o voce stridentă. Numai eu văd un tipar aici? Nevoia ta de control, agresivitatea...

Wiking şi-a încleştat maxilarele. S-a uitat în jur în sala de mese, ca şi cum ar fi căutat o ieşire de urgenţă.

— Birgitta, nu te face de ruşine!

— Toate astea se întorc împotriva ta. E vina ta. Vina ta!

Wiking s-a întors pe călcâie şi a plecat. A lăsat-o la masa ei, singură şi fără posibilitatea de a se ridica.

AVENTURILE LUI TOM SAWYER

DE

MARK TWAIN

ALEASĂ DE

AGNETA MÄKITALO

VINERI, 4 IULIE 1980

Incendiul a izbucnit în Torfjället, deasupra oraşului Gransel, la scurt timp după miezul nopţii. Un bărbat care fusese în Kallmyren la cules de mure văzuse fumul ridicându-se ca un văl în jurul soarelui şi sunase imediat la numărul de urgenţă. Noroc cu el. Serviciul de salvare din Stenträsk a ajuns la faţa locului într-un sfert de oră, dar şeful pompierilor de la acea vreme, Birger Gustafsson, a anticipat imediat că vor avea nevoie de ajutor suplimentar. A cerut întăriri şi până dimineaţa oraşele Älvsbyn, Vidsel şi Jokkmokk au trimis echipaje, maşini de pompieri, maşini de pompieri cu scări extensibile, cisterne şi

transportoare. Atâta timp cât vântul nu se intensifica, elicopterul din Boden era pregătit să pornească dacă era nevoie. Însă, datorită faptului că incendiul a fost anunţat repede, se spera că va fi suficientă intervenţia de la nivelul solului.

Zona se numea de fapt Stenträsk Älvstrand, dar toată lumea îi spunea Träsket. Aici, în partea de jos, locuia Agneta împreună cu mama şi cu pisica lor.

Agneta încă nu adormise când primele autospeciale pentru intervenţii de urgenţă trecuseră pe drumul care urca. A alergat tiptil până în dormitorul mamei şi a închis uşa. Camera era învăluită în întuneric, cu perdelele şi jaluzelele trase. O fâşie de lumină din hol lumina patul îngust de o persoană. Mama ei dormea cu gura deschisă şi sforăia uşor. Agneta a respirat uşurată. Părul deschis la culoare era răsfirat pe pernă, mâinile îi erau relaxate şi părea aproape liniştită. A închis uşa cu grijă. Spera că nu vor mai trece alte maşini cu sirene.

Nu a fost uşor să o convingă pe mama ei să ia somniferele. Nu se lăsa înduplecată sub nicio formă. Singurul lucru pe care Agneta putea să îl facă era să aştepte până când disperarea mamei va atinge punctul culminant şi să anticipeze momentul când depresia acesteia avea să se transforme în criză şi femeia să reacţioneze necontrolat. În cele din urmă, îi zdrobise pastilele şi le pusese într-o combinaţie de vodcă şi suc de lămâie. De data aceasta, mama ei credea că autorităţile, deşi nu era clar care mai exact, o căutau dorindu-i moartea şi că toate medicamentele erau de fapt capsule letale care conţineau cianură.

Agneta stătea la fereastra bucătăriei şi a ridicat privirea spre drum. Auzea cum râul curgea de cealaltă parte a muntelui. Oare se întâmplase ceva la Baza Robotică? Ar fi rău dacă spusele mamei s-ar fi adeverit. Mama ei a susţinut întotdeauna că ceva dubios se întâmplă acolo sus, experimente secrete şi evenimente periculoase: doar văzuse ea când era copil ciuperca formată în urma detonării unei bombe atomice. Fusese ca o ciupercă uriaşă, sus în pădurea Naustahåll.

Când Agneta a încercat să îi explice contextul simulărilor testelor nucleare din anii '50, mama s-a supărat foarte tare, a ţipat şi părea îngrozită şi alarmată. Era inutil să îi explici.

Dacă s-a întâmplat totuşi ceva la bază, ce ar putea fi?

O altă autospecială pentru intervenţie a trecut pe drum, însă slavă Domnului că nu avea sirenele pornite. O maşină de pompieri. Atunci a înţeles. Se vorbise mult la radioul local despre pericolul izbucnirii unor

incendii în păduri şi pe câmpuri. A văzut maşina de pompieri îndreptându-se spre Gransel peste podul vechi. Dacă incendiul izbucnise pe partea de vest, probabil că ele nu erau în niciun fel de pericol. Focul se poate extinde repede, dar i-ar trebui destul de mult timp pentru a trece dincolo de râul Pite.

Pisica a venit şi s-a frecat de picioarele ei. A luat-o în braţe şi a mers cu ea în living. S-a aşezat pe canapea cu pisica lângă ea şi a aranjat perna ca să se potrivească pe post de cotieră. Şi-a tras cuvertura peste umeri şi a privit umbrele din spatele televizorului. Canapeaua devenise deja prea mică încă din clasa a VI-a. Ce noroc că a crescut atât de lent. S-a obişnuit treptat cu ea.

S-a gândit la nuvela pe care o scria.

Era vorba despre o fată pe nume Diana care locuia într-un oraş mare. Avea un mic handicap, anume buza şi vălul palatin îi erau despicate. Medicii îi cususeră buza când era mică, dar cicatricea şi pliul erau totuşi vizibile. Prietenii ei lăsau impresia că nu observau acest detaliu, nu făceau niciodată comentarii despre buza ei ciudată, dar fata ştia că o priveau pe ascuns.

Agneta crease diferite scenarii privind viitorul Dianei şi anticipase modul în care acestea urmau să aibă impact asupra înstrăinării ei. În cele din urmă, avea să-l întâlnească pe băiatul de care se va îndrăgosti puţin, vor deveni prieteni, însă nu vor forma un cuplu. Nu se hotărâse încă. Era cam prea banal dacă cei doi ar fi rămas, până la urmă, prieteni. Poate că putea să lase finalul deschis.

Poate că fata s-ar răni într-un fel şi ar primi ajutorul băiatului. Poate dacă ar cădea sau ar avea un accident cu bicicleta...

S-a întins pe canapea. A fost a bunicii. Un arc de oţel de dedesubt se desprinsese şi o înţepa în coaste. Trebuia să îşi amintească să o repare a doua zi.

Revistele care obişnuiau să îi publice textele erau *Ung & Kär* şi *Mitt Livs Novell*. De fapt, publicaseră tot ceea ce le trimisese până atunci. Plăteau patru sute de coroane pentru fiecare nuvelă. O nimica toată. Completase deja de mai mulţi ani declaraţii de venit pentru remuneraţia oferită de editura Åhlén & Åkerlund. Era ceva important. Se simţea grozav. Parcă ar fi fost o scriitoare adevărată.

Pisica a sărit pe podea şi s-a ghemuit sub măsuţa de cafea.

Aşa adormea ea, cu degetele strecurate în blana caldă a pisicii.

S-a trezit când mama a ţipat ca nebuna în bucătărie.

— Vin, vin! Mă vor arde pe rug!

Fumul o trezise. Era un miros puternic de fum în casă. Agneta s-a împiedicat, iar pisica s-a strecurat sub biroul din hol. Mama stătea pe

jos în bucătărie cu ochii aţintiţi asupra străzii Älvsby, înlăcrimată şi cuprinsă de groază. Depresia se transformase în psihoză, iar atunci situaţia devenea gravă.

— Mamă, a spus ea pe un ton cât se poate de calm. Mamă, sunt eu, Agneta. N-nu este niciun pericol.

Mama i-a aruncat o privire neîncrezătoare. S-a uitat la Agneta şi s-a sprijinit de geam.

— Nu veni aici, a şoptit ea.

Agneta a rămas pe loc şi a aşteptat.

— Mamă, a continuat ea, este un i-incendiu de pădure pe malul celălalt al râului. P-pompierii sunt acolo acum şi sting incendiul.

În ochii mamei s-a întrezărit parcă o urmă de raţiune.

— Incendiu de pădure?

S-a uitat pe fereastră.

— Arde? a întrebat ea uitându-se la Agneta.

Agneta a încuviinţat.

— Au trecut m-mai multe autospeciale de pompieri în acea direcţie.

— Trebuie să-l stingem! a strigat mama şi s-a repezit la chiuvetă.

A luat coşul de gunoi şi a răsturnat conţinutul pe podeaua din bucătărie. A împins găleata sub robinetul din chiuvetă şi l-a deschis la maximum. Apa a început să stropească în toate direcţiile, peste marginea găleţii şi jos, pe podea. Agneta s-a apropiat precaută de chiuvetă şi a închis robinetele.

— Foarte bine că l-ai stins, a spus ea prinzându-şi mama de braţe. Haide să bem n-nişte cafea.

Femeia a urmat-o în living. S-a aşezat ascultătoare pe canapea.

Agneta a mers în grabă în bucătărie şi a pornit aparatul de cafea. A adunat gunoiul şi a şters apa de pe podea cu o cârpă în timp ce cafeaua se scurgea prin filtru în vas. A luat vasul cu cafea şi s-a dus în living, unde mama ei stătea exact aşa cum o lăsase.

— Poftim, mamă. Lapte şi zahăr. M-am g-gândit să coc nişte rulouri, v-vrei?

Mama a luat cafeaua cu ambele mâini, dar nu a răspuns.

La naiba cu fumul. Nu putea aerisi. Senzaţiile senzoriale puteau declanşa psihozele mamei. Nu singure, ci asociate cu alcoolul şi privarea de somn. Mirosurile provocau cel mai mult rău. Încerca să estompeze cumva mirosul de fum, iar rulourile proaspăt coapte obişnuiau să aibă efectul scontat. Dormise, la urma urmei, cel puţin trei, patru ore.

Pisica a apărut din nou şi s-a frecat de picioarele Agnetei. Era foarte flămândă. Agneta a deschis un borcan de mâncare pentru pisici. Un

pateu maro care mirosea oribil, dar tot ce acoperea mirosul fumului era binevenit. A scos vasul ca să prepare aluatul pentru rulouri, o cratiţă pentru a topi untul şi a încălzi laptele. Nu avea drojdie proaspătă, dar şi cea uscată era bună. Trebuia doar să încălzească mai mult ingredientele lichide. A făcut câţiva paşi în lateral şi s-a uitat la mama ei. Aceasta îşi bea cafeaua cu o privire absentă. Îi plăcea cafeaua, dar era sensibilă la cofeină. Nu va mai dormi azi.

Agneta a înghiţit în sec şi a închis ochii.

Intensitatea episodului trebuia să se estompeze în curând. În caz contrar, va trebui să încerce să o ducă din nou la psihiatru. Halucinaţiile atât de serioase nu prevesteau nimic bun.

A făcut rulourile fără să se gândească. A amestecat aluatul cu aparatul electric. S-a asigurat că mama ei face duş în timp ce aluatul era la dospit. I-a uscat părul cu föhnul. A pus rulourile la copt în timp ce mama asculta ultima oră din emisiunea de noapte de la radio, a presărat peste aluat multă scorţişoară, unt şi zahăr înainte să îl ruleze. Întotdeauna rulouri mici, niciodată lungi. Mama credea că cele lungi erau „uscate”, deşi erau făcute din exact aceeaşi cocă. Deasupra, mult zahăr perlat, să trosnească între dinţi când le mănânci. A luat o cutie de lapte care avea desenate pe ambalaj flori de zmeură arctică. *Rubus arcticus, o floare tipică a peisajului din Norrbotten*. A umplut un pahar mare. A scos ultima tavă din cuptor exact când a început semnalul sonor pentru emisiunea de dimineaţă cu ştirile şi cu prognoza meteo.

— Ştii, mamă, a zis ea în timp ce punea pe măsuţa de cafea paharul cu lapte şi o farfurie cu rulouri. Mă duc un pic să fac c-curat. Stai aici şi ascultă radioul şi într-o clipă va î-începe emisiunea de dimineaţă. Când mă întorc, vom asculta împreună radioul local, bine?

Mama a ridicat privirea spre ea cu ochi nesiguri.

— Emisiunea cu vacanţa de vară?

— Locotenent Robinson, îţi aminteşti? Îl ascultăm î-împreună, bine?

A ieşit în hol şi s-a îmbrăcat. Nopţile şi dimineţile erau reci. Deşi soarele era jos şi roşu, tot nu avea puterea să încălzească. A apucat ferm cheile, a ieşit în casa scării şi a încuiat uşa, închizându-şi mama în apartament.

Pekka Karlsson, fostul ei coleg de clasă, ieşea din apartamentul alăturat chiar în acel moment. Familia lui avea un apartament cu patru camere şi balcon.

— Salutare, Agge, ce mai faci?

Primise o slujbă de vară ca agent de securitate şi purta uniformă. Era atât de mândru de ea. I-a zâmbit larg şi şi-a îndreptat spatele, scoţând pieptul în faţă. Ea i-a zâmbit înapoi.

— S-sunt bine. Dar tu?

— Ştii, săptămâna aceasta lucrez la Boden. Va fi puţin de condus.

Pekka era amabil, dar parcă voia să stea cam prea aproape de ea. Ea s-a întors.

— Atunci o să-mi fie mai uşor.

El a râs.

— Da, îţi place să stai la distanţă. Ce nenorocit de incendiu de pădure! Jumătate din oraşul Gransel a fost evacuat.

— Doamne, a spus ea, cât de groaznic. Este cineva rănit?

— Nu ştiu, dar au chemat acum elicopterul din Boden.

Tatăl lui Pekka era gardian. Având în vedere că Pekka era informat despre situaţie, Agneta a presupus că gardienii fuseseră solicitaţi să ajute la stingerea incendiului.

El i-a ţinut uşa deschisă, iar ea s-a strecurat repede pe lângă el fără să îi mai dea şansa să o îmbrăţişeze.

— Vrei să te duc cu maşina?

Fata a gesticulat fluturând din mână.

— E mai rapid dacă mă duc pe jos.

S-a chinuit să urce pe deal spre pod. Fusese angajată să cureţe barăcile de acolo, de sus. Patru barăci şi câte o oră pentru fiecare. Uneori reuşea să îşi termine treaba mai repede, cel puţin când nu ploua.

De fapt, trebuia să le cureţe seara, dar nu voia să îşi lase mama singură atât de multe ore când avea episoadele de criză. Curăţa ultima baracă dimineaţa, înainte de sosirea muncitorilor. Oricum nu prea conta pentru ei.

De obicei, lăsa pentru dimineaţă baraca nr. 4. Nu prea era folosită şi, prin urmare, era cel mai uşor de curăţat. Aceasta era amplasată pe malul celălalt al râului. Aşa că trebuia fie să treacă peste podul vechi, fie să se chinuiască să meargă peste podul de beton pe jumătate construit. De fapt, nu prea îi plăcea să facă asta, dar ajungea mult mai repede dacă mergea pe lângă construcţia nouă. Oricum n-ar fi văzut-o nimeni, pentru că podul nu putea fi observat din oraş. Dar era cam înfricoşător. Dispunerea armăturii era vizibilă şi uneori trebuia să îşi ţină echilibrul peste grinzi (erau rezistente, dar totuşi). Mai jos, râul curgea învolburat.

În acea dimineaţă, pisoarul părea să fi fost puţin folosit. Totuşi, l-a curăţat cu detergentul de toaletă şi l-a uscat astfel încât metalul să

strălucească. De obicei mirosea a curăţenie prin barăci, dar astăzi fumul generat de incendiu înghiţise toate celelalte mirosuri. A şters masa, scaunele şi mobilierul de bucătărie, a măturat podeaua şi a dat cu mopul. S-a uitat la ceas. Trecuseră doar patruzeci de minute. A spălat repede ferestrele la exterior. Cârpa de piele s-a înnegrit imediat de funingine, apoi a clătit-o bine. Alta nouă era scumpă. S-a grăbit spre casă.

A descuiat uşa apartamentului ţinându-şi respiraţia. Când a întredeschis uşa, a întâmpinat-o un miros de rulouri cu scorţişoară proaspăt coapte. Înăuntru era linişte deplină.

În perioadele în care mama ei avea momente de luciditate, promitea întotdeauna că îşi va lua medicamentele şi că ultima răbufnire avea să fie ultima. Şi aşa se şi întâmpla câteva luni, dar apoi devenea din nou neglijentă cu tratamentul. Se simţea atât de bine, nu era nimic în neregulă cu ea. De ce să continue să înghită atât de multe substanţe chimice care o vor îngrăşa şi îi vor afecta pielea?

Aşa că a încetat să mai ia litiu şi a început să bea alcool pentru a împiedica starea de anxietate care sosea pe neaşteptate precum o scrisoare în cutia poştală. Apoi, în scurt timp, nu întârziau să apară şi halucinaţiile.

În copilărie, mama ei era fericită şi se distraseră. Făcuseră multe nebunii împreună. Au ieşit în natură şi au campat în pădure ca indienii. Fusese fantastic până când li se terminase mâncarea. Echipele de căutare fuseseră nevoite să le caute două zile pentru a le găsi. Sau atunci când au făcut rafting pe râu şi au avut noroc că s-au răsturnat cu barca lângă ţărm înainte să ajungă la cascadă.

Situaţia s-a înrăutăţit de-a lungul anilor. Mama ei făcea curăţenie la Primărie, dar în ultimii ani nu mai reuşise să îşi păstreze slujba. Se pensionase anticipat şi de atunci starea ei se înrăutăţise. Munca fusese punctul ei de sprijin, care dispăruse în timp. Agneta mergea la şcoală şi nu mai putea să o supravegheze. În episoadele de criză, mama ei lua adesea autobuzul spre diferite locuri din Norrbotten şi îşi cumpăra cele mai ciudate lucruri. Asta nu conta atât de mult pentru Agneta cât mama ei se întorcea seara acasă. Uneori era chiar amuzant, ca atunci când a venit euforică din Luleå cu patruzeci şi şapte de pachete de benzi roşii pentru maşina ei de scris.

În timpul crizelor, lua identitatea unui poet sau a unui artist, unul cunoscut, celebru, admirat şi iubit peste tot în lume. Agneta nu avea nicio problemă cu asta, pentru că scria mici note cu rime şi texte care erau apoi ascunse în locuri diferite din apartament. Altele rămâneau în maşina de scris şi Agneta le găsea când se întorcea de la şcoală sau

de la serviciu. Cu identitatea de artist lucrurile se complicau, pentru că începea să creeze picturi murale pe uşa de la bucătărie sau pe peretele livingului. În ultima vreme, Agneta aştepta ca episoadele de criză să treacă şi apoi zugrăvea. Uneori, erau mai multe picturi murale una peste alta.

Depresia din cadrul bolii era pe de-o parte mai uşoară, dar mai severă în alt fel. Era mai uşoară dacă mama ei doar stătea întinsă şi era liniştită. Aşa era motivată uneori să reînceapă să ia tratamentul. Era mai dificilă dacă se declanşau psihozele, aşa cum şi-a dat seama Agneta în acea dimineaţă. În ultima săptămână, oscilase de mai multe ori între psihoză şi depresie în decursul aceleiaşi zile. Nu părea că se va linişti.

— Mamă?

Niciun răspuns.

Maşina ei de scris stătea pe masa din bucătărie cu o foaie în ea. S-a dus să citească.

Chiar dacă erau

Printre flori şi frunze

Au băut şi au înjurat

Cred că înnebunesc

Poetul crease.

A mers în living. Cămaşa de noapte a mamei era aruncată pe jos. Unul dintre rulouri era pe jumătate mâncat, celălalt, neatins.

— Mamă, unde eşti?

Uşa dormitorului era deschisă, dar nu era acolo. Poate atunci o fi în baie. Agneta s-a dus şi a bătut la uşă.

— Mamă, aveam de gând să mănânc bruta[41] la micul dejun. Vrei? Sau preferi blåjta[42]?

Obişnuia să le prepare pe amândouă: prima era un amestec de fâşii subţiri de pâine, lapte şi dulceaţă de merişoare de munte, iar pentru a

---

[41] Mâncare tradiţională suedeză care constă într-un amestec format din mai multe ingrediente. *(N.t.)*

[42] Mâncare tradiţională suedeză *(N.t.)*

doua fierbea pâine subţire în lapte sau supă şi adăuga unt topit. De obicei, mama alegea una, iar ea o mânca pe cealaltă.

Un murmur s-a auzit din baie.

— N-am auzit, mamă, ce ai spus?

Uşa s-a deschis larg. Mama stătea goală lângă chiuvetă cu un cuţit într-o mână şi cu peria de păr în cealaltă.

— Nu veni aici! a urlat citindu-i-se frica pe faţă.

Agneta s-a dat în spate imediat, exact cum o învăţase Gunilla.

— Nu e niciun pericol, mamă.

— Mă vor arde pe rug! Vin, vin după mine!

Agneta a ieşit în hol fără să îşi piardă mama din priviri. A căutat grăbită telefonul pe măsuţa din hol şi a format numărul de urgenţă. Inima îi bubuia în tot corpul, în timp ce aştepta să i se răspundă.

Mama a făcut un pas în hol, cu peria şi cuţitul îndreptate în faţă. Agnetei i s-a răspuns.

— Urgenţele, ce s-a întâmplat?

— Am n-nevoie de o a-a-ambulanţă la Stenträsk Ä-ä-ä-älvstrand 4b, a spus ea mergând înapoi atât cât i-a permis cablul telefonului. M-m-mama mea are o criză şi mă a-a-ameninţă cu un cuţit.

— Scuze, nu am înţeles, ce ai spus?

— Nu au dreptul să mă ia! a strigat mama agitând prin aer cuţitul.

Agneta a simţit un val de disperare cuprinzându-i tot corpul.

— O a-a-ambulanţă! a reuşit ea să spună. R-r-r-repede!

— Din ce oraş sunaţi?

— S-s-s-s-stenträsk.

— Un moment.

În telefon s-a făcut linişte. Mama a fugit în bucătărie şi apoi înapoi în hol. A văzut-o pe Agneta şi a ţipat la ea. Apoi a luat peria de păr şi a aruncat-o cu toată forţa către fiica ei, lovind-o în braţ.

Agneta a lăsat receptorul, a descuiat uşa şi a fugit pe casa scării. Mama s-a repezit după ea. Agneta a luat-o la stânga şi s-a ascuns sub scările de la nivelul superior. Mama a căutat o sursă de lumină, împiedicându-se în drum spre uşa din dreapta. S-a ridicat şi a ieşit dezbrăcată cu cuţitul în mână direct în fumul produs de incendiu.

Agneta s-a furişat înapoi la telefon.

— Alo? a spus operatorul.

— S-s-sunt a-aici.

— Din păcate, nu este nicio ambulanţă disponibilă în Stenträsk în acest moment. Putem trimite una de la Älvsbyn, dar durează cam o jumătate de oră.

— P-p-poliţie?

— Din păcate, nu sunt maşini de poliţie disponibile în Stenträsk. Sunt ocupaţi cu incendiul de pădure...

— La naiba! a strigat Agneta şi a închis.

A ieşit din nou în grabă din casa scărilor şi a bătut la uşa familiei Karlsson. Eva-Lena, stăpâna casei, a deschis uşa larg.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat ea, deşi ştia răspunsul.

Episoadele mamei erau cunoscute de întreaga clădire. Şi Agneta ştia asta.

— E m-m-mamma. Trebuie să meargă la s-s-spital.

Eva-Lena a lăsat uşa doar întredeschisă.

— Nu am maşină. Henry este la lucru cu maşina lui şi Pekka a luat maşina mea. Lucrează în Boden săptămâna aceasta.

Agneta şi-a auzit mama ţipând în curte şi a fugit până la poartă. Stătea goală lângă tufele de liliac şi agita cuţitul. Pe cine să sune? Cine le putea duce? Krister Schiltz avea permis de conducere, dar nu avea maşină. Era o companie de taxi în Stenträsk. Oare ce număr au? Dar stai, Wiking se plimba cu Golful mamei lui.

A alergat înapoi în hol şi a căutat lista cu numerele de telefon ale colegilor în sertarul de sus al biroului din hol. Degetul îi tremura în timp ce urmărea lista: Stormberg, Stormberg. Acolo! A format numărul, dar degetul i-a alunecat de pe disc şi a trebuit să reia. A primit un răspuns direct de la capătul celălalt al firului, aşa cum se obişnuia.

— 19791.

Adică numărul format.

— W-wiking?

A început să plângă tare, cu hohote şi zgomotos.

— A-ajutor, a reuşit să spună. Am nevoie de ajutor. Cu m-m-mama. E n-n-nebună.

— Agneta? Tu eşti?

Ea a dat din cap, chiar dacă el nu o putea vedea.

— Mmmm.

— Eşti acasă? În Träsket?

— Mmmm.

— Bine, vin.

A închis.

A ieşit din nou în casa scărilor şi a privit pe geam. Mama se îndrepta spre locul de joacă. Câţiva copii se dădeau în leagăne, alţii se jucau la groapa cu nisip. Agneta a împins uşa şi s-a grăbit să iasă.

— Mamă, a strigat ea. Sonja! Sonja Mäkitalo! Trebuie să mă a-a-asculţi acum!

Mama s-a oprit şi s-a întors încet. În privire i se citea frica.

— Sonja Mäkitalo, a spus Agneta cu voce tare. Ştiu că eşti îngrijorată, dar totul este în o-ordine.

— O să mă ardă pe rug, a spus mama.

Cât îţi lua oare să conduci de pe strada Kvarndamm? Cinci minute? Zece?

— Este o n-neînţelegere, a spus Agneta. Nu vei fi arsă pe rug. R-rulourile sunt cele care trebuiau puse la foc.

Mama a clipit. Picioarele îi tremurau, iar părul pubian de culoare neagră lucea în lumină.

— Rulouri?

— Rulouri cu scorţişoară, a spus Agneta. Cu mult zahăr pe deasupra.

Câţiva dintre părinţii copiilor aflaţi pe terenul de joacă le-au văzut. Mai exact, au văzut-o pe femeia goală care ţinea în mână un cuţit. S-au grăbit spre copii, i-au ridicat şi au alergat care-ncotro spre case şi spre maşini. Agneta respira repede şi superficial, cu gura deschisă.

— Crezi că miroase a ars? a întrebat-o ea. Ai d-dreptate. S-a ars o tavă. Chiar s-a ars, dar celelalte r-rulouri sunt frumoase şi bune. Proaspăt coapte.

— Cred că le e teamă de mine.

Oh, oare cât timp a trecut?

— Nu, mie mi-au spus că trebuie să îmi fac temele. Am un test la matematică mâine la şcoală.

Mama a privit-o neîncrezătoare. Îşi muta privirea de la nori la câmpuri şi peste podul care se construia.

— Tot cerul arde, a spus ea. Nu voi ajunge niciodată acasă la Dumnezeu.

— Ba da, a spus Agneta. Într-o zi, peste mult timp. Mai întâi trebuie să faci o pauză, să bei cafea cu lapte şi să mănânci rulouri.

Un Golf verde şi-a făcut brusc apariţia în curtea dintre case şi a frânat brusc. Mama a ţipat şi a ridicat cuţitul.

— Acum vin rulourile! a strigat Agneta. U-uite, proaspăt coapte!

Wiking a coborât din maşină descheiat la camaşă. Nu era îmbrăcat când îl sunase. Se uita când la Agneta, când la mama ei. A închis portiera.

— Bună dimineaţa! a strigat el.

— Vezi! a strigat Agneta. Acum vin rulourile!

Wiking a făcut câţiva paşi spre ele, zâmbindu-i mamei, care încă avea cuţitul în mână.

— Exact, a spuse el. Rulouri.

Mama a rămas locului, nesigură. Sfârcurile închise la culoare i se întăriseră de la frigul dimineţii. Pielea căpătase o nuanţă albăstruie, de la frig şi pentru că nu stătea niciodată la soare.

— Nu vreau, a spus ea. Nu vreau să fiu arsă pe rug.

— Doar una dintre tăvi a fost arsă, a strigat Agneta.

Trebuie să aerisim.

Wiking s-a uitat la Agneta şi a ridicat întrebător din sprâncene. Ea s-a mişcat încet spre el.

— Urgenţele psihiatrice, a spus Agneta abia şoptit când a ajuns lângă el. C-cum o urcăm în maşină?

Wiking i-a arătat buzunarul din spate.

— Am luat câteva perechi de cătuşe de la tatăl meu.

— Dă-mi o pereche.

I-a dat pe ascuns una dintre perechile de cătuşe, pe care ea şi-a pus-o în buzunarul blugilor.

— Mamă, a spus Agneta şi s-a apropiat de ea. Ce bine că ai cuţitul la tine. Rulourile sunt atât de mari şi nu reuşesc să mănânc decât jumătate. Poţi să îmi tai unul în două?

Mama a făcut un mic pas înapoi.

— Nu, a spus ea, nu, niciodată...

— Ei bine, a intervenit Agneta, atunci o fac eu. Dă-mi cuţitul şi înjumătăţesc eu ruloul.

Mama a ezitat, dar apoi i-a dat Agnetei cuţitul.

Agneta l-a luat, l-a aruncat departe în spate şi a pus-o la pământ pe mama ei. Nu putea fi ajutată altfel. Femeia a început să ţipe, să se zbată şi s-a lovit destul de tare de pietrele din curte. Agneta a căutat cătuşele şi a reuşit să îi prindă încheietura unei mâini şi apoi Wiking, care se apropiase şi el, a apăsat-o puternic pe cealaltă. Apoi Wiking s-a răsucit şi i-a pus femeii o pereche de cătuşe şi în jurul gleznelor.

Femeia încetase să mai ţipe. Stătea complet inertă cu faţa în pământ şi gâfâia. Îi curgea puţin sânge din gură.

— Bine, a spus Wiking. Aduc maşina.

Agneta o ţinea strâns în braţe în timp ce Wiking aducea Golful mai aproape.

Au împins-o pe bancheta din spate, Agneta aşezându-se lângă ea. Wiking a condus repede spre oraş, pe lângă Şcoala Kvarndamm, secţia de poliţie, biserică şi sus spre Kolåsen.

Sonja Mäkitalo a fost internată imediat.

De fapt, nu a mai fost niciodată externată.

A murit la Spitalul de Psihiatrie Furunäset, de lângă Piteå, doi ani mai târziu.

Singura care a participat la înmormântare a fost fiica ei, Agneta.

Dar să nu anticipăm evenimentele.

În acea zi de iulie din anul 1980, cerul era senin, dar aerul era irespirabil din cauza fumului provocat de incendiu. Gunilla Landén, medic la unitatea de urgenţe, s-a aşezat lângă Agneta într-o sală de aşteptare, după ce mama fetei fusese internată la psihiatrie. Nu era prima dată când stăteau aşa.

— Îmi pare atât de rău că a trebuit să treci prin aşa ceva, i-a spus doctoriţa oferindu-i o ceaşcă de cafea. Ai fi putut să ne suni mult mai devreme, atunci când ai văzut că starea ei se înrăutăţeşte.

— Dar de obicei r-reuşesc să o liniştesc, a spus Agneta. Dacă nu mai bea şi d-doarme, atunci se calmează.

Gunilla Landén a încuviinţat.

— Ştiu ce vrei să spui, dar nu ar trebui să ai această responsabilitate. Trebuia să ne suni imediat. Ştii că poate fi un pericol atât pentru sine, cât şi pentru ceilalţi.

Agneta s-a uitat la mâinile ei.

Împlinise optsprezece ani în martie, aşa că acum nu mai era niciun risc.

— O voi face, a confirmat ea. Data viitoare.

Acum nu o mai puteau plasa într-un cămin, aşa cum făcuseră când au fost căutate de echipa de salvare.

Gunilla Landén s-a lăsat pe spate în scaun şi a privit-o cald, analizând-o din priviri. Ştia că Agneta era membră a clubului de carte Cercul Polar, la care participa şi fiica ei vitregă.

— Ai absolvit liceul în primăvara aceasta, aşa-i?

Agneta a încuviinţat.

— Specializarea e-economie. Doi ani.

Spusese ultimele cuvinte cu un sentiment parcă de ruşine. Toţi cei care aveau note bune studiau trei ani.

— Ai un loc de muncă?

A încuviinţat din nou.

— Lucrez pentru primărie şi mai scriu.

Nu a spus nimic despre faptul că lucra cu jumătate de normă ca femeie de serviciu în barăci.

— Scrii? Ce interesant. Ai publicat ceva?

Agneta şi-a analizat din nou mâinile şi a simţit cum se înroşeşte la faţă.

— Câteva povestiri scurte, a răspuns ea.

— Dar ce interesant sună.

Doctoriţa s-a uitat la ceasul de mână.

— Mama ta va avea nevoie de îngrijire pentru o vreme. Este destul de calmă acum, dar am cerut asistenţă poliţiei pentru a o transporta la Furunäset. Vom vedea când vor avea timp să o ducă. Promite-mi că îmi vei spune dacă ai nevoie de ajutor, indiferent cu ce.

S-a ridicat şi s-a scuzat.

— Sunt multe de făcut astăzi aici. Incendiul de pădure...

Agneta s-a ridicat şi ea. Şi-au dat mâna. Asta a făcut-o să se simtă adult.

A trecut prin unitatea de urgenţe şi a ieşit în parcare. Wiking o aştepta sprijinit de Golful verde, iar vântul se juca prin părul lui.

— Cum se simte?

— Au i-internat-o. E bine.

— La naiba. Ce lovitură pentru tine, a spus el. Dar i-ai luat cuţitul şi apoi ai imobilizat-o. Impresionant...

Agneta a privit în pământ.

— Mulţumesc pentru ajutor, a spus ea. A-ambulanţa şi poliţia nu au reuşit să vină şi nu mai aveam pe cine să sun...

— E în ordine, a răspuns el. Vrei să te conduc acasă?

A ezitat, dar apoi a încuviinţat. S-a aşezat pe scaunul din faţă. Wiking părea puţin prea înalt pentru maşina aceea deloc spaţioasă. Capul mai că îi atingea tavanul.

A condus din nou prin oraş, dar de data aceasta mai încet. Soarele lumina din sud-est. Nu era mai mult de ora nouă. Soarele nu urca niciodată mai sus şi nici nu cobora mai jos.

— A fost mereu aşa? a întrebat Wiking.

Agneta a dat din cap.

— Mai mult sau mai p-puţin.

— Cum naiba ai rezistat?

Privea pe geam. Wiking n-avea de unde să înţeleagă alternativa pe care o avea Agneta.

— Poate par nepoliticos acum, dar unde este tatăl tău? a întrebat el.

Şi-a ridicat privirea spre Wiking şi, poate pentru prima dată în viaţa ei, a spus lucrurilor pe nume.

— Mama nu ş-ştie cine e. Au fost mai mulţi bărbaţi.

A început din nou să plângă.

Totul s-a întâmplat în timpul primelor episoade ale crizelor. Făcea autostopul spre Stockholm şi fusese luată de un grup de tineri aflaţi în drum spre o competiţie de raliuri. Psihoza i s-a declanşat după ce a făcut sex cu toţi, mai mult sau mai puţin împotriva voinţei ei. S-a întors cuprinsă de ruşine şi gravidă.

Wiking a oprit maşina în faţa casei ei. Se lăsase tăcerea între ei, intensificată cumva de fumul produs de incendiu.

— Vrei să intri puţin? Am copt rulouri de f-fapt...

El a respirat adânc. O gură de aer încărcat cu fum. A zâmbit.

— Bine, a spus el. Dar nu beau cafea. Ai suc?

— Lapte. E bine?

Cu ambalaj cu flori de zmeură arctică, *Rubus arcticus*.

— O, da.

Şi aşa a început.

Ca să se pregătească pentru prezentarea romanului, încercase mai întâi să îşi expună gândurile pentru propriile urechi: încet, tare şi clar. Se bâlbâia mai puţin când nu o asculta nimeni. De fapt, nu se bâlbâia deloc. Funcţiona şi atunci când cânta în cor sau singură. Cel mai rău era atunci când vorbea la telefon. Atunci era îngrozitor. Dar nu a cedat. S-a expus acestor situaţii, pentru că nu avea încotro. Bâlbâiala devenea mai gravă când era stresată sau nervoasă. Se ameliora când nu se gândea la asta. Ştia că majoritatea celor bâlbâiţi erau băieţi, dar şi că majoritatea fetelor încetau să se mai bâlbâie în adolescenţă. Dar nu era şi cazul ei. Tipic. Nu se cunoaşte motivul pentru care cineva se bâlbâie. Totuşi, trebuie luaţi în considerare factorii ereditari. În cazul ei nu a venit pe linie maternă. E doar un cadou oferit din partea tatălui pe care nu l-a cunoscut niciodată.

— *T-tom Sawyer* de Mark Twain, a spus ea, a fost, acum mai bine de o sută de ani, printre primele romane dactilografiate. A fost primul roman scris astfel de M-mark Twain sau, mai bine zis, de Samuel Langhorne Clemens, deoarece acesta era numele lui adevărat. Este o carte pentru adolescenţi sau poate, mai degrabă, un bildungsroman despre maturizarea unui băiat care devine b-bărbat...

Susanne stătea şi se juca cu guma de mestecat. Sofia a lăsat deoparte acadeaua şi nota concentrată tot ce spunea Agneta. Carina stătea confortabil lăsată pe spate pe una dintre pernele scaunului, cu braţele încrucişate, legănându-şi puţin un picior. O privea puţin amuzată. Avea un fel de aură superioară, fără însă să emane o ostilitate directă. Părea preocupată la fel cum un om de ştiinţă este interesat de animalul care va face parte dintr-un experiment.

Birgitta nu participa. Locuise toată vara în Piteå, în apartamentul mamei ei.

— După părerea mea, a continuat Agneta, aceasta este o poveste despre e-excludere. Tom Sawyer este orfan şi locuieşte cu mătuşa sa, Polly, care îl iubeşte, însă ea nu se d-descurcă cu el. Cel mai bun prieten al lui, Huckleberry Finn, se simţea şi mai singur. Nu mergea

deloc la şcoală, iar tatăl lui era beţivul oraşului. Mark Twain îi transformă pe aceşti doi băieţi în e-eroi, ceea ce aduce în discuţie anumite probleme în contextul societăţii de acum mai bine de o sută de ani. Twain a fost jurnalist şi autor de opere satirice. Se poate remarca acest lucru. Desconsideră Biserica, guvernul şi societatea în a-ansamblul ei. Băieţii încalcă o mulţime de reguli, dar totuşi se descurcă şi se îmbogăţesc până la urmă. Consider că este un roman extraordinar...

Cât timp Agneta a tăcut, Carina s-a aplecat puţin în faţă şi şi-a desfăcut braţele încrucişate.

— Sunt de acord, a spus ea. Twain a creat personaje complexe şi imprevizibile care provoacă şi care tind să evolueze.

Ochii îi străluceau. Carinei îi plăcea să discute despre literatură. Acum urma să vorbească destul de mult despre perspectiva naratorului şi despre contextul bildungsromanului. Utiliza concepte pe care Agneta nu le prea înţelegea, intrigi dramatice şi interpretări. Dar se putea observa uşor faptul că îi plăcea cartea care fusese aleasă.

— Ce ţi-a captat cel mai mult atenţia din această carte? a întrebat-o Susanne pe Carina când aceasta terminase de vorbit.

Carina a răspuns rapid.

— Faptul că Tom mărturiseşte la final şi îl salvează astfel pe Muff Potter. Că îşi asumă responsabilitatea, deşi este extrem de neplăcut. Asta indică un curaj impresionant. După părerea mea, acesta este punctul culminant al cărţii. A luat un shake pe care i l-a întins Susanne.

— Dar ţie?

Susanne s-a gândit îndelung.

— A fost un lucru pe care nu l-am înţeles, a spus ea după ce a văzut-o pe Carina că devine nerăbdătoare. De ce Huck Finn nu voia să locuiască în casa mare cu acea văduvă? I s-a permis să meargă la şcoală, să aibă haine frumoase, dar totuşi s-a mutat înapoi în acel loc din spatele abatorului.

— Ce nu înţelegi? a întrebat Carina.

Susanne a gesticulat cu mâinile.

— Să alegi mizeria şi sărăcia în locul prosperităţii şi al lipsei grijilor.

— Mai bine bogat şi sănătos decât bolnav şi sărac? a întrebat Carina.

— Da, cam aşa.

Carina a pufnit şi s-a lăsat cu spatele pe perna scaunului.

— Doar nu vorbeşti serios, a spus ea. Nu înţelegi critica adusă societăţii? Anume faptul că Huck Finn nu suportă normele impuse şi ipocrizia? Că se revoltă împotriva falsităţii?

Susanne a privit-o pe Carina uşor tristă.

— Ba da, dar cred că personajul este inflexibil şi nerecunoscător. Dacă poţi alege între o viaţă bună şi o viaţă rea, o alegi pe prima, nu-i aşa? Ştim prea bine că falsitate există peste tot.

Carina a ridicat din umeri.

— Sofia, tu ce zici? a întrebat ea.

Sofia tocmai terminase de scris o propoziţie în caietul de notiţe şi apoi s-a uitat către ele.

— Şi eu consider că este o carte foarte bună. A fost amuzantă şi captivantă. Cel mai mult mi-a plăcut atunci când băieţii au mers în biserica în care aveau să asiste la propria slujbă de înmormântare. Deşi consider că ar fi trebuit să aştepte şi să asculte mai întâi ce au de spus ceilalţi despre ei înainte de a se da singuri în vileag. Ar fi absolut fantastic să poţi lua parte la propria înmormântare, să asculţi ce spun oamenii despre tine după ce mori. Şi mai cred că s-a făcut dreptate când indianul cel rău a murit. Aşa era corect să se întâmple.

— Tocmai acest aspect, a adăugat Agneta, a fost p-probabil singurul lucru care mi-a creat probleme. D-descrierea indianului Joe era plină de prejudecăţi. Se spune că este rău pentru că îi curge prin vene sânge indian. Acesta este de fapt r-rasism. Populaţia de culoare este, de asemenea, portretizată incorect...

Carina s-a ridicat din nou, dar de data aceasta evident supărată.

— Haide acum, a spus ea. Povestea are loc în 1840. Aşa era atunci. Aceasta era mentalitatea.

— Vreau să s-s-spun doar că nu este atât de frumos descris...

— Şi ce ar trebui să facem în privinţa asta? Să rescriem Tom Sawyer sau alte cărţi din trecut? Poate ar trebui să repictăm anumite tablouri?

Susanne şi-a dat ochii peste cap, s-a ridicat şi a aruncat guma de mestecat în coşul de gunoi de lângă uşă.

— Ce te-a impresionat cel mai mult? a întrebat ea, privind-o pe Agneta.

Agneta a tras o gură de aer pentru a-şi mai domoli bătăile inimii. Exersase ceea ce urma să spună.

— Becky r-rupe a-accidental cartea profesorului, dar Tom îşi asumă vina. Primeşte multe lovituri din partea profesorului şi detenţie, dar face asta pentru a o salva pe B-becky. A a-apăra în acest mod o altă fiinţă umană, a te sacrifica pentru a ajuta pe cineva. Asta m-a i-impresionat cel mai mult...

— În orice caz, ştiu ce i-ar fi plăcut cel mai mult Birgittei, a spus Susanne şi s-a aşezat. Faptul că au găsit o mulţime de bani şi că au

devenit foarte bogaţi. Ea ar fi spus că au devenit astfel liberi să îşi hotărască propriile destine.

Carina a râs, iar Agneta a zâmbit. Era cât se poate de adevărat. Birgitta era întotdeauna de părere că este uşor să acţionezi conform propriilor principii. Asta şi pentru că ştia întotdeauna să ofere argumente clare.

Fără a exagera, întâlnirile clubului de carte erau mult mai interesante când ea lipsea. Vorbeau despre cărţi, filme şi lucruri pe care le-au văzut la televizor şi râdeau aşa cum făceau mai demult. În cele din urmă, Susanne s-a uitat la ceasul ei nou.

— Auziţi, fetelor, a spus ea, am ceva de rezolvat. Încheiem şi ne vedem de treburi?

S-au despărţit, iar Agneta şi Sofia au rămas să facă ordine.

— Vrei să vii să bem o cafea? a întrebat Sofia după ce au returnat cheia bibliotecii la recepţia secţiei de poliţie.

— T-trebuie să lucrez, a răspuns Agneta. Îmi pare rău.

Sofia a ridicat din umeri. Au mers împreună în tăcere pe drumul cel lung până la Bäckåsen. Mirosul de fum produs de incendiu încă se mai simţea în aer, dar nu atât de pregnant ca dimineaţă. Ultimul lucru pe care îl auzise Agneta la radioul local înainte de a pleca de acasă fusese că focul era sub control, dar se preconiza că pompierii urmau să mai aibă de muncă alte câteva zile după stingerea incendiului. Nu fusese încă stabilită cauza incendiului, însă nu exista nicio suspiciune de infracţiune.

— Am auzit că mama ta a fost internată, a spus Sofia brusc.

Agneta a privit-o lung. Oare de unde auzise asta?

— Da, a spus ea. A f-fost un pic prea mult…

O maşină a venit în spatele lor şi s-a apropiat de marginea trotuarului îngust. Maşina a încetinit şi s-a oprit. Era Golful verde.

Wiking a coborât geamul lateral.

— Salutare, a strigat el. Ce faceţi?

Agneta a zâmbit prietenos.

— B-bine, a răspuns ea. Am avut clubul de c-carte.

— Vii acasă la Krister? Părinţii lui sunt plecaţi.

Ea a privit în pământ.

— Îmi p-pare rău, a spus ea, dar trebuie să lucrez.

— La barăci? Cât timp?

Era o zi de vineri seara şi de obicei ar fi putut chiuli. Putea merge, în schimb, duminică seara acolo. Dar lucrările la construcţie erau în întârziere şi muncitorii lucrau nonstop. Acum, că mama ei era internată la psihiatrie, putea să termine curăţenia într-o singură etapă

şi nu mai trebuia să se trezească dis-de-dimineaţă pentru a curăţa ultima baracă.

— P-patru ore.

— Pot să vin eu acasă la Krister, a spus Sofia.

Wiking a dat din cap spre Agneta, ignorând-o pe Sofia.

— Bine, a spus el. Mergi şi acolo. Dacă te ajut, vei termina mai repede, nu-i aşa?

Agneta l-a privit cu ochii larg deschişi la auzul acestor cuvinte.

— C-ce vrei să spui?

— Dacă suntem doi, atunci probabil vom termina de două ori mai repede. Vom fi gata la ora zece.

Nu s-a putut stăpâni să râdă în hohote.

— Vrei să faci curat în barăci? Cu m-mine? Într-o vineri seara?

Şi-a ambalat motorul Golfului şi a băgat maşina în viteză.

— Da, la naiba, a spus el zâmbind. Hai, urcă şi ajungem acolo într-o clipă.

În mod normal, nu era permis să aducă străini pe şantier şi în barăcile muncitorilor. Ideea aceasta era nebunie curată.

Ea a zâmbit, pentru că efectiv nu se putea abţine.

— Bine, a spus ea şi a înconjurat maşina pentru a ajunge pe partea pasagerului.

Wiking a râs.

— Ne vedem la Krister atunci! i-a strigat ea Sofiei.

PAGINA 5

Diana mergea cu bicicleta spre casă şi îşi simţea că-i ia foc gâtlejul din cauză că plângea. Henrietta nu era răutăcioasă, ci, mai degrabă, reacţiona necugetat. În viaţă contau şi alte lucruri, nu doar să ai un aspect perfect, aşa cum considera Henrietta. Erau atât de multe alte lucruri care erau importante.

Şi ce vreme rea. Ploaie şi vânt. Şi-a şters stropii de ploaie de pe faţă cu mâneca bluzei.

O maşină a trecut mult prea aproape. Diana a ezitat o secundă, roata din faţă a lovit o piatră şi fata a căzut.

A început să plângă, dar nu numai din cauza pantalonilor murdari şi a zgârieturii din cot.

Din cealaltă direcţie venea un moped. Era Mattias!

— Ce şofer nesăbuit! a strigat el şi a mers cu mopedul până la marginea drumului, unde fata zăcea în ploaie. Te-ai rănit? a întrebat-o văzând-o că plânge.

Ea a încercat să zâmbească.

— Sunt mai mult picături de ploaie, a spuse ea trăgându-şi braţul însângerat.

— Dar sângerezi! a zis el.

A început să plângă din nou.

— Te doare ceva? a întrebat-o el îngrijorat. Trebuie să mergi la spital?

Fata a clătinat din cap.

— Doar că..., a spus ea ezitând.

Băiatul s-a aplecat spre ea.

— Am auzit că mama ta este bolnavă, a spus el încet. Cred că ţi-e greu.

Şi-a ascuns faţa în mâini.

— Hai, te conduc acasă, i-a propus el.

— Dar cu bicicleta mea cum rămâne?

— Va sta aici până mâine. Ce tâmpit s-ar aventura afară pe o vreme ca asta ca să fure biciclete?

A bufnit-o râsul chiar dacă suferea.

PAGINA 6

A ajutat-o să se ridice. A mers şchiopătând până la mopedul lui şi s-a urcat cât mai în spate pe şa. Mattias s-a dus apoi la bicicletă şi a aşezat-o jos în şanţ, pentru a nu fi văzută din stradă. Apoi s-a urcat pe moped şi au pornit.

— Ţine-te bine, i-a spus el.

Trupul ei era atât de aproape de al lui. Spatele lui lat îi proteja faţa de ploaie. Au ajuns în faţa porţii mult prea repede.

— Mulţumesc că m-ai adus, a spus ea.

A văzut apoi cât de înfrigurat era Mattias. Efectiv îi clănţăneau dinţii în gură.

— Dar ţi-e foarte frig, a spuse ea. Intră să te încălzeşti şi să te usuci puţin. Am ceai şi ciocolată cu lapte.

El a schiţat un zâmbet.

— Bine, a răspuns el. Nu poţi refuza o aşa ofertă.

A oprit motorul mopedului, l-a aşezat lângă perete şi l-a securizat. Mâinile îi tremurau puţin când a deschis uşa. Apartamentul Dianei nu era chiar atât de bine aranjat. Nu aveau multă mobilă, dar făcuse curăţenie toată dimineaţa şi florile de câmp aşezate pe birou emanau un miros plăcut.

— Îţi plac rulourile cu scorţişoară? l-a întrebat ea. Le-am copt azi-dimineaţă.

— Iubesc rulourile cu scorţişoară, a răspuns el.

A început să râdă involuntar, deşi nu înţelegea de ce.

Au stat faţă în faţă cu rulourile şi cu ciocolata cu lapte între ei. Ploaia nu mai contenea afară. S-au simţit bine şi au discutat, dar apoi el a devenit serios.

— Am un frate mai mic, a spus el. Nu ştiu dacă ştii asta…

Nu, nu ştia.

— Numele lui este Hasse. S-a născut cu câteva probleme de sănătate, însă nu se ştie cu siguranţă care sunt acestea. E diferit de alţi copii.

El a ridicat privirea spre ea.

— Şi îl iubesc foarte mult.

FINAL

LUNI, 23 DECEMBRIE 2019

Trupul fetei decapitate a fost autopsiat în cadrul Departamentului de Medicină Legală din Umeå începând cu ora 7:05. Examinarea a fost efectuată de către şeful departamentului, Sixten Polanski, medic legist. A participat la această expertiză medico-legală şi Sandra Hammarlund, tehnician criminalist.

Autopsia a fost realizată riguros, aşa cum se întâmplă în cazurile în care există suspiciune de crimă. Mai întâi, trupul a fost examinat exterior, au fost notate înălţimea şi greutatea, precum şi alte caracteristici care puteau fi observate. Corpului i s-a făcut o scanare. Apoi a fost efectuată o autopsie detaliată a organelor interne. S-a studiat ţesutul subcutanat în măsura în care acest lucru mai era încă posibil. Cadavrul în cauză era în întregime mumificat. S-a realizat o matriţă a primei vertebre cervicale, acolo unde capul a fost separat de corp. Au luat probe pentru a căuta urme de droguri sau alcool. Alte probe pentru a determina ADN-ul decedatei, una musculară şi una osoasă. Au luat şi amprentele, însă nu au obţinut niciun rezultat. Mâna dreaptă era rănită, iar cea stângă, mumificată în stare avansată.

Imediat după finalizarea evaluării, Sixten Polanski a început să redacteze un raport preliminar care urma să fie trimis prin e-mail Evelinei Andersson, procurorul-şef din Luleå.

Wiking Stormberg a ieşit din birou în recepţie. Carina Burstrand stătea aşezată pe scaunul ei şi citea ziarul local *Ştiri şi Evenimente*.

— Poţi să vii puţin la mine în birou?

Femeia l-a privit peste ochelarii de citit.

— De ce?

Ea fusese angajată aici înaintea lui. Toată viaţa ei profesională. Aşa că se considera îndreptăţită să pună această întrebare.

— Acum, te rog, i-a comunicat el ferm şi a intrat în biroul lui.

A păşit leneş în urma lui, încălţată cu pantofi comozi şi cu telefonul mobil în mână. A închis uşa în urma ei, iar Wiking a poftit-o dintr-un gest să se aşeze pe scaunul din faţa biroului.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat ea.

Citise cu atenţie dosarul Sofiei în weekend. Importanţa clubului de carte Cercul Polar devenise evidentă cu cât analiza dosarul mai mult. Reprezenta singura activitate recurentă din timpul liber al Sofiei, singurul context în care avea un contact permanent cu un anumit grup de persoane din afara şcolii.

— Este vorba despre faptul că la audieri s-a precizat că Sofia redacta rapoarte ale discuţiilor din timpul întâlnirilor voastre.

Carina a încuviinţat.

— Mai există aceste rapoarte? a întrebat el.

Ea a tras aer în piept şi a oftat. Rămăsese cumva cu gura întredeschisă.

— Le-am pus pe ale mele într-o cutie de pantofi, a răspuns ea. Nu cred că le-am aruncat. Probabil sunt în pod, la răcoare. Vrei să verific?

— Ţi-aş fi recunoscător. De preferat acum, repede.

Carina s-a uitat la telefonul mobil.

— De la 9:30 am program la paşapoarte şi cărţi de identitate.

— Se ocupă Fatima de ele, i-a confirmat Wiking. Spune-i să facă asta când pleci.

Carina a zâmbit şi s-a ridicat.

— Cu siguranţă, a spus ea.

— Încă un lucru. Cum ai aflat că Agneta s-a mutat la Karlstad?

— Mi-a scris o scrisoare. Apoi am vorbit puţin la telefon. M-a sunat să mă întrebe ceva.

— Ce?

Carina s-a oprit gândindu-se.

— Se grăbea şi era în drum spre un curs. M-a întrebat dacă ştiu de unde poate să facă rost de o carte scrisă de Nabokov. Nu îmi amintesc acum care. I-am spus să o comande la bibliotecă. Se bâlbâia îngrozitor de tare.

— Te-a sunat cumva Birgitta în weekendul acela în care era plecată din Stenträsk? Referitor la cheile barăcilor de construcţie. Acelea care erau ascunse sub preşul Agnetei în Träsket.

— Am făcut eu curăţenie în locul ei, a spus Carina. Am lucrat acolo până când tatăl tău a sunat şi mi-a oferit un loc de muncă la secţie.

Wiking a ridicat din nou dosarul şi şi-a întins picioarele sub birou.

— I-am promis lui Susanne că poate să mă intervieveze pentru podcastul ei, a spus Wiking oftând. Ştii ce echipament foloseşte?

— Un microfon şi un calculator Macintosh, a spus Carina şi s-a îndreptat spre ieşirea din spate.

Probabil că Birgitta îşi făcuse bagajele cu o seară înainte, dar amintirea ei legată de întâmplarea cu cheile Agnetei era clar adevărată.

A răsfoit dosarul şi a găsit fişele medicale emise de Spitalul de psihiatrie infantilă din Boden. Sofia Hellsten începuse să meargă la terapie la vârsta de zece ani, când fratele ei mai mic murise din cauza sindromului morţii subite a sugarului. Nu i s-a pus un diagnostic psihiatric, dar s-a considerat că prezenta anumite simptome ale sindromului Asperger. Într-unul dintre rapoarte era descrisă ca fiind dezvoltată normal din punct de vedere intelectual, dar că motricitatea era puţin defectuoasă, motiv pentru care era un pic cam neîndemânatică. Medicii o încurajau să facă orice fel de activitate fizică.

Psihologul preciza în subsidiar că Sofia avea unele dificultăţi în a stabili relaţii de prietenie cu cei de vârsta ei. Avea un nivel redus de receptivitate faţă de sentimentele altor persoane şi nu manifesta o dorinţă spontană de a împărtăşi bucuria sau de a face diverse activităţi împreună cu ceilalţi.

A simţit o urmă de iritare. Exact acelaşi lucru s-a menţionat şi despre fiica lui Elin când aceasta era mică şi nu a fost nimic anormal în privinţa ei. Normele din zilele noastre erau atât de stricte. Orice copil care nu se comporta exact ca toţi ceilalţi primea un diagnostic. De ce oamenii nu ar putea fi doar un pic diferiţi? Evident, pentru Sofia a fost vorba despre o criză, pentru că frăţiorul ei murise şi avea nevoie de terapie ca să facă faţă acelei pierderi. Terapia nu era un lucru atât de obişnuit la începutul anilor '70. Totuşi, a avut noroc să aibă părinţi înstăriţi care îi puteau oferi un astfel de ajutor.

S-a uitat gânditor spre parcare. Apoi a tras un sertar, a cotrobăit şi a scos un stick de memorie USB, pe care l-a băgat în buzunarul din spate. S-a ridicat, şi-a luat haina şi a ieşit în recepţie. Fatima s-a uitat la el îmbufnată.

— Ies puţin, i-a zis el.

Susanne era acasă la mama ei, Siv Johansson, în casa lor din spatele şcolii.

— Sunt recunoscătoare că ai venit, a spus ea, mergând să aducă microfonul şi calculatorul.

Wiking a aruncat o privire prin bucătărie. Nimic nu se schimbase de când fusese aici şi băuse o cafea cu Krister la începutul anilor '80. Acum parcă ochiurile geamurilor erau mai întunecate. Era aprins un sfeşnic de Advent cu patru lumânări. Perdelele de Crăciun, în carouri roşii cu franjuri, se mişcau uşor deasupra pervazului.

— Am o singură condiţie, a spus el şi a zâmbit.

Susanne i-a răspuns cu acelaşi zâmbet radiant cu care îl cucerise pe Krister.

— Spune, a zis ea.

— Să ascult toate celelalte interviuri pe care le-ai înregistrat.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip. A tras microfonul spre ea.

— Nici nu intră în discuţie. Acesta este materialul meu de lucru. Nu îl dezvălui sub nicio formă.

A tresărit, semn că era furioasă. El a oftat şi şi-a pus din nou mănuşile.

— Bine. Pot obţine o percheziţie la domiciliu în cazul ăsta.

Apoi a râs şi şi-a scos din nou mănuşile.

— Haide, Sussi, doar glumesc cu tine. Hai, putem începe. Întreabă-mă.

Ea a ezitat, nesigură de intenţiile lui, dar a decis să continue cu ceea ce îşi propusese. Şi-a pus o pereche de căşti, a testat dacă înregistrarea funcţionează, şi-a lăsat căştile în jurul gâtului şi a început.

— Cel care conduce ancheta în cazul Sofiei Hellsten este Wiking Stormberg, şeful poliţiei din Stenträsk, a spus ea în microfon. Stăm amândoi la o masă din bucătăria unei case pline de amintiri. Ai fost aici cu Sofia odată, îţi aminteşti?

A fost complet luat prin surprindere de întrebare.

— E, nu. Când?

Susanne şi-a încleştat maxilarele.

— Bine, vorbesc eu. Ai fost odată aici la o petrecere împreună cu Sofia Hellsten. Îţi aminteşti?

— Petrecere? a întrebat el, uitându-se în jur, de parcă răspunsul plutea pe sub lambriurile de lemn ale tavanului.

Ei da, la naiba. La petrecerea când Krister şi Susanne au devenit un cuplu. A fost prima dată când el şi-a dat seama că şi Carina şi Håkan erau împreună.

— Da, aşa e, a spus el. Ai dreptate. A fost şi Sofia aici?

Susanne a oprit înregistrarea.

— Sofia a fost aici, nu-ţi aminteşti? A făcut sex cu Pekka Karlsson în baia de la subsol. Krister a intrat direct peste ei!

— Sofia a făcut sex cu toată lumea, a spus Wiking.

— Nu cu tine şi nu cu Krister, a spus Susanne.

A rămas tăcut.

Sussane a început din nou să înregistreze.

— Poţi răspunde despre petrecere doar dacă vrei.

A înghiţit în sec.

— Sunt multe amintiri aici, a spus el. Cred că am fost la o petrecere aici în primăvara anului 1980, cu câteva luni înainte ca ea să dispară.

— Ce îţi aminteşti din acea vară?

S-a uitat pe fereastră şi şi-a văzut reflexia în ochiul întunecat al geamului. Ce îşi amintea din vara anului 1980?

Agneta.

Trupul zvelt şi părul deschis la culoare, lacrimile ei sărate şi râsul blând. Determinarea puternică de a rămâne în viaţă şi de a avea grijă de sufletul ei, de a face bine celor din jur. Modul nesăbuit de a aborda viaţa şi faptul că acum era în sfârşit liberă. Mama ei era internată la Furunäset, iar ea putea lucra, respira şi scrie aşa cum îşi dorea. A scăpat de responsabilitatea faţă de un părinte bolnav şi putea acum, pentru prima dată în viaţa ei, să iubească, să râdă şi să se joace cu pisica fără teamă sau griji.

A fost ceva unic să o poţi însoţi, să îi poţi fi alături în acest proces de transformare. Să te apropii atât de mult de ea.

Susanne a gesticulat cu mâna şi a ridicat din sprâncene.

— Îmi amintesc cum am căutat, a spus el. Cu echipele de căutare. Toţi prietenii s-au alăturat, unul câte unul. Ne era frică de incendiile de pădure, pentru că fusese deja unul deasupra podului care ducea spre Gransel. Poliţia din Luleå a fost aici şi a demarat acţiuni de căutare în apa râului, dar a fost dificil din cauza apelor repezi.

— Localnicii se temeau?

A stat să se gândească pentru câteva clipe.

— Da, erau îngrijoraţi, a spus el. Lumea s-a speriat când au fost găsite cărţile de la bibliotecă lângă podul care duce spre Gransel. Se gândeau că i s-a întâmplat ceva groaznic.

— Tatăl tău a condus ancheta atunci, iar acum tu eşti cel care face investigaţia. Care e părerea ta referitor la asta?

Susanne a tăcut, dar l-a încurajat din priviri să vorbească.

— Am văzut cum responsabilitatea devenise pentru el apăsătoare atunci. O am şi eu acum. O simt.

— Este grea?

Wiking a tras aer în piept.

— Da, este... grea. E complicat. Este o infracţiune care cel mai probabil s-a prescris. Dar trebuie să investigăm ce s-a descoperit. Procedăm sistematic.

— Cum a ajuns acolo?

A schiţat un zâmbet spre Susanne.

— Asta încercăm să aflăm, i-a răspuns el.

S-a auzit melodia unui telefon mobil, cântecul lui Édith Piaf *Je ne regrette rien*. Susanne a ridicat telefonul, a citit pe ecran cine o apelează şi a respins apelul.

Şi-a pus apoi căştile pe cap, a apăsat o tastă pe calculator şi a ascultat. Le-a dat jos din nou.

— Se aude bine, a spus ea şi a pornit din nou înregistrarea. Povesteşte ce fel de relaţie ai avut cu Sofia.

A simţit cum zâmbetul îi devine crispat. Şi-a amintit de discuţia de cu o zi în urmă avută cu Birgitta în stare de ebrietate. Cât de multe detalii ştia Susanne? Ştia oare cum Sofia se ţinea după el, cum îl tachina, se agăţa de el şi îl provoca? Cum, până la urmă, a lăsat-o să vină de câteva ori? Era convins că asta nu era suficient. Părerea ei era alta şi credea că sunt împreună. Presupunea că formau un cuplu. Nu accepta să fie altfel. Privirea ei atunci când nu obţinea ceea ce îşi dorea era deranjantă.

A examinat modul în care Susanne îl urmărea. Susanne se pricepea la a-şi masca intenţiile. Dar făcea asta şi acum? Nu. A spus nu cu tine şi nu cu Krister. Aşadar, nu ştia. Birgitta nu ar fi bârfit niciodată.

— Eram colegi de clasă, a spus el pe un ton neutru. Am fost colegi din clasa întâi şi până la liceu. Era talentată şi ambiţioasă. Nu era prea vorbăreaţă, în schimb.

— Femeile sunt adesea ucise de cineva apropiat, a spus Susanne. Sofia avea vreun iubit?

Simţea cum transpiraţia îi alunecă pe spate.

— Nu ştiu, a spus el.

Ea s-a gândit pentru câteva clipe.

— Cum consideri că a gestionat oraşul dispariţia Sofiei?

S-a gândit bine înainte de a răspunde.

— Era destul de tânără şi modestă ca persoană, a spus el. E ciudat, într-un fel, că golul lăsat de ea a devenit atât de mare. Hilding a demisionat din funcţia de consilier municipal în acea toamnă şi funcţia lui a fost preluată de Birger Gustafsson. Şeful pompierilor, după cum bine ştii, avea un stil de management complet diferit. Nu exista consens şi acţiona aşa cum îl ducea capul. Ori erai cu el, ori împotriva

lui. Din această cauză, socialiştii au pierdut aproape toate mandatele la alegerile municipale din 1982. Toţi analiştii au fost de acord cu acest lucru. Aşadar, dispariţia Sofiei a avut clar consecinţe politice...

— Societatea s-a schimbat? a întrebat Susanne.

— Da, practic da, a răspuns Wiking.

— Au existat vreodată suspecţi?

— Nu se ştia dacă a fost comisă vreo infracţiune, a spus Wiking. A fost doar declarată dispărută.

— A fost multă activitate la Baza Robotică în acel weekend. Ar putea fi o legătură între acest fapt şi dispariţie?

— Se ştia că americanii erau acolo în acel weekend. Era a treia sau a patra oară când veneau în acel an. Dar tot ceea ce s-a întâmplat acolo sus este clasificat ca fiind confidenţial şi, prin urmare, dificil de investigat.

— Dar cărţile ei au fost găsite în drum spre Baza Robotică...

— Geanta cu cărţi a fost găsită în faţa podului pe drumul care duce spre bază, a spus Wiking. Nu s-a găsit niciun indiciu care să dovedească implicarea angajaţilor de acolo.

— Cineva să fi aruncat-o, atunci?

Wiking nu a răspuns.

— Cadavrul era mutilat atunci când a fost găsit, a continuat Susanne. Ce crezi că sugerează asta?

— Nu pot intra în detalii privind ancheta în sine, a spus Wiking. Sper că înţelegi.

— Dar dacă criminalul se află în continuare în oraş? Dacă face cumpărături pentru Crăciun, se uită la meciuri de handbal şi cântă în corul bisericii?

Wiking nu zicea nimic. Susanne a oprit înregistrarea în cele din urmă.

— Poţi spune ceva neoficial?

— După ce Agneta s-a mutat, a mai ţinut legătura cu voi? a întrebat-o Wiking.

Susanne şi-a pus jos microfonul şi căştile.

— Da, la început. A scris mai multe scrisori cu acel text roşu ciudat.

— I-ai luat interviu pentru podcastul tău?

— Nu încă, dar se gândeşte să vină aici. Ar vrea să ia parte la slujba de comemorare.

— Şi Birgitta? Pe ea ai intervievat-o?

— Nu, pentru că nu vrea.

Siv Johansson a intrat în bucătărie la fel de drăguţă şi elegantă ca întotdeauna. Wiking s-a ridicat şi a salutat-o.

— Dar stai jos, l-a rugat ea. Ai băut cafea?
— Mulţumesc, nu beau. Ai fost şi tu intervievată, Siv?
Siv Johansson a râs.
— Da, şi eu, şi mama ta! Vom deveni faimoase!
— Aş putea să vă ascult interviul?
Ea a râs încântată.
— Bineînţeles că poţi! Asta dacă am avut ceva interesant de spus...
A zâmbit către Susanne, care a clătinat din cap.
— Nu, mamă, materialul meu de lucru nu este public.
— Dar, Susanne, a repezit-o Siv Johansson, lasă-l pe şeful poliţiei să asculte. Doar nu există secrete în conversaţia noastră, nu-i aşa? Poate fi difuzată şi la radio! Toată lumea ar trebui să o asculte.
— Nu, mamă, a spus Susanne.
Siv Johansson şi-a încruntat sprâncenele. Telefonul lui Susanne a sunat din nou, dar ea a respins apelul.
— Nu eşti deloc de ajutor, a spus Siv. Şeful poliţiei a venit de bunăvoie aici şi l-ai intervievat...
Susanne a oftat zgomotos.
— Da, bine, fie, a spus ea cu ochii aţintiţi pe ecranul telefonului mobil. Numai pe mama şi pe Karin...
A pus telefonul jos şi a luat calculatorul. A făcut clic de câteva ori şi l-a întors către Wiking. I-a înmânat căştile.
— Acolo, fişierul 01, a spus ea şi a început redarea.
El şi-a pus căştile.
— Cum măresc volumul? a întrebat el.
I-a arătat. Vocea lui Susanne a început să se audă în căşti.

... în localitatea Stenträsk din sudul Laponiei. Este ora patru după-amiaza şi e deja întuneric afară. În această perioadă a anului nu este niciodată cu adevărat lumină aici, lângă Cercul Polar. Alături de mine este Karin Stormberg, care a fost căsătorită cu...

Siv i-a oferit o ceaşcă de cafea. Wiking a zâmbit şi a dat din cap. Susanne şi-a luat telefonul mobil, a sunat pe cineva, s-a ridicat şi a ieşit în hol.

Pe ecranul calculatorului din faţa lui erau unsprezece fişiere înregistrate într-un folder intitulat: UCIDEREA SOFIEI. În căşti auzea vocea lui Siv.

... eşti sigură că nu vrei nimic de mâncare? Au mâncare atât de proastă în acele avioane...

A aruncat o privire pe furiş spre hol. Susanne stătea cu spatele spre bucătărie şi vorbea la telefon. A luat repede stickul din buzunarul pantalonilor, l-a pus într-unul dintre porturile USB ale calculatorului, a selectat cele unsprezece fişiere de înregistrare şi le-a copiat. Îşi auzea propria mamă în căşti.

... Hilding, tatăl ei, a fost consilier municipal, iar Gustav a fost şef de poliţie. Aşa că familiile noastre s-au întâlnit, chiar dacă doar în numele profesiei, cum se spune. Era o fiinţă tăcută, slabă ca o scobitoare...

Susanne a revenit în bucătărie. A acoperit cu mâna stickul, iar Susanne a ridicat din sprâncene întrebătoare. Găsise înregistrarea interesantă? A făcut un semn aprobator cu degetul mare al mâinii libere. Susanne a oftat teatral şi s-a dus să îşi toarne încă o ceaşcă de cafea.

... pe cea care se bâlbâia cum o chema oare? M-a sunat şi mi-a cerut să îi eliberez un paşaport în baza cărţii de identitate. Studia economia la Karlstad. Da, numele ei era Agneta...

A scos stickul USB şi l-a băgat înapoi în buzunar. A avut noroc că toate fişierele fuseseră transferate.

Ceva s-a întâmplat cu oamenii. Au început să-şi închidă uşile. Mulţi şi-au cumpărat draperii noi şi le ţineau trase. Parcă încrederea ar fi dispărut.

Şi-a amintit acest lucru, era adevărat. Au început să îşi zăvorască uşile după aceea. Chiar şi uşa de la terasă.

Nu sunt deloc sigură că a fost cineva din afară. S-ar putea să fi fost cineva din oraş. Cineva cunoscut de toată lumea. Cineva care este încă aici.

Înregistrarea s-a terminat. S-a făcut linişte.

A verificat pe ecran să nu fi lăsat vreo dovadă a faptului că a copiat fişierele.

Şi-a scos căştile şi le-a aşezat pe masa din bucătărie.

— Mulţumit? l-a întrebat Susanne.

Wiking a bătut la uşa biroului procurorului-şef din cadrul Departamentului Juridic din Luleå. Era ora unu şi jumătate după-amiaza.

Soarele fusese sus pe cer, dar acum se vedea doar pe linia orizontului şi dispărea din nou. Evelina Andersson i-a deschis şi i-a făcut semn cu mâna să poftească înăuntru. Avea telefonul mobil lipit de ureche.

— De cât timp au nevoie? Nu înainte? Întregul departament este... Bine. Bine, înţeleg.

Ea i-a întins un teanc de hârtii şi l-a invitat să se aşeze pe scaunul din faţa biroului. S-a uitat pe prima pagină. Era raportul Centrului Naţional de Criminalistică din Linköping.

Evelina Andersson se plimba prin cameră. O voce masculină se auzea în receptor vorbind încontinuu.

— Atunci, în laboratorul din Marea Britanie. Este deschis de Crăciun? a întrebat ea.

Vocea masculină a continuat. Stătea la fereastră. Wiking îi vedea reflexia în geam. Se uita jos, spre staţia de autobuz. Şi-a muşcat buza inferioară.

— Nu, a răspuns ea, e clar că nu e aşa de urgent, dar nu vom avansa dacă... Ce vrei să spui?

Wiking s-a aşezat şi a răsfoit hârtiile. Nu erau multe. A sărit peste formalităţile legate de timp şi loc şi s-a uitat direct la descriere. Lucrurile care erau în locul unde ar fi trebuit să fie capul.

Portofel din plastic, complet conservat.

Conţinut:

• 120 SEK în bancnote, 3,50 SEK în monede.

• Carte de identitate eliberată în decembrie 1979 pe numele Sofia Katarina Hellsten.

• Cheie cu breloc.

S-au prelevat mai multe amprente de pe portofel, monede, bancnote şi cheie. Se crede că amprentele aparţin mai multor persoane, ceea ce e oarecum normal, pentru că monedele sunt atinse de regulă de mai multe persoane.

ADN-ul urmează să fie investigat.

— Da, bine, aşa facem. La revedere.

Şi-a lăsat telefonul mobil în dezordinea de pe birou, a întins mâna şi l-a salutat. Evelina Andersson era angajată la Parchet de mulţi ani. În ultimii cinci ani devenise şef. S-a aşezat de cealaltă parte a biroului, s-a descălţat şi şi-a aşezat picioarele peste grămezile de hârtie.

— Eşti foarte prinsă, a spus Wiking făcând un semn din priviri către telefon.

Wiking a zâmbit în colţul gurii, iar ea i-a răspuns la fel.

— Într-adevăr, a spus ea. Nu ştiu de ce, dar se simte o anumită urgenţă. E agitaţie. Această descoperire a cadavrului a pus lucrurile în mişcare, lucruri care sunt interconectate.

Wiking a fluturat hârtia.

— În niciun caz nu a fost jaf, a constatat el.

— Dacă asta credem acum, a spus Evelina apăsându-şi pe nas ochelarii de citit.

A luat un alt document.

Wiking a citit mai departe.

Haine:

• Jeans, marca Puss & Kram, decoloraţi. Urme de material seminal pe interior în cracul pantalonilor.

• Jachetă din lână, caşmir, albastru (?) decolorat.

• Lenjerie din acril, culoare violet, complet conservată.

• Pantofi sport, Puma, mărimea 36, verde cu alb (?), decoloraţi.

• Şosete, albe cu puncte verzi (?), bumbac, decolorate.

• Chiloţi, acril, mărimea 34, roz-somon, complet conservaţi. Cantitate mare de spermă în cracul chiloţilor. Sânge la aproximativ 5x5 cm în spatele cracului.

• Sutien, bumbac, mărimea 65A, alb (?), decolorat.

Amprente păstrate pe pantofi şi pe jeans. ADN-ul urmează să fie investigat.

— Totul pare să fie foarte bine conservat, a spus el.

— Am vorbit adineaori cu şefa, a spus Evelina. Ea a efectuat autopsia. Nu era pământ în acel spaţiu din pod, aşadar au lipsit microorganismele. Nimic care să acţioneze. Doar puţină umezeală, ceea ce explică şi decolorarea materialelor naturale. Corpul însă este foarte uscat, ca o mumie.

Wiking a dat din cap. Văzuse părţi ale corpului atunci când acesta încă nu fusese scos din fundaţie.

Geanta din piele de culoare naturală, parţial decolorată.

Conţinut:

• Manual de matematică pentru liceu. Specializarea ştiinţe naturale, patru ani linia tehnică, alte cursuri. Bergendal, Gustav, Råde, Lennart şi Håstad, Matts (1975). Stockholm: Editura Bibliotecii. Bine conservat. Pe copertă este indicat textul: „Aparţine Sofiei Hellsten”.

• Caiet de notiţe pentru exerciţii de matematică, „Aparţine Sofiei Hellsten”.

• Pix marca Bic.

• Fular lung, tricotat, de acril, culoarea roşie.

• Tampoane, OB Mini (ambalaj sigilat).

• Acadea, mâncată pe jumătate (căpşune), învelită în ambalajul de plastic.

— S-a putut extrage saliva de pe acadea?

Evelina a zâmbit larg.

— Da.

— Are legătură cu conversaţia ta de mai devreme? a întrebat-o indicând cu capul înspre telefonul mobil.

Femeia a oftat cu putere şi a răsfoit teancul de hârtii.

— Şi se pare că a făcut sex intens chiar înainte de a muri. Până acum au fost găsite în materialul seminal din chiloţi trei tipuri diferite de ADN.

Wiking a închis ochii pentru câteva secunde. Asta mai lipsea.

— Viol în grup?

— Nu neapărat. Unora le place cu mai mulţi băieţi.

A trebuit să respire cu gura deschisă câteva secunde.

— Dar pare că a fost violată în grup şi apoi decapitată?

Evelina Andersson nu a răspuns.

— Avea pete de sânge, a spus Wiking.

— Este posibil să fi fost la menstruaţie.

— Cutia cu tampoane era sigilată.

— Oricum putea fi la menstruaţie.

A mers mai departe.

— Ce alte răni mai erau pe corp?

— Niciuna, a spus procurorul-şef întinzându-i un teanc subţire de foi. O analiză a raportului de autopsie. E preliminară. Ce înălţime avea atunci când era în viaţă?

El a pus deoparte hârtiile şi le-a luat pe celelalte.

— Era scundă, a răspuns el.

— Toată lumea este scundă în comparaţie cu tine.

— Cred că în dosar scria că avea 1,63 m.

Wiking s-a uitat rapid peste raport. Era fragmentat şi scurt.

Corp de sex feminin, mumificat.

Corpul este fără haine şi fără cap.

Greutate: 15,3 kg. Lungime: 149 cm.

Greutatea şi înălţimea estimate la momentul morţii: aproximativ 50–55 kg, 163–167 cm.

Leziuni la umărul stâng şi la mâna dreaptă produse în momentul descoperirii corpului (probabil un hârleţ).

Fără daune interne.

Fără lac de unghii.

Fără cicatrici chirurgicale.

Fără urme de droguri sau alcool.

Conţinutul stomacului: posibil pâine, eventual brânză şi carne.

Amprentele: greu de determinat. Mâna dreaptă distrusă. Mâna stângă mumificată.

Capul a fost îndepărtat cu ajutorul unei arme ascuţite. Suprafaţă netedă în jurul tăieturii.

Cauza morţii: Nu poate fi determinată.

I-a înmânat raportul Evelinei.

— „Nu poate fi determinată”, a spus el.

— Corpul a fost întreg, a spus ea, şi nu era foarte mult sânge în groapă. Sunt urme doar în partea de jos. Deci nu a sângerat.

— Aşadar, capul ar putea elucida cauza morţii.

Procuroarea a luat un teanc de hârtii de la autopsie.

— Sau decapitarea. L-am sunat pe Sixten şi am vorbit cu el. Nu se poate spune dacă era în viaţă sau deja moartă atunci când i s-a tăiat capul. Şi este vorba despre o tăietură rapidă, probabil cu un topor sau o macetă. Luând în considerare locul şi regiunea, cu siguranţă este vorba despre un topor...

Wiking şi-a dus mâna la frunte.

— Şi ţie ce îţi spune intuiţia?

La mijlocul anilor '90, Evelina Andersson studiase pentru o perioadă în Statele Unite. În plus, a urmat timp de şase luni cursurile Academiei FBI din Quantico, Virginia. A devenit specialist în realizarea profilului

criminalilor. Trecea cu grijă prin imagini, lăsându-şi mâinile să zăbovească pe hârtia subţire.

— E cineva violent, a spus ea. Cu o oarecare masă musculară, dar nu neapărat puternicul Hulk. Cineva care e obişnuit să taie lemne.

— Cineva care i-a tăiat capul în timp ce alţii o ţineau?

— Ai rămas blocat în informaţiile legate de spermă. Nu, e suficientă o lovitură în cap cu toporul. Apoi îţi rămâne doar să tai gâtul. S-ar putea să fi fost un singur criminal.

Da, desigur. S-a uitat peste raportul autopsiei timp de câteva minute fără să poată citi ceva. Avea nevoie de acest răstimp pentru a se putea aduna. Evelina a răsfoit fotografiile autopsiei.

— Şi care este părerea ta, a fost ceva personal? a întrebat-o Wiking la final.

Evelina a pus pozele deoparte pe birou, cu faţa în jos.

— Într-un fel, da, cu siguranţă.

— Doar ca să excludem toate celelalte piste, a spus Wiking, putea fi sinucidere?

— Au mai avut loc sinucideri prin decapitare, dar, în acest caz, capul ar fi fost lângă corp.

— Un accident?

— Ar putea fi motivul capului care lipseşte.

— Ar fi putut cădea peste margine, jos în râu?

Evelina a făcut o grimasă.

— Posibil, a spus ea. Dar ar fi plutit.

— Serios?

— Îţi aminteşti de tinerii din Gällivare care stăteau şi făceau un grătar când un cap plutea pe lângă ei în pârâu?

— Tineri?

— Da, erau tineri atunci. Cred că s-a întâmplat acum zece ani.

Wiking a clătinat din cap.

— Deci ucigaşul a luat capul cu el ca trofeu?

— Sau pentru a face identificarea mai dificilă.

— De ce şi-ar dori să facă identificarea mai dificilă? A lăsat la locul crimei hainele victimei, portofelul şi cartea de identitate.

— E adevărat, a spus Evelina.

— Ar fi putut să îl mănânce un urs? Un jder sau un lup?

Evelina a oftat, apoi a clătinat din cap.

— La Capitală se poate verifica printre toate cazurile nerezolvate, a spus ea notând ceva într-un carneţel.

— Uciderea aceasta prin dezmembrare este destul de frecventă, a spus Wiking. Deşi de data aceasta probabil că este altceva.

— Da, în acest caz nu este vorba despre o dezmembrare defensivă, adică pentru a putea transporta corpul, sau despre o dezmembrare agresivă, vizibilă, din pofta de a ucide pur şi simplu. Sânii şi organele genitale sunt intacte.

— Dar de ce era goală? Nu a fost decapitată imediat după terminarea partidei de sex, pentru că sperma s-a scurs în chiloţi şi pe jeanşi. A fost violată, s-a îmbrăcat, s-a dezbrăcat şi a fost ucisă.

Evelina şi-a muşcat buza.

— Sau ucigaşul a dezbrăcat-o după crimă.

— De ce?

Procurorul şi-a pus deoparte ochelarii de citit şi şi-a întins picioarele pe podea.

— Mi-e o foame de lup, a spus ea. Ai mâncat?

Se spunea adesea că strada Storgatan din Luleå era cel mai rece loc din Suedia. Era situată pe un promontoriu înspre râul Lule, iar vântul care bătea dinspre Marea cea Roşie, pe de o parte, şi Hamnen, pe de altă parte, crea curenţi care accentuau frigul, făcând temperatura să fie similară cu cea din Siberia. Marea cea Roşie, care făcea, de fapt, parte din Skutviken, şi-a primit numele după evenimentele socialiste care avuseseră loc în oraşele de pe coastă: Consiliul Comitatului, Social Democraţii din Norrländska şi Uniunea consumatorilor industriali de petrol deţinută în sistem cooperatist. Wiking considera că toate astea erau doar prostii. Era mult mai frig în Stenträsk.

Evelina a vrut să evite restaurantul din incintă, aşa că au străbătut locul despre care se spune că este cel mai rece din Suedia până la restaurantul thailandez de la colţul străzii Kungsgatan. Era gălăgie, de la clopoţei şi de la aglomeraţia din interior. Luminiţele intermitente concurau cu întunericul de afară.

— Faci Crăciunul cu familia? a întrebat ea când au fost serviţi cu ce comandaseră, pui cu caju.

A dat din cap şi a mestecat.

— Markus locuieşte în oraş, dar Elin, fiica mea, vine din Stockholm. Am un frate care locuieşte într-o casă cu mai multe apartamente la Vidsel. Vine şi el. Ne vom aduna acasă la mama. Dar tu?

Ea a încercat să zâmbească, dar semăna mai mult cu o grimasă.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat când soţia ta s-a înecat? a întrebat ea.

S-a înecat pentru că tocmai atunci încerca să înghită puţin orez. A tuşit şi şi-a dres glasul.

— S-a înecat în mlaştina Kallmyren. Este situată dincolo de zona urbană din Stenträsk, la o jumătate de milă spre nord. O mlaştină fără fund. Incredibil de multe mure pitice în zonă.

A mai luat o înghiţitură.

— Şi nu era din oraş? l-a întrebat Evelina.

El a clătinat din cap.

— Din Stockholm sau, mai bine zis, din Solna. Ne-am cunoscut când urmam studiile Academiei de Poliţie.

A tăcut o clipă.

— Helena. Numele ei era Helena Stormberg. Am locuit împreună mai întâi şi apoi s-a născut Markus. Ne-am căsătorit atunci când a rămas însărcinată cu Elin.

A băut apa minerală din pahar şi l-a umplut din nou.

— Nu ai răspuns, a insistat el. Cum vei sărbători Crăciunul?

Femeia a tras adânc aer în piept.

— Cred că nu îmi pasă de Crăciunul de anul acesta. Filippa este cu tatăl ei.

Wiking a schimbat subiectul.

— Baza Robotică, a spus el. Americanii erau prezenţi acolo când Sofia a dispărut. Personalul suedez a fost interogat, însă nu şi americanii. În plus, este posibil ca trei sau patru dintre ei să fi plecat acasă mai devreme decât trebuia. Şi-au eliberat camerele prea repede. Poate că au fost trimişi cam în aceeaşi perioadă când şi-au început echipele de căutare activitatea. Cel puţin aşa credea proprietarul pensiunii.

— Ai vorbit cu el?

— Proprietara, de fapt. Cu Kerstin Lindgren. A murit în toamna anului 1990, la scurt timp după dispariţia Helenei. Era angajată acolo.

— Soţia ta? A lucrat la pensiune?

— Era şefa chelnerilor şi administratorul recepţiei. Avea studii în domeniul serviciilor hoteliere pe care le-a făcut în Elveţia. Nu sunt atât de multe oportunităţi în Stenträsk.

— Uau, a spus Evelina Andersson. Te-a urmat până aici sus, în nord? Înseamnă că trebuie să fii foarte special. De ce nu au fost interogaţi americanii?

— Nu ştiam cine erau. Nu existau liste cu nume. Toate activităţile de acolo sunt şi acum în mare parte necunoscute. Multă lume din oraş era convinsă că la Baza Robotică se afla răspunsul căutat. Chestiunea ar fi fost rezolvată dacă ştiam că răul a fost provocat de ei.

— Tu unde ai fost în acel weekend? l-a întrebat Evelina Andersson privindu-l drept în ochi.

— În Boden, a spus el, la o tabără de hochei pe gheaţă.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Deci ai ratat evenimentele?

— Am ajuns acasă doar când şi-au început activitatea echipele de căutare.

— Ce distanţă este între Boden şi Stenträsk?

Wiking mesteca legumele rumenite şi s-a uitat atent la ea.

— Nu faci dus-întors într-o seară de vineri pentru a tăia capul cuiva, i-a răspuns el.

— Dar dacă mergi cu maşina? a întrebat ea şi apoi a băut din paharul cu apă minerală.

— Da, desigur, a spus el. Călătoria durează acum cam o oră şi jumătate, dar dura un pic mai mult în anii '80.

— Nu ştiu dacă să merg pe pista cu Baza Robotică, a spus ea fluturând nota de plată. Casa în care a crescut mai există?

— Da, deşi a fost renovată de câteva ori de atunci. Nu mai există nimic acolo care să îi fi aparţinut Sofiei.

— Dar aţi găsit în sat vreo rudă care să mai trăiască? Să prelevaţi de la aceasta o probă de salivă pentru testul ADN?

— Oraş, a punctat Wiking. Oamenii din Stenträsk sunt destul de atenţi ca terminologia folosită să fie cea de oraş. Sofia era singurul copil, dar am găsit un verişor în Malmfälten.

Una dintre propunerile Carinei Burstrand de pe lista cu posibile rude în comitat era Henrik Hellsten, şofer pe ambulanţă în Gällivare. În plus, ca referinţă, a solicitat o probă ADN de la Sigrid Kinnunen din Stenträsk, bona fetelor.

— Aş vrea să te întreb ceva, a adăugat el punând telefonul deoparte.

— Răspunsul este nu, a zis ea. Sunt ocupată.

Wiking a zâmbit.

— Sunt democraţii din Suedia mai predispuşi la infracţiuni decât alţii?

Ea a ridicat din sprâncene.

— În comparaţie cu cine?

Se gândea la Birgitta. Fusese beată, dar încă lucidă.

— Sau mai degrabă sunt mai insensibili? Mai psihopaţi?

— Dintre toţi politicienii care candidează pentru alegeri în diferite consilii, ei se regăsesc în fruntea listei ca acuzaţi, a spus ea. Nu ştiu dacă asta îi face mai puţin empatici. De ce întrebi?

— E doar ceva ce a spus cineva, a răspuns el.

Ea s-a ridicat.

— Hai să plecăm de-aici.

Au plecat şi au plătit la tejghea.

— Am găsit cutia de pantofi, a spus Carina Burstrand când Wiking a revenit la secţie. E pe biroul tău.

Începuse să ningă şi să bată vântul din nou. Fusese un drum dificil până în Luleå. Wiking şi-a scuturat zăpada de pe jachetă.

— Vei găsi toate rapoartele întâlnirilor noastre, cu excepţia ultimei seri de vineri, 1 august 1980, a spus Carina. Primeam întotdeauna raportul de la întâlnirea anterioară atunci când urma să ne întâlnim din nou.

I-a înmânat un teanc de mesaje de la persoane care voiau să fie contactate.

— Eşti amabilă să vii puţin? a rugat-o el şi s-a îndreptat spre birou fără a aştepta un răspuns din partea ei.

Ea l-a urmat fără să protesteze. S-a aşezat, fără să o mai roage, pe scaunul din faţa biroului lui.

— Sunt câteva întrebări pe care aş vrea să ţi le adresez, a spus el şi a luat un teanc de hârtii din servietă.

— Acesta este un raport preliminar al Centrului Naţional de Criminalistică din Linköping, a spus el şi i-a întins actele. Obiectele care au fost găsite în fundaţie. Vreau să te uiţi prin ele după ce terminăm aici şi să vezi dacă nu găseşti ceva care să îţi atragă atenţia.

— Cum ar fi? a întrebat ea luând teancul subţire de hârtii.

— Nu ştiu, a spus el. Orice. Ceva ciudat. Ceva care nu ar trebui să fie acolo. Ceva ce lipseşte.

Flutură mesajele telefonice primite.

— Trebuie să mă ocup de ele?

— E doar presă.

Pe drumul spre Luleå şi înapoi ascultase în întregime interviurile şi înregistrările lui Susanne. Erau în mare informaţii nefolositoare, dar a găsit nişte pasaje interesante. S-a aşezat brusc jos şi s-a uitat la ea.

— Am o altă întrebare, a spus el. A existat vreodată între voi, în cadrul clubului de carte Cercul Polar, orice fel de violenţă?

Ea s-a oprit din a citi raportul, l-a lăsat pe genunchi şi şi-a ridicat privirea spre el.

— Absolut deloc.

Vocea ei de pe înregistrare era clară şi distinctă:

Sofia m-a căutat în primăvara aceea înainte să dispară. Mi-a spus că erai îndrăgostită de mine. Că ai pălmuit-o şi ai avertizat-o să nu povestească niciodată cuiva despre asta.

— A existat vreo ameninţare sau violenţă împotriva Sofiei? a întrebat el. Oricând şi în orice formă? Din partea uneia dintre voi?

— Nu, din câte ştiu eu.

— A afirmat ea acest lucru vreodată? Din ce-ţi aminteşti?

Carina şi-a muşcat buza de jos.

— A spus odată că Susanne a lovit-o, dar cred că doar vorbea prostii.

— Prostii?

— Susanne nu ar lovi niciodată pe nimeni. E de-a dreptul absurd.

— Şi de unde ştii asta?

Carina nu i-a răspuns.

— Ce s-a întâmplat cu veverițele?

— Veverițele?

Înregistrarea lui Susanne, vocea ei şi a lui Pekka:

Te gândeşti la treaba cu veverițele?? Veverițele?

— Ştii ceva despre asta?

Ea părea confuză.

Nu putea să o întrebe pe Susanne, pentru că aşa va afla că i-a furat înregistrările.

— Ştii dacă Pekka Karlsson locuieşte încă pe Kolåsvägen? a întrebat el în schimb.

Ea a clipit de câteva ori.

— Da, aşa cred. De ce?

Telefonul a început să sune în recepţie. S-a uitat întrebătoare spre Wiking şi se pregătea să se ridice.

— Nu te grăbi, a rugat-o el. Care era, de fapt, relaţia ta cu Sofia?

S-a oprit când era pe picior de plecare. Era însă în mod clar precaută.

— Ce vrei să spui?

— Ce s-a întâmplat între voi două în acea vară?

Îşi imagina el sau ea pur şi simplu se albea la faţă?

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— În vara anului 1980, după ce tocmai absolviserăţi liceul şi te-ai mutat acasă la Håkan. Susanne era cu Krister. Care era locul Sofiei în toată treaba asta?

— Nu-mi place deloc ce mă întrebi.

Vocea lui Pekka Karlsson se auzea metalic pe înregistrare ca şi cum microfonul fusese pus la distanţă.

Sofia şi Carina s-au distrat de minune împreună în vara aceea, asta e clar.

— Există date care confirmă că tu şi Sofia aţi făcut ceva împreună în vara anului 1980. Ce anume?

Răspunsul a venit repede şi fără ezitare. Poate prea repede?

— Clubul nostru de carte. Ne întâlneam o dată pe lună. S-a întâmplat să o întâlnesc la pub, dar nu mergea acolo aşa de des. Nu avea voie să

îşi cumpere bere, pentru că nu împlinise optsprezece ani. La ce date faci referire?

— Mai este ceva, a spus Wiking. Ceva ce nu vrei să îmi spui. Despre ce e vorba?

Carina a înghiţit în sec, s-a aşezat şi a început să se uite în pământ. Wiking a observat cum îi pulsează vena de pe gât. Carina ar fi preferat să nu răspundă, dar Wiking aştepta.

— Există întotdeauna lucruri pe care le faci şi de care nu eşti foarte mândru, a spus ea într-un final.

— Nu bate câmpii, a repezit-o el.

Şi-a ascuns faţa în mâini pentru câteva secunde. Şi-a dus mâna la buzunarul din spate şi a scos o hârtie mototolită. A netezit-o şi a pus-o pe birou în faţa lui.

— Acum ştii, a spus ea.

Wiking a luat foaia de hârtie. Dactilografiată, nu tipărită. Arăta ca un interogatoriu vechi.

— Ce este asta?

— Citeşte rândurile de sus, a spus ea.

FL: Poţi enumera femeile pe care le-ai văzut dând o fugă la etaj atunci?

KL: Carina Burstrand.

FL: Pe nimeni altcineva?

KL: Poate au mai fost şi altele, dar eu nu am mai văzut pe nimeni.

FL era prescurtarea numelui celui care efectua interogatoriul.

— Cine este KL? a întrebat el.

Carina a strâns pumnii.

— Kerstin Lindgren, a spus ea.

Proprietara pensiunii, în anii '80. Fosta şefă a Helenei. Zarurile fuseseră aruncate.

— Dar asta provine din dosarul privind dispariţia Sofiei, a spus Wiking. Cum naiba a ajuns în buzunarul tău de la pantaloni?

— Eu am sustras-o, a recunoscut Carina.

Atmosfera devenea tensionată. Wiking a privit-o insistent, iar Carina a închis ochii.

— Ştiu, a spus ea. Sunt motive solide pentru a fi concediată.
— Asta ca un prim pas. De ce ai făcut asta?
A început să plângă. Wiking era complet dezamăgit, pentru că nu ar fi crezut-o capabilă de o asemenea faptă. Şi-a pus mâinile pe faţă, iar umerii îi tremurau. El nu ştia ce ar trebui să facă.
— Hai acum, a spus el în cele din urmă. Spune-mi de ce.
A respirat rapid şi superficial pentru câteva secunde. Şi-a coborât braţele, iar pe obrajii roşii i se scurgeau lacrimile.
— De ruşine, i-a răspuns ea. Teama că cineva va afla.
— Că Håkan va afla?
— Şi el.
— Ce să afle? Că te-ai culcat cu americanii?
— Nu cu toţi.
— Ce legătură are Sofia cu asta? A fost şi ea acolo?
Carina a clătinat din cap.
— Nu, din câte ştiu eu.
S-a uitat la ea, aleasa poporului, foarte vocală mereu, o femeie inteligentă de vârstă mijlocie, a cărei viaţă profesională s-a rezumat la a răspunde la telefon, a face cafea şi a elibera acte de identitate. La vară se împlineau patruzeci de ani de când fusese angajată la secţie. Ştia că a fost membră în Direcţia pentru cultură din comitat şi că s-a implicat în organizarea întâlnirilor cu autorii în cadrul evenimentelor organizate de municipalitate. Avea copii, un soţ şi nepoţi.
Să rişte totul pentru ce?
Cu siguranţă, ruşinea trebuie să fi fost un aspect foarte important.
— Ai citit dosarul? În întregime?
Ea şi-a şters nasul.
— Doar declaraţiile.
— Şi ai decis să sustragi această pagină din dosar pentru că dovedea faptul că ai urcat cu americanii la etaj?
A încuviinţat.
El i-a examinat pentru câteva secunde părul încărunţit. Doamne, în ce încurcături mai intră oamenii. A oftat adânc.
— Hai să îţi spun ceva, a zis el punând mâna pe hârtia mototolită. Acest lucru nu influenţează ancheta legată de dispariţia Sofiei.
Carina a înghiţit în sec clătinând din cap.
— Aşa că dispariţia acestei hârtii nu are impact asupra activităţii desfăşurate de poliţie.
Ea nu a răspuns.
— Deşi e bine că ai găsit-o, a spus el. Se pare că a căzut din dosarul de anchetă. E neplăcut când se întâmplă aşa ceva.

A ridicat privirea spre el mirată. A stat nemişcată pentru câteva secunde.

— Mulţumesc, a spus ea foarte încet.

Wiking s-a ridicat. La fel a făcut şi ea. I-a ţinut uşa deschisă şi nu a slăbit-o din ochi când a trecut pe lângă el.

Birgitta evident că greşise.

Era, în orice caz, capabilă să simtă vină şi ruşine.

Şi acum îi era datoare pentru totdeauna.

Pekka Karlsson a deschis uşa ţinând o bere în mână. Wiking putea auzi în fundal binecunoscutul semnal sonor al emisiunii Bingo Lotto.

— Măi să fie, Wiking. Haide, intră.

— Crăciun fericit, a spus Wiking. Nu vreau să te reţin mult.

— Vrei să bei ceva sau eşti în timpul serviciului?

Wiking a scuturat zăpada de pe ghete şi a păşit în hol.

— Voi bea cu drag data viitoare. În primul rând, aş vrea să îţi mulţumesc pentru că ai păzit locul în care a fost descoperit cadavrul. Cred că a fost destul de frig.

— Ei bine, măcar nu au fost ţânţari. Dar ăsta e serviciul meu, doar ştii. Şi m-am mai încălzit în maşină.

Soţia lui, Lotten, a ieşit în hol şi l-a salutat.

— Am doar câteva întrebări scurte, i-a spus Wiking după ce soţia lui Pekka s-a întors la emisiunea Bingo Lotto. Îţi aminteşti acea perioadă din vara lui 1980 când Sofia Hellsten a dispărut?

Pekka Karlsson a luat o înghiţitură mare de bere şi şi-a şters gura cu dosul mâinii.

— Ce dracu', Wiking, sunt suspect?

— Vreau doar să te întreb ce ştii despre relaţiile pe care Sofia Hellsten le-a avut atunci. Cu cine socializa? A avut vreun iubit? Ai idee despre asta?

Bărbatul s-a scărpinat în cap.

— Eiiii, nu pot spune asta...

— Ai fost împreună cu ea în acea primăvară, nu?

Pekka a rămas mut.

— Ei bine, dar nu...

— La o petrecere în casa lui Susanne Schiltz, dar o chema Johansson la acea vreme. Ai făcut sex cu ea în baia de la subsol. Aţi continuat să vă vedeţi după aceea?

Pekka Karlson a mai făcut un pas în hol şi a tras uşa puţin în spatele lui. A aruncat o privire peste umăr, spre living. Se auzea publicul din emisiune râzând şi aplaudând.

— Ei, probabil mi-ar fi plăcut, dar nu era interesată.
— Ţi-a fost greu să accepţi asta?
Pekka a mai luat o înghiţitură de bere.
— Am cunoscut-o pe Lotten în acea toamnă...
— Deci nu erai foarte îndrăgostit de Sofia Hellsten?
— Nu, la naiba, Wiking...
Wiking l-a examinat câteva secunde.
— Sofia era mai apropiată de Carina Burstrand? Ştii ceva despre asta?
— Social-democrata?
— Nu trebuie să-mi spui acum, a spus Wiking. Putem continua să vorbim la secţie dacă vrei.
Pekka Karlsson a privit în josul dealului.
— La naiba, Wiking. Nu este necesar. Nu ştiu nimic. Am făcut sex cu Sofia la acea petrecere şi atât a fost. Nu ştiu ce legătură a avut ea cu Carina Burstrand.
— Legătură?
— Au fost văzute uneori în oraş şi erau bete. Păreau să se distreze.
— Să se distreze?
Bărbatul a început să se agite.
— Nu ştiu, Wiking, acesta este adevărul. Nu mi-au povestit nimic.
Da, probabil că acesta era adevărul. L-a bătut pe Pekka Karlsson pe umăr.
— Înţeleg, a spus el. Este în ordine. Ai locuit lângă Agneta Mäkitalo la acea vreme, nu-i aşa? Jos în Stenträsk Älvstrand.
Pekka a început să respire normal.
— Poţi să-i spui Träsket. Aşa îi spune toată lumea. Da, am locuit. Agneta era o fată bună şi drăguţă. I-a mers bine după aceea.
A lovit cu piciorul opritorul uşii. A încercat să zâmbească.
— Îţi aminteşti dacă ai văzut-o pe ea sau pe Sofia în acel weekend când Sofia a dispărut în august 1980?
Pekka a băut ultima picătură de bere.
— Da, dar m-am gândit la asta după aceea, a spus el. Le-am văzut afară în casa scării atunci când Sofia a plecat.
Wiking a rămas încremenit.
— Unde a plecat? Când?
Pekka a agitat sticla, constatând că era goală.
— Probabil era vineri. Lucrasem în Boden şi am venit acasă destul de târziu. Poate pe la unsprezece. Sofia tocmai se pregătea să plece. Avea cu ea o geantă sport.

S-a aplecat mai aproape de Wiking şi şi-a coborât vocea. Respiraţia îi mirosea pregnant a bere.

— Am vorbit puţin cu ea, dar doar despre vreme şi alte nimicuri.

— Ai vorbit cu Sofia? Ce a spus?

— Ei bine, nimic special. Era cam plictisitoare de fapt...

— Ai spus că „le-ai" văzut în casa scărilor. Ai văzut-o şi pe Agneta?

S-a gândit câteva clipe.

— Nu, doar am auzit-o.

— Ce a spus?

Sofia a strigat „Salut, ne vedem mâine" sau ceva de genul acesta.

— Şi Agneta a răspuns din interiorul apartamentului?

Iar s-a scărpinat în cap.

— Da, a răspuns. Aşa cred.

— Dar nu eşti sigur?

A ridicat din umeri.

— Au trecut atâţia ani...

Wiking a încuviinţat.

— Mulţumesc, Pekka, pentru că mi-ai permis să te deranjez. Să ai un Crăciun fericit...

— Ei, la fel şi ţie...

L-a lăsat pe gardian în urma sa, stând în picioare în pragul uşii, urmând să îşi găsească liniştea de Crăciun.

A coborât dealul şi a mers înapoi spre secţie. Luminile erau stinse în întreaga clădire, cu excepţia lămpii de pe biroul lui şi a luminiţelor de Crăciun care pâlpâiau ritmic la recepţie.

Primise un e-mail intern de la Carina Burstrand.

> Din geanta ei lipseşte un obiect. Caietul de notiţe. Îl avea mereu cu ea, peste tot. Nota absolut totul în acel caiet de notiţe. Nu sta prea mult în seara aceasta. Crăciun fericit.
>
> / carina

S-a întors în scaun astfel încât să poată privi afară spre parcare şi spre lăcaşul de cult care se înălţa de cealaltă parte a străzii. Acolo avea loc un fel de concert de Crăciun. Ninsoarea încetase şi putea să vadă stelele. Apoi a respirat puternic, şi-a întors scaunul şi şi-a coborât privirea pe documentele de pe birou. S-a uitat la notiţele pe care le luase şi la săgeţile pe care le desenase. A aşteptat câteva minute.

Apoi a scos rapoartele din cutia de pantofi a Carinei Burstrand. L-a ales pe primul.

AVENTURILE LUI TOM SAWYER
DE
MARK TWAIN
ALEASĂ DE
AGNETA MÄKITALO
VINERI, 4 IULIE 1980

Simţea cum îi vâjâie capul şi a fost nevoit să pună hârtia deoparte.

Agneta, cartea pe care ea a ales-o, ziua în care mama ei a fost internată. Lapte şi rulouri cu scorţişoară. Fumul provenit de la incendiu, părul ei moale. I-au dat lacrimile şi şi-a ascuns faţa în mâini şi a început să plângă în hohote.

Ce naiba s-a întâmplat cu el?

Când revenise acasă din tabăra de hochei pe gheaţă, găsise pe biroul lui o scrisoare dactilografiată cu text roşu. Şi-a amintit cât de bucuros fusese când realizase că era de la ea şi ameţeala tulburătoare când deschisese plicul. Paralizia pe care o resimţise când a citit-o. Ea se mutase. Trebuia să plece de-acolo şi să caute un nou început. Îl rugase să o înţeleagă. Pisica era cu ea. Îi trimitea salutări...

A evitat să se gândească la Helena. A ascuns amintirea ei cât a putut de adânc, dar acum ieşea la iveală şi îl răvăşea: *ce s-a întâmplat cu adevărat atunci când soţia ta s-a înecat?*

El o avertizase să nu meargă la mlaştina Kallmyren. Oameni ai locului care cunoşteau zona mai bine decât ea se înecaseră.

Plângea în palme, însă mai liniştit.

A găsit un teanc de batiste de hârtie într-un sertar din birou. Şi-a suflat nasul.

Bineînţeles că o sunase pe Agneta, dar ea locuia într-un cămin studenţesc şi nu avea un telefon al ei. Când în sfârşit a dat de ea, Agneta era stresată şi se bâlbâia foarte tare, voia să fie lăsată în pace şi nu îi plăcea să vorbească la telefon.

Nu a mai sunat-o.

Helena nu a fost găsită niciodată. Zăcea în continuare în mlaştina fără fund, scufundată pentru totdeauna în mâl.

PASĂREA-SPIN
DE
COLLEEN MCCULLOUGH
ALEASĂ DE

SOFIA HELLSTEN

VINERI, 1 AUGUST 1980

Verile puteau fi toride în Stenträsk. Când valul de căldură dinspre Rusia trecea prin estul ţării peste calota nordică, pământul începea să se încingă. Fântânile secau, şinele de cale ferată se încingeau şi drumurile de asfalt parcă se înmuiau. Urmau să vină temperaturi de peste treizeci de grade.

Verile însă puteau fi şi friguroase. Dacă vânturile din zona arctică se intensificau, atunci temperatura putea scădea chiar cu câteva grade sub zero chiar şi la mijlocul lunii iulie.

Tocmai această zi de vineri, 1 august 1980 fusese prinsă între aceste două extreme. Fronturile de aer se ciocniseră. Urmau tunetele.

Pe psihologă o chema Judith. Sofia se întreba dacă era evreică. Evreicele erau mai puţin predispuse la a face cancer de col uterin în comparaţie cu femeile creştine, deoarece soţii lor erau tăiaţi împrejur. Poate era la fel şi pentru femeile musulmane. Nu văzuse însă statistici legate de acest subiect.

Călugăriţele nu sufereau aproape niciodată de cancer de col uterin.

În orice caz, Sofia a considerat că era o observaţie interesantă: femeile mor din cauza penisurilor nespălate.

— Mă gândeam să vorbim azi despre durere, a spus Judith.

Sofia a dat din cap şi şi-a privit mâinile. A închis ochii, genele atingându-i obrajii. Şi-a împins puţin cuticulele unghiilor. Nu se simţea prea bine.

— A trecut ceva timp de când am discutat despre moartea frăţiorului tău. A fost, într-adevăr, o situaţie foarte nefericită.

Părea să aştepte un fel de confirmare, aşa că Sofia a încuviinţat ţinându-şi privirea în pământ.

— Crezi că ai putea să îmi povesteşti ce ai simţit în acea noapte când Niklas a fost găsit mort?

Ea a ridicat privirea.

— Ce am simţit?

Judith a încuviinţat.

— Tristeţe, a spus Sofia. Am fost foarte… supărată.

— Unde ai putea localiza acest sentiment în corpul tău?

A închis ochii pentru câteva secunde şi apoi şi-a ridicat mâinile spre inimă.

— Aici, a şoptit ea.

— Ce crezi că au simţit părinţii tăi când a murit Niklas?

A respirat adânc.

— Cred că au fost foarte trişti.
— De ce crezi asta?
— Pentru că îşi doreau foarte mult un băiat şi erau foarte bucuroşi că se născuse. De aceea au fost foarte trişti când a murit.
— Mama ta a plâns mult? Îţi aminteşti?
A încuviinţat.
— Cum te simţeai când o vedeai pe mama ta plângând?
Sofia s-a gândit câteva secunde.
— Am fost puţin îngrijorată.
— De ce?
— Am crezut că mama nu mă mai dorea. Că mă va trimite de acasă.
— De ce ai crezut că mama ta intenţiona să te trimită de acasă?
A adresat întrebarea pe un ton neutru, pentru că, evident, nu voia să pună şi mai multă presiune pe ea.
— Poate că mamei i-a plăcut mai mult de Niklas.
Psihologa a notat ceva în caietul de notiţe.
Şi Sofia avea un caiet de notiţe în care scria o mulţime de lucruri. Pe de-o parte, nota ceea ce trebuia să îşi amintească în timpul zilei, dar şi întâmplări sau evenimente deosebite care o surprindeau. De exemplu, cazul gimnastului Aleksander Ditiatin, care câştigase opt medalii în timpul Jocurilor Olimpice de vară de la Moscova. Luase câte o medalie la fiecare probă la care concurase. A fost o reuşită fără precedent. Faptul că Statele Unite boicotaseră Jocurile Olimpice contribuise cu siguranţă la acest succes, dar asta nu a schimbat cu nimic rezultatul.
Psihologa a întrebat-o ceva, dar ea nu a înţeles ce anume. De ce ar chema-o Judith dacă nu era evreică? Parlamentul unicameral al Israelului tocmai adoptase o nouă lege şi stabilise capitala la Ierusalim. Se dăduse la ştiri zilele trecute. Desigur, palestinienii se vor enerva. Cu siguranţă Judith avea un cuvânt de spus în această chestiune.
— Sofia?
Ea şi-a plecat capul.
— Este greu să vorbeşti despre asta?
Femeia părea plină de compasiune. Sofia a încuviinţat privindu-şi genunchii.
După ce se întâmplase în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, nu era de mirare că Israelul intenţiona să-şi apere teritoriul.
— Cum te înţelegi cu prietenele tale? Veţi avea o întâlnire la Cercul Polar diseară?
Ea a ridicat privirea şi a zâmbit.

— Da. Eu sunt cea care a ales cartea. *Pasărea-spin* scrisă de Colleen McCullough. Aţi citit-o?

Judith nu a răspuns la întrebare. Ea nu răspundea niciodată la nicio întrebare.

— Ţi-a plăcut cartea?

— Este tristă, a răspuns ea. Sunt multe personaje care mor, dar aceasta este şi tema cărţii: frumuseţea apare în urma trăirii unei dureri imense.

— Crezi că este adevărat? a întrebat-o Judith.

Sofia a ridicat din umeri.

— Există o veche legendă celtică, a continuat ea. Este vorba despre o pasăre-spin. Această pasăre caută toată viaţa spinul perfect, iar când îl găseşte, se aruncă în el. În timp ce moare, pasărea cântă cel mai frumos cântec din lume.

— Consideri că este o legendă frumoasă?

A ridicat din nou din umeri şi şi-a privit cuticulele.

Judith a oftat, în tăcere, astfel încât ea să nu audă. Cu siguranţă a făcut asta. Sofia avea auzul foarte fin.

— Aş dori să discutăm astăzi încă un aspect, a continuat Judith. Împlineşti optsprezece ani în septembrie şi vei deveni majoră. După cum bine ştii, din acel moment, nu vei mai fi de competenţa departamentului de psihiatrie pentru copii şi adolescenţi.

Sofia stătea complet nemişcată. Nu înţelegea la ce se referea Judith.

— Ar trebui să... voi sunteţi responsabilitatea mea?

Psiholoaga s-a foit în scaun.

— Nu, a spus ea. Probabil că m-am exprimat eu greşit. Nu mai ai dreptul să vii în acest departament după ce devii majoră. Nu este o limită stabilită clar, adică nu trebuie să te opreşti azi sau săptămâna viitoare, însă luna viitoare ar trebui să ne gândim cum vom contura şi finaliza întregul proces de terapie. Posibilitatea de a continua să faci terapie în cadrul psihiatriei generale este un aspect pe care trebuie să îl discuţi împreună cu medicul curant de acolo. Înţelegi?

Da, a înţeles foarte clar. Judith o dădea afară. Nu mai avea voie să vină aici.

A dat din cap şi iar şi-a privit mâinile.

— Vei deveni adult, i-a spus psihologa cu o voce mai blândă acum. Sofia, e timpul să mergi pe drumul pe care ţi-l alegi. Vei decide ce vrei să faci şi cine vrei să fii.

Sofia ridică privirea spre Judith.

— Cine vreau să fiu?

Judith i-a zâmbit în colţul gurii. Asta nu se întâmpla foarte des.

— Eşti capabilă de asta, Sofia. Poţi fi exact ceea ce vrei.

— Ştiu ce vreau să fiu. Voi fi mamă.

Psihologa părea puţin confuză.

— Este un obiectiv bun, a răspuns aceasta.

S-au îmbrăţişat uşor şi pe fugă în dreptul uşii.

Örjan, cel care deţinea firma de taxi în Stenträsk, o ducea şi o aducea cu maşina lui personală de la psihologa din Boden. Nu exista niciun motiv pentru a-i înfuria pe alegători. Ea nu ştia exact cine anume achita factura: Protecţia Copilului sau Consiliul Comitatului.

— Puteţi să o luaţi pe lângă farmacia de pe strada Kungsgatan? l-a rugat ea când a urcat pe bancheta din spate. Trebuie să iau o reţetă.

Taximetristul s-a uitat la ea în oglinda retrovizoare cu sprâncenele ridicate.

De fapt, el trebuia să o ducă doar până la psiholog şi apoi acasă, nicăieri altundeva. Ea i-a întâlnit privirea şi şi-a înclinat puţin capul.

— Trebuie să cumpăr penicilină, a spus ea. Am gonoree.

Şi-a încleştat maxilarul, a băgat maşina în viteză şi a luat-o în jos spre centrul oraşului Boden. Era atât de distractiv să îl provoci. Örjan era o persoană activă în cadrul parohiei, epitrop al bisericii şi membru în consiliul bisericesc. A intrat cu maşina în parcarea de lângă strada Färgaregatan şi s-a oprit fără să se uite la ea în oglinda retrovizoare.

— Vin repede, a spus ea sărind din maşină.

În farmacie, a stat câteva minute la coadă până să ajungă la tejghea. Avea voie să cumpere doar treizeci de comprimate de Valium o dată, ceea ce era enervant, dar mai bine decât nimic. Exista o piaţă neagră de desfacere pentru acest medicament şi Hoovern nu le putea ţine pe stoc. Aşa că era nevoită să şi le procure singură.

— Mulţumesc foarte mult, a spus Sofia când a sărit pe bancheta din spate a maşinii.

Örjan Elofsson nu a răspuns. Ca de obicei, au mers în tăcere tot drumul înapoi până la Stenträsk.

Cerul era pe jumătate cenuşiu cu nori negri ca funinginea sus pe creste, în partea de vest. Spre est, cerul era azuriu. Se putea auzi râul dincolo de vârful dealului. Un vânt rece cobora dinspre munţi. Se simţea cum loveşte.

Mama ei stătea în hol, în faţa şemineului gol, cu o pătură peste umeri.

— Ţi-e frig, mamă? Vrei să aprind focul?

Mama nu i-a răspuns. Parcă nici nu o auzise.

Sofia a ieşit şi a adus un braţ de lemne de foc. A aprins focul.

— Uite aşa, a spus ea. E mult mai bine.

Apoi s-a dus în camera ei. S-a aşezat pe pat cu mâinile pe burtă. Menstruaţia nu îi întârziase niciodată. Trebuia să îi spună lui Wiking. Calculase deja când s-a întâmplat. A fost ziua în care el şi-a luat permisul de conducere. În ziua de 3 iunie, pe bancheta din spate a Golfului verde. Fusese foarte înghesuit, dar şi foarte frumos.

S-a uitat la ceasul de mână. Avea multe de făcut astăzi.

Mai întâi, a luat raportul ultimei întâlniri a clubului de carte Cercul Polar. Întotdeauna le transcria pe curat imediat după întâlniri, pentru a le putea finaliza. De data aceasta, redactase părţile tipizate din referate la primărie, pentru că şcoala era închisă în timpul verii. Le-a capsat împreună şi le-a pus în patru exemplare în geanta ei Böle. A luat şi cutia cu Valium. A căutat dosarul de hârtie pe care scria *Prietenii mei cu care corespondez,* unde erau plicuri liniate. A ales unul de culoare roz şi a scris pe el *Către Birgitta de la Sofia*. A luat o folie de medicamente, a învelit-o într-o batistă de hârtie şi a pus-o în plic. A lipit un autocolant cu stele şi sclipici acolo unde trebuia să fie ştampila. L-a pus în geantă şi a ieşit din nou în hol.

— Mamă, vrei ceva de la magazinul Konsum?

Mama şi-a luat pentru câteva secunde privirea de la flăcările care dansau în şemineu.

— Nu, mulţumesc, a spus ea întorcându-şi privirea înapoi spre foc.

Sofia a mers la baie şi şi-a periat părul, analizându-se în oglindă. Şi-a coborât apoi privirea spre stomac. Era plat ca o scândură.

— Cât timp vei fi plecată? a întrebat mama îngrijorată când tocmai se pregătea să iasă.

Sofia s-a oprit în uşă.

— Depinde. Mă duc la cineva şi apoi fac nişte cumpărături.

— Cu cine te întâlneşti?

Nu avea de gând să îi spună despre Wiking. Încă nu.

— Cu Agneta, a răspuns ea.

Mama era întotdeauna foarte îngrijorată când tata era plecat la întâlnirile comitetului executiv, dar faptul că se va întâlni cu Agneta o mai liniştea. Agneta era probabil cea mai drăguţă şi mai timidă persoană din întreaga lume.

— Pa, mamă, ne vedem în curând.

Sofia a urcat mai întâi dealul şi a lăsat plicul pentru Birgitta în cutia poştală a familiei Landén. Plata fusese deja efectuată. Primise bani mulţi. Apoi s-a îndreptat din nou spre deal, spre strada Kvarndamm, a

trecut pe lângă chioşcul lui Dagge şi a urcat spre vila familiei Stormberg.

Se întreba cum va reacţiona Wiking. Nu se întâlnise cu el atât de des în timpul verii, pentru că se antrenase destul de mult pentru meciurile de hochei pe gheaţă, dar şi de fotbal.

Nu va avea timp astăzi să asculte la televizor Programul de vară, dar nu conta. Nu era atât de interesată de cea care urma să fie intervievată astăzi la *Convorbirile estivale*: Margareta Strömstedt, jurnalist şi realizator TV care scrisese câteva cărţi pentru copii.

Una dintre cele mai interesante persoane din acest an fusese Tage Danielsson. Vorbise despre ce înseamnă să fii chemat în faţa comisiei de radiodifuziune şi despre modul în care s-a zbătut să fie imparţial. Dacă afirma ceva pozitiv despre cineva, atunci era obligat să spună şi ceva negativ pentru a contrabalansa. De aceea, a spus mai întâi că Ella Fitzgerald a fost o artistă bună, dar apoi a adăugat că era corpolentă, afirmaţii care însă nu se exclud neapărat. Tage Danielsson a mai spus despre un comediant pe nume Jimmy Durante că avea un nas uriaş şi că l-a avut aşa până iarna trecută, când, în sfârşit, şi-a scos nasul lung în vremea de afară. A fost un pic distractiv.

Totuşi, cel mai bun program pe care îl auzise a fost difuzat anul trecut. Jurnalistul Jan Guillou a vorbit în emisiunea de vară şi a dezvăluit că fostul prim-ministru Per Albin Hansson a primit mită de la propriul bunic. A fost cu adevărat spectaculos.

Jan Guillou a fost obligat ulterior de către comisia de radiodifuziune să îşi dea demisia.

Nu era nimeni acasă la familia Stormberg. Sunase la sonerie de mai multe ori. S-a uitat în jur. Trecuse pe acolo de multe ori, dar nu fusese niciodată în interiorul casei. Ştia că pe mama lui Wiking o chema Karin şi că Golful verde îi aparţinea. Dar maşina nu era în curte. Aşadar, Karin era plecată undeva. Tatăl său, Gustav, era probabil jos, la secţia de poliţie. Credea că Wiking mai are fraţi, pentru că i se părea că mai aude un copil în casă seara. Erau mai multe case în jur. Suprafaţa era destul de mică. O doamnă din casa vecină o privea de la o fereastră cu perdele de bucătărie. Sofia i-a făcut bucuroasă cu mâna. Femeia i-a făcut semn înapoi, dar cu o oarecare reţinere.

Sofia s-a dus repede în spatele casei şi a urcat pe terasa din spate. Uşa nu era încuiată. A deschis-o şi a intrat în living.

Era linişte în casă. Nu erau aparate sau alte lucruri care să bâzâie. Perdelele erau agitate puţin de curentul de aer care venea dinspre uşa terasei. Un raft din nuc cu cărţi. Un covor gros era întins pe podea în

faţa televizorului. Un tapet cu iarbă de mare. Uşa garajului era orientată spre stradă. Bucătăria şi livingul erau orientate spre partea cu curtea deschisă, iar baia şi cele trei dormitoare erau înşiruite unul după altul şi aveau vedere spre gardul viu.

În mod evident, Wiking nu era acasă.

S-a aşezat pe canapea şi şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea. Confortabil. A remarcat un casetofon stereo în raft, s-a ridicat, s-a îndreptat spre el şi a apăsat butonul de pornire. Era deja o casetă în aparat, aşa că a apăsat pe butonul de redare. Era un cântec suedez, un bărbat care cânta cu o voce răguşită.

Suntem copii ai timpului nostru

Suntem copii ai timpului nostru

Ţi-e frică pentru propriul tău copil

Dragă mamă...?

Distracţia noastră

Distracţia noastră

Este să batem pensionari

Sau cum

Dragă mamă...?

Firma de securitate vine în curând

Atunci vom prinde viteză

Au plătit să vâneze copii...

L-a lăsat pe bărbat să cânte în timp ce ea a inspectat restul casei. A început cu dormitorul din capătul îndepărtat. Era al părinţilor. S-a întrebat oare de câte ori făceau sex. Nu atât de des, s-a gândit. A deschis uşile noptierelor. Lubrifiant pe partea ei. Atunci poate că făceau sex uneori. Camera alăturată trebuia să fie a fratelui mai mic. Acolo erau maşini de pompieri, maşini de poliţie şi mai mulţi ursuleţi diferiţi. Aşadar, un frăţior.

Camera lui Wiking era cea mai apropiată de baie şi avea intrare din hol. Nu avea postere pe pereţi, dar erau câteva tablouri vechi şi plictisitoare în rame de lemn. Probabil că mama lui le agăţase. S-a întins pe patul lui. Salteaua era destul de tare. Muzica şi-a schimbat ritmul, intensitatea crescuse şi se auzeau multe chitare.

Haide, micuţule Svensson

Pune greul în faţa greului

Acesta este stilul nostru

Ne urăşti?

Atunci te urâm şi noi

Ce sentiment plăcut!

Barăci umile

Care se înclină în faţa guvernului

Trimiţi poliţiştii după copii

Apoi dormi bine

În burghezie

A început să râdă în hohote. A fost o melodie grozavă. S-a ridicat şi s-a aşezat la biroul lui Wiking. Avea un scaun pe rotile şi un sertar pe partea dreaptă.

Ţi-e frică acum, laşule,

De propriul tău copil???

S-a învârtit de câteva ori cu scaunul până când a ameţit puţin. Apoi a tras de primul sertar de sus. Creioane, radiere şi rigle. Al doilea sertar. Caiete de şcoală de la matematică şi fizică. Le-a răsfoit pe câteva dintre ele. Erau aceleaşi exerciţii pe care şi ea le făcuse. Wiking era un băiat de încredere şi conştiincios. Inteligent şi frumos. Era potrivit pentru ea. Le va fi bine împreună.

A tras al treilea sertar. Era înţepenit puţin. Ce era aici?

Text roşu, dactilografiat. Era al Agnetei. N-avea cum să greşească. Un mic teanc de hârtii. L-a luat şi l-a răsfoit.

Diana merse cu bicicleta spre casă şi simţea cum gâtul îi ardea din cauza faptului că plângea. Henrietta nu era deloc răutăcioasă, ci, mai degrabă, reacţiona necugetat. În viaţă contau şi alte lucruri, nu doar să ai un aspect perfect, aşa cum considera Henrietta. Erau atât de multe alte lucruri care erau importante.

Aparent era o poveste. Dar ce căuta aici, în sertarul lui Wiking?
Ea a citit finalul.

— Îţi plac rulourile cu scorţişoară? l-a întrebat ea. Le-am copt azi-dimineaţă.

— Iubesc rulourile cu scorţişoară, a răspuns el.

A început să râdă involuntar, deşi nu înţelegea de ce.

Au stat faţă în faţă cu rulourile şi cu ciocolata cu lapte între ei. Ploaia nu mai contenea afară. S-au simţit bine şi au discutat, dar apoi el a devenit serios.

— Am un frate mai mic, a spus el. Nu ştiu dacă ştii asta...

Nu, nu ştia.

— Numele lui este Hasse. S-a născut cu câteva probleme de sănătate, însă nu se ştie cu siguranţă care sunt acestea. E diferit de alţi copii.

El a ridicat privirea spre ea.

— Şi îl iubesc foarte mult.

Agneta obişnuia să coacă rulouri cu scorţişoară pentru mama ei. Sofia ştia acest lucru. Mâncase de mai multe ori rulouri cu scorţişoară în bucătăria lor din Träsket.

Dar despre ce era vorba aici?

Era ceva scris pe spate. A întors hârtia.

A recunoscut scrisul lui Wiking.

O nuvelă grozavă. Chiar se înţeleg sentimentele personajului principal. Şi cred, de altfel, că arată foarte bine.

Şi Mattias pare a fi un tip cu adevărat drăguţ!

Parcă recunosc finalul...

Şi apoi trei inimi.

Se uita la ele.

Trei inimi?

Trei inimi?!

A simţit cum o cuprinde frigul, se revărsa din interior spre exterior.

A mototolit hârtiile alea tâmpite scrise cu roşu într-un ghemotoc, s-a dus la baie şi le-a aruncat în toaletă. S-a uitat prin baie şi a deschis dulăpiorul. A văzut patru căni cu periuţe de dinţi aliniate pe raftul de sub dulap. Una îl avea desenat pe Bamse, un personaj de desene animate. Trebuia să fie a fratelui mai mic.

S-a născut cu câteva probleme de sănătate, însă nu se ştie cu siguranţă care sunt acestea. E diferit de alţi copii. Şi îl iubesc foarte mult.

A luat cana cu ursuleţul Bamse şi a făcut pipi în ea până la jumătate. A pus-o apoi înapoi pe raft.

S-a întors în camera lui Wiking şi a aşezat scaunul aşa cum l-a găsit. Apoi a aranjat cuvertura de pat. A oprit muzica în timp ce se auzea un solo puternic de chitară.

A ieşit pe uşa terasei, a închis în urma ei şi a mers direct spre casa Agnetei.

— Salut, a spus Agneta destul de surprinsă. Intră.

Pisica voia să se strecoare în casa scării, dar Agneta a prins-o la timp şi a luat-o în braţe. A început imediat să toarcă.

— Ştii unde este Wiking? a întrebat Sofia.

A intrat în bucătărie şi s-a aşezat la masă.

— E într-o tabără de hochei pe gheaţă, undeva în Boden. Vine acasă marţi. Tocmai am copt un pandişpan. Vrei?

Sofiei îi plăcea mult pandişpanul.

— Da, mulţumesc.

— Lapte?

— Ai ciocolată cu lapte?

— Da.

— Şi poate rulouri?

Agneta a râs.

— Da.

Cât de fericită părea. A luat pandişpanul, a încălzit laptele şi a pus muzica lui O'boy. Chiar a şi început să cânte puţin. *I was made for loving you baby, you were made for loving me.*[43]

— Nu te mai bâlbâi?

Întrebarea a făcut-o imediat să se bâlbâie.

— N-n-nu, e d-doar un pic mai bine atunci când e mai l-linişte.

— De ce e mai linişte?

— M-mama, a spus ea. O vor ţine în spital pentru o vreme.

Aşa deci, au internat-o cu forţa pe mama ei ciudată.

— E frumos să fii singur acasă?

Agneta a dat din cap. Şi-a simţit obrajii calzi.

— Mmm, a spus ea în timp ce turna ciocolată caldă aburindă în cana ei.

S-a aşezat de cealaltă parte a mesei. Pisica i-a sărit pe genunchi.

---

[43] Îmi e destinat să te iubesc, destinul tău este să mă iubeşti pe mine. *(N.t.)*

— Aş vrea să îţi povestesc ceva, a spus Sofia, dar te rog să promiţi că nu vei spune asta nimănui pentru nimic în lume. Promiţi?

Agneta a făcut ochii mari.

— Da, desigur. Nu am de gând să spun nimănui.

— Sunt însărcinată.

De uimire, Agneta a scăpat ruloul pe masă.

— Vai, a exclamat ea, şi părea că nu ştie dacă să fie fericită sau supărată. Ce vei face? Vrei să îl păstrezi?

În acel moment a sunat telefonul de pe biroul din hol. Agneta a tresărit, pisica a sărit de pe picioarele ei. Fata s-a grăbit să ajungă pe hol, ca să răspundă la telefon. Era entuziasmată.

— Ai febră musculară?

Apoi a râs în hohote. Se auzeau clopoţei care sunau.

— Aşa îţi trebuie! Dacă pleci de lângă mine ca să te antrenezi, atunci vei fi supus la chinuri!

S-au auzit râsete din nou.

— Nu, î-încă nu a plouat aici, deşi bate vântul azi. Se simte de parcă ar fi sulf în aer.

A tăcut pentru un timp.

— Nu, nu a primit postul. O să caute unul în Vidsel, mecanic auto... Sussi nu este de acord ca el să se mute înainte ca ea să fie gata cu... Da, aşa e!

Agneta a râs din nou. Ce amuzant părea să fie.

Sofia a ciulit urechile încercând să deducă ce se transmitea de la celălalt capăt al firului, dar a auzit doar vocea, nu a desluşit însă şi cuvintele.

— D-da, foarte distractiv, ştiu, şi eu... Mulţumesc că ai sunat.

A urmat o scurtă tăcere. Apoi încet:

— Şi mie mi-e dor de tine.

Apoi a închis.

A început să-şi dea seama încet, pas cu pas. Sofia s-a ridicat.

— Mulţumesc pentru rulouri, a spus ea.

— Dar n-ai mâncat niciunul! a adăugat Agneta.

— Trebuie să fac cumpărături pentru mama. Mă aşteaptă.

Agneta a zâmbit.

— Ne vedem la clubul de carte în seara aceasta. Şi felicitări pentru copil! Când vei naşte?

— În februarie. Trebuie să munceşti în seara aceasta sus în barăcile muncitorilor?

Agneta a oftat.

— Ei lucrează şi la sfârşit de săptămână acum, aşa că trebuie să merg atât sâmbăta, cât şi duminica seara.

Nu a întrebat cine este tatăl.

Sofia a ieşit din apartament şi a urcat dealul spre râu.

A urmat poteca în jos, în jurul curbei, astfel că putea vedea construcţia podului. S-a aşezat pe o stâncă în bătaia vântului care venea dinspre munte şi a studiat construcţia pentru o perioadă lungă. Auzea vag în depărtare maşinăriile care săpau şi făceau zgomot acolo jos. O macara şi diverse tractoare. O mulţime de bărbaţi în salopete şi căşti de construcţie mişunau alene ca nişte furnici.

Un pod era o legătură. Un simbol puternic. Ceva ce leagă înseamnă împreună. Lucruri care s-au unit şi au devenit un tot unitar.

Judith avea dreptate. Ea avea astfel de capacităţi şi putea fi oricine îşi dorea. Acum câteva săptămâni primise în cutia poştală un pliant intitulat Studii superioare în Suedia 1980–1981. Îl răsfoise deja puţin. Erau atât de multe universităţi şi colegii în toată ţara care ofereau diferite specializări. Putea alege orice îşi dorea. Era alegerea ei să îşi trăiască viaţa aşa cum îşi dorea ea. Mai rămânea doar să se decidă.

S-a gândit puţin, apoi s-a dus la magazinul Konsum. Familia ei făcea mereu cumpărături acolo. Acum avea banii ei de buzunar. Era o binecuvântare că nu trebuia să le ceară părinţilor bani. Avea chiar şi un mijloc de transport personal. Hoovern îi împrumutase una dintre maşinile lui uzate. Era parcată pe un drum forestier lângă poteca iluminată din afara oraşului Gransel. Trebuia să fie atentă când ieşea în oraş, pentru că nu avea permis de conducere. Era interzis să circule cu maşina, pentru că nu erau plătite impozitele şi nu era asigurată. Cu toate acestea, riscul de a fi oprită era mic, mai ales dacă mergea pe drumurile lăturalnice. Lui Hoovern nu-i convenea niciodată să-i ceară maşina împrumut. Trebuia să îi aducă aminte că era nevoie doar să ridice telefonul, să sune acasă la Gustav Stormberg şi să îi povestească despre stocul pe care îl ţinea la subsolul casei care aparţinea Bisericii Evanghelice Luterane Suedeze. Apoi îi dădea cheile. De fapt, chiar o întrebase dacă o mai putea ajuta cu ceva. Ce bine era să ai prieteni loiali.

A luat un cărucior roşu de cumpărături din incinta magazinului şi a început să se plimbe printre raioane. Îi plăceau noile produse cu alb şi albastru marca Konsum. Aveau mereu un preţ mic. Şi-a luat un tub de pastă de dinţi şi o cutie de piure de cartofi. A mai cumpărat două pachete de vopsea de păr de nuanţă blond-cenuşiu deschis. Şi zece acadele cu aromă de căpşune.

Birgitta a fost punctuală. Acesta a fost singurul aspect puţin ciudat. În rest, totul părea să fie ca de obicei. Astrid i-a lăsat Sofiei cheia în mână şi le-a spus să cureţe şi să închidă după ce termină. Sofia a înmânat tuturor raportul ultimei întâlniri şi apoi s-a aşezat în fotoliul pentru copii, cu pixul şi caietul de notiţe lângă ea. Şi-a dres glasul.

— Bine aţi venit la clubul de carte Cercul Polar, a spus ea. Toate am citit *Pasărea-Spin* scrisă de Colleen McCullough. Cartea relatează povestea familiei Cleary, care se mută la ferma Drogheda din Australia la începutul secolului XX. Personajul principal se numeşte Meggie şi are patru ani atunci când începe acţiunea cărţii. Este singura fiică din familie şi are cinci fraţi mai mari. Frank, cel mai mare, este favoritul ei. Este un băiat extrem de rebel. Pe tată îl cheamă Paddy, iar pe mamă, Fee. Meggie este un copil foarte frumos, cu bucle aurii. Tatăl are o soră bogată pe nume Mary, ea fiind cea care deţine Drogheda, dar e văduvă. Toată familia locuieşte în New South Wales...

— Scuze, Sofia, a întrerupt-o Carina, care s-a aşezat mai bine în fotoliu. Toate am citit cartea, aşa cum ai spus. Ştim toate aceste lucruri. Poate ne poţi spune, în schimb, impresiile tale?

Sofia s-a uitat la Carina, pe care şi-o închipuia ca fiind reprezentanta perfectă a clasei muncitoare. Mulţi din această clasă erau şomeri perioade lungi. Mulţi dintre membrii familiei Carinei erau în această situaţie. Oamenii obişnuiau să-i numească *rebuturi* pe cei care nu aveau un serviciu, iar tatăl Carinei dezaproba vehement acest termen. Deşi el însuşi considera că erau nişte oameni care puneau probleme, deoarece era greu pentru ei să se implice atât în sindicat, cât şi politic. Nu aveau capacitatea de a înţelege ce era bine pentru ei.

— Bine, a spus Sofia. Este o carte foarte bună şi are la bază o veche legendă celtică. Este vorba despre o pasăre-spin care caută toată viaţa spinul perfect, iar când îl găseşte, se aruncă în el şi se înţeapă. Chiar înainte să moară, pasărea cântă cel mai frumos cântec din lume. Acest lucru simbolizează faptul că frumuseţea se naşte în urma trăirii unei dureri imense.

— Sunt de acord cu tine, a spus Susanne. Este un roman fantastic, o poveste care te acaparează cu totul. Este un exemplu de literatură cu adevărat magnifică, plină de descrieri detaliate ale unui teritoriu îndepărtat, relaţii stabilite între oameni provenind din medii diferite, o poveste fantastică despre modul în care iubirea poate învinge tot...

— Măi să fie, a spuse Carina. Vorbeşti serios?

Susanne a privit-o oarecum ofensată.

— Doar pentru că ceva este frumos şi autentic nu trebuie să fie şi banal.

— Autentic?

— Că o legendă veche pune bazele unei poveşti complet noi.

Carina şi-a lăsat privirea în jos.

— Dar să nu îmi spuneţi că voi credeţi în legenda păsării-spin! Este menită doar să creeze un impact sentimental. Voi consideraţi că există o astfel de legendă?

— Nu ai de unde să ştii asta, a spus Susanne supărată.

Carina a oftat apăsat şi şi-a dus mâna la frunte.

— Colleen McCullough scrie despre durere şi frumuseţe chiar înainte ca romanul în sine să înceapă. Se întoarce la această idee şi apoi repetă practic acest aspect în fiecare moment esenţial al întregii poveşti. Este, de fapt, destul de enervant să îi oferi fragmentat cititorului informaţiile şi să îl laşi apoi să umple cu propriile păreri aspecte incerte din carte. Autoarea o lasă pe Meggie să spună asta chiar la final: „Dar noi, noi cei care ne implantăm singuri spinii în piept, noi ştim! Noi înţelegem! Şi totuşi o facem. Şi totuşi o facem!”[44] Doamne...

— Sincer, acesta este un roman mult mai bun decât *Lolita*, a repezit-o Susanne.

În cameră s-a făcut linişte deplină. Sofiei i s-a părut că până şi sistemul de ventilaţie se oprise. Simţea că i se face greaţă. Carina stătea perfect nemişcată, în timp ce Susanne mesteca în tăcere, însă destul de intens o gumă. Agneta răsfoia atentă o carte, iar Birgitta dădea impresia că este destul de încântată de linişte.

Agneta a fost cea care a rupt tăcerea.

— Nu c-cred că cele două romane pot fi comparate, a spus ea. Este ca şi cum ai discuta despre ce este mai bun, somonul arctic sau Coca Cola. Sunt bune amândouă, dar nu sunt la fel. *Pasărea-spin* este o poveste captivantă, într-adevăr, sentimentală, dar mi s-a părut amuzant să o citesc. *Lolita* este o capodoperă clasică, mult mai el-elaborată din toate punctele de vedere.

Sofia se uita la Agneta, la părul ei blond, la hainele tricotate, la mâinile subţiri şi umerii ei osoşi. Ochii îi străluceau limpezi, însă avea o oarecare ezitare în privire. Avea dinţii perfect drepţi, pentru că purtase în copilărie aparat dentar.

— Bineînţeles că asta este părerea ta, a spus Sofia. Întotdeauna vrei să se ajungă la un consens. Nu vrei ca nimeni să se enerveze. Eşti o persoană complet inutilă. Nu ai niciun rol.

---

[44] În traducerea Gicuţei Nistor Cobuz. *Pasărea-spin*, apărută în 1994 la editura Miron. *(N.r.)*

Agneta a suspinat, iar Carina s-a ridicat brusc foşnind perna scaunului.

— La naiba, ce vorbe urâte poţi să spui, a zis ea în timp ce-şi punea jacheta pe genunchi.

Birgitta s-a ridicat şi şi-a pus pe umăr geanta ei scumpă.

— De fapt, eu am venit doar să restitui cărţile împrumutate şi să vă salut, a spus ea. Ne-am întâlnit prea mult timp, aşa că vreau să vă spun că plec. Azi am participat pentru ultima dată la Cercul Polar.

Toată lumea s-a uitat la ea.

— Unde? a strigat Susanne cu un glas profund rănit. Unde te muţi?

— În Piteå. Voi fi aici doar în weekend ca să îmi adun lucrurile.

— Dar de ce nu ne-ai spus nimic? a întrebat-o Susanne în timp ce se ridica şi ea. Nu poţi pur şi simplu să pleci!

— De parcă ai fi câtuşi de puţin interesată că plec, a spus Birgitta. Nu mă suni niciodată.

— Dar totuşi ai fi putut să ne spui! Şi de ce doar eu trebuie să te sun?

— Mai devreme sau mai târziu, toate vom pleca de aici, a spus Birgitta. Nu-i aşa? Cred că nimeni nu vrea să rămână captiv în văgăuna asta.

Agneta a început să plângă şi Sofia a considerat că atunci e momentul să pună piciorul în prag.

— Eşti o persoană rea! a strigat ea către Birgitta. Vei rămâne toată viaţa o persoană singură, ursuză şi părăsită de toată lumea, pentru că nimeni nu este suficient de bun pentru tine.

— Acum plec, a spus Birgitta şi s-a îndreptat spre ieşire.

Agneta s-a ridicat în picioare cu ochii în lacrimi. Şi-a luat geaca şi geanta şi s-a grăbit după ea.

Carina s-a dus spre Sofia şi s-a apropiat de ea.

— Care e problema ta? a întrebat-o cu o voce abia perceptibilă. De ce naiba ai spus asta?

— Pentru că e adevărat, a spus Sofia.

Susanne nu a mai zis nimic. Pur şi simplu a plecat.

Carina a pufnit zgomotos şi a ieşit din camera de lectură.

Persoana care organiza întâlnirea trebuia să facă şi curăţenie la final, aşa că nu avea ce comenta.

Lucrurile ei erau deja în geantă, iar geanta de sport era pregătită.

Petrecerea de vineri atinsese punctul culminant la barul Stone Swamp. Zarva şi muzica se auzeau din stradă. Sofia a recunoscut cântecul de la festivalul de muzică. *Te schimbi, salut, salut, salut, conectează-te*... Basul şi vocea lui Janne Lucas Persson făceau geamurile să tremure.

A trecut de intrarea în pub fără să încetinească pasul. A mers drept în faţă cam zece metri şi apoi a luat-o la dreapta. Acolo, lângă fronton, era o intrare laterală pentru angajaţii pensiunii. De fapt, uşa trebuia să fie mereu închisă, dar era întotdeauna pusă o bucată de lemn care o ţinea întredeschisă.

Ea a tras de uşă, însă a lăsat acolo bucata de lemn. S-a strecurat într-un hol mic cu linoleum uzat şi cu tapet şters. A ascultat ce se petrecea la recepţie. Erau nişte bărbaţi care vorbeau şi râdeau. Erau suedezi, nu americani. A aşteptat până au plecat pe la intrarea principală. Apoi s-a furişat sus pe scări prin holul mic. Ştia care era uşa camerei lui Rick. Era închisă.

Se pare că nu se întorseseră încă. Era nevoită să mai aştepte.

A înaintat repede câţiva metri pe coridorul hotelului spre toaleta pentru femei, care era dotată cu oglinzi mari şi cu un fotoliu din catifea roşie.

Era întuneric în toaletă, aşa că a aprins luminile. A rămas uimită după ce a trecut de uşă. Pe fotoliul din catifea roşie din interior stătea Carina Burstrand. S-a ridicat brusc când Sofia a intrat.

— Salut, a spus Sofia. Îl aştepţi pe Bruce?

Carina Burstrand a înghiţit în sec.

— Nu s-au întors încă, a răspuns ea.

— Ştiu, a spus Sofia.

— De unde ştii că îl aştept pe Bruce?

— Ştii bine că vorbesc între ei, a adăugat Sofia.

Carina s-a aşezat din nou în fotoliu. Purta aceleaşi haine ca la întâlnirea de la Cercul Polar. Aşadar, nu fusese acasă să se schimbe. La picioarele ei era o sticlă de coniac din care mai rămăsese un sfert. Aparent, stătea aici de ceva timp şi băuse singură.

— Dar tu nu eşti împreună cu Håkan Johansson? a întrebat-o Sofia. Nu te-ai mutat în casă la ei, la mama şi la tatăl lui?

Carina Burstrand a închis ochii, şi-a dat capul pe spate teatral şi a oftat adânc.

— Doamne, dar are cincisprezece ani. Desigur, are un penis mare, dar m-aş culca cu Satana însuşi doar ca să evit să mă întorc acasă la ai mei.

Vorbea puţin neclar. Plafoniera s-a stins, lăsând în semiîntuneric toaleta pentru femei. Singura sursă de lumină din încăpere era lampa de veghe de culoare roşie care strălucea lângă uşă.

Sofia a bâjbâit peretele şi a apăsat din nou întrerupătorul. Lumina a revenit.

Carina Burstrand a băut ce mai rămăsese în sticlă, apoi a aruncat-o în coşul de gunoi şi s-a uitat atent la Sofia.

— Nu-mi spune că vrei să mai rămâi în oraş. În văgăuna asta nenorocită?

— Cred că e destul de frumos în Stenträsk, i-a răspuns Sofia.

Carina s-a ridicat în picioare cu o oarecare nesiguranţă şi şi-a dat părul lung peste cap.

— Bruce se gândeşte să mă ia cu el în Statele Unite. Vom locui în vila lui de lângă Tucson, unde are şi o piscină. Mi-a arătat poze.

— Unde se află Tucson?

Carina i-a aruncat o privire ursuză.

— În Arizona, în sudul Statelor Unite. Aproape de graniţa cu Mexic. Este un peisaj deşertic unde soarele străluceşte aproape mereu. Acolo nu vor fi niciodată grade cu minus.

— Cum vei obţine un permis de şedere?

— Ne vom căsători, a spus Carina. Data viitoare când va veni aici, va aduce actele cu el.

— Şi tu îl crezi?

— Am început să îl cunosc. Nu a mai întâlnit niciodată pe nimeni ca mine.

S-a întors spre oglindă, şi-a luat o perie din geantă şi şi-a tapat părul. I-a zâmbit Sofiei şi s-a uitat pieziş la ea în oglindă.

— Tu ce vrei de la Rick?

Deci şi ea îl ştia.

— E interesant să cunoşti oameni diferiţi, a spus Sofia.

— „Să cunoşti”?

— Da, îţi lărgeşti perspectivele.

Carina a început să râdă în hohote.

— Da, a zis ea după ce s-a mai liniştit puţin. Poate fi şi acesta un fel de a spune lucrurilor pe nume.

S-a făcut din nou întuneric în încăpere. În acel moment, i-au auzit pe americani tropăind pe scări, vorbind şi râzând.

Erau veseli, aşa cum trebuie să fii într-o zi de vineri.

*

Sofia a aprins becul, iar Carina şi-a lăsat jos peria. Au aşteptat până când s-a făcut linişte şi toată lumea a dispărut în camere.

— Hai, a spus Carina, să mergem să aflăm câteva perspective, cum spui tu. Poţi verifica să nu ne vadă cineva?

Sofia a deschis uşor uşa. Coridorul era gol. Scările care duceau înspre hol erau cufundate în întuneric.

— E liber înainte, a spus ea.

Au părăsit toaleta împreună. S-au strecurat repede şi în linişte păşind peste covor. Carina s-a oprit în faţa camerei lui Bruce.

— Nu spune nimănui nimic, a zis Carina înainte să deschidă uşa, şi a dispărut în camera cu numărul şapte.

Sofia a mers mai departe, în camera cu numărul cinci. A intrat fără să bată la uşă. Ştia ca era aşteptată.

— Hello everybody[45], a spus ea.

Doi dintre colegii lui Rick erau şi ei acolo. Fiecare avea o bere în mână şi păreau că aşteaptă ceva. Nu-i de mirare. Ea putea să le îndeplinească toate visurile.

S-a aşezat la birou. A făcut loc printre vrafurile de diagrame şi calcule stivuite lângă perete.

Nu ar trebui să-şi păstreze în altă parte rezultatele testelor efectuate? A luat din geanta de şcoală o folie în care era împachetată turta cu haşiş şi punga cu marijuana. Le-a pus lângă evaluările diferitelor bombe.

Rick a venit lângă ea şi a sărutat-o cu poftă vârându-şi limba pe jumătate în gura ei. L-a lăsat să continue. A simţit cum penisul lui se întărea lipit de coapsele ei.

— Douăzeci de grame de haşiş şi cincizeci de grame de iarbă, a spus ea. Exact cum aţi cerut. Zece mii de coroane pentru tot.

S-a dezlipit de Sofia şi a luat marfa în mână.

— Zece mii? a întrebat el. În moneda voastră ciudată nu e al naibii de scump?

Sofia a ridicat din umeri.

— Atât costă.

El a început să râdă pufnind uşor.

— Glumeşti, a spus el. Dar asta e ridicol. În Statele Unite nu ar costa mai mult de...

— Du-te şi cumpără-ţi-le de acolo, a spus ea şi a început să strângă produsele.

— Stai, a spus unul dintre bărbaţi. Cu siguranţă şi Bruce vrea. Le putem împărţi în patru, nu?

Şi-a luat portofelul şi a răsfoit printr-un teanc de bancnote maro cu Gustav al II-lea Adolf. La fel a făcut şi celălalt bărbat. Nu a trecut mult şi lângă turta cu haşiş s-a format un teanc destul de mare de bancnote

---

[45] Bună seara, tuturor (în engl.) *(N.t.)*

de o sută. Rick s-a furişat lângă ea şi a sărutat-o pe gât. Ea a luat banii şi i-a pus în geanta de şcoală.

— Acum trebuie să plec.

Rick a apucat-o mai tare de braţe.

— De ce te grăbeşti? a întrebat-o el, punându-şi genunchiul între picioarele ei. De obicei eşti o fată amuzantă.

Ceilalţi bărbaţi se postaseră în faţa ei cu ochii roşii şi umezi.

— Nu pot rămâne. Trebuie să mă întâlnesc cu o prietenă.

— Nu poţi să-i spui să vină aici? Ne-am putea distra împreună.

— Lucrează, a spus Sofia. Până la miezul nopţii.

— Dar, în cazul ăsta, înseamnă că ai destul timp, a zis Rick şi a început să-i desfacă nasturii cardiganului.

— Opreşte-te, a spus Sofia. Nu vreau. Nu în seara asta.

El s-a oprit.

— Dacă vreţi sex, vă costă. Încă zece mii.

— What the fuck[46], a spus Rick. Ultima dată...

Şi-a pus mâna pe părul prins în coadă de cal şi şi-a fixat ochelarii pe nas.

— Zece mii, a spus ea.

— Ce ai de gând să faci cu atâţia bani?

— Vreţi sau nu?

Bărbaţii au pus din nou mâna pe portofele.

Geanta de sport se afla în interiorul magaziei cu lemne şi era deja pregătită, cu excepţia banilor şi a caietului de notiţe. S-a aşezat pe butucul pe care se tăiau lemnele şi a răsuflat adânc. Simţea o durere între coapse şi sângera puţin din anus. Soarele dispăruse dincolo de linia orizontului chiar înainte de ora zece. La miezul nopţii se întuneca pentru câteva ore, dar nu trebuia să aştepte atât de mult. Nu se mai simţea rău.

Şi-a pus geanta de şcoală pe genunchi, a luat caietul de notiţe şi teancul de bancnote de o sută şi le-a mutat pe toate în geanta sport. Apoi a lins de câteva ori acadeaua cu gust de căpşune şi a pus-o la loc în geanta de şcoală.

Niciodată drumul cel mai uşor nu e neapărat şi cel mai bun. Carina Burstrand a ales să devină cetăţean american, deşi probabil că nu era atât de convenabil. Cine a spus oare că o viaţă este mai bună decât alta doar pentru că este mai puţin complicată?

Putea deveni orice şi-ar dori. Ce perspectivă uluitoare.

S-a ridicat şi a pus geanta de şcoală şi geanta de sport încrucişate peste piept. A luat-o în direcţia unde se construia podul.

---

[46] Ce naiba! (în engleză). *(N.tr.)*

Era lumină într-una dintre bărăci. A pus genţile lângă fundaţia podului şi a deschis fermoarul celei de sport.

Apoi s-a dus către singura baracă luminată.

Agneta îşi prinsese părul într-o coadă de cal. Stătea în genunchi şi curăţa unul dintre WC-uri când Sofia a bătut la uşă. A ridicat privirea foarte surprinsă.

— Sofia, a spus ea ridicându-se cu tot cu peria de toaletă în mână. C-ce faci aici?

Era cu adevărat drăguţă, amabilă şi plăcută. Şi-a scos mănuşile roz cu care curăţa.

— Îmi pare rău, a spus Sofia. A fost o adevărată prostie să vorbesc aşa la Cercul Polar. Cred că te-ai supărat. Nu asta a fost intenţia mea.

Agneta a lăsat privirea în pământ. Stătea şi tot foşnea mănuşile de cauciuc.

— Da, a spus ea, m-am supărat...

— Poţi sa mă ierţi?

Agneta a ridicat privirea şi a încercat să zâmbească.

— Nu am vorbit serios când ţi-am spus acele lucruri, a adăugat Sofia. Eram doar... supărată şi puţin nervoasă.

— Cu toţii ne mai ieşim din fire uneori, a spus Agneta. Poate e ceva hormonal, acum, că mai eşti şi însărcinată.

Ea vedea întotdeauna ceea ce era mai bun în oameni. Era de necrezut că cineva ar putea fi atât de drăguţ.

— Pot să te îmbrăţişez? a întrebat-o Sofia.

Agneta şi-a pus mănuşile de cauciuc pe o masă şi a venit spre ea. S-au îmbrăţişat cu blândeţe.

— Apropo, ai văzut pisicuţele? a întrebat Sofia atunci când s-a desprins din îmbrăţişare.

— Pisicuţele?

Sofia a arătat cu degetul.

— Este afară o cutie de pantofi plină cu pisicuţe. Le-am auzit când am venit. Mieunau foarte tare. Sunt trei pisicuţe foarte drăgălaşe...

Agneta şi-a întins gâtul încercând parcă să scruteze întunericul cu privirea.

— O cutie de pantofi? A pus-o cineva acolo?

— Nu ştiu, a spus Sofia.

— Unde anume?

Şi-a dat jos şorţul pe care îl purta mereu când făcea curăţenie şi a luat-o spre ieşire.

Sofia i-a arătat cu degetul.

Agneta s-a îndepărtat grăbită spre fundaţia podului.

Sofia a urmat-o privind cum rafalele de vânt fluturau părul de culoare deschisă al prietenei ei. A lăsat-o să meargă până la fundaţie. A văzut-o aplecându-se şi privind în jos în acel spaţiu gol în formă dreptunghiulară.

Ea a mers spre geanta sport.

MIERCURI, 25 DECEMBRIE 2019

Dimineaţa de Crăciun nu era senină, ci întunecată şi rece. Ninsoarea şi vântul se opriseră în acelaşi timp în seara de Crăciun, dar lăsaseră întregul oraş de lângă Cercul Polar sub o plapumă de zăpadă înaltă de câţiva metri. Oraşul se cufundase în linişte. Temperatura scăzuse brusc în timpul nopţii, ceea ce îi făcuse pe localnici să stea în casele lor. Fumul se ridica din hornurile caselor, respiraţia se pierdea în ger, iar tălpile pantofilor scârţâiau.

În ciuda orei matinale, prin case s-au aprins lumini.

Slujba de la biserică din dimineaţa zilei de Crăciun este un eveniment la care participă, de departe, cei mai mulţi oameni. De aceea, nu evenimentul comemorativ în amintirea adolescentei ucise a fost cel care a influenţat numărul mare de participanţi. Biserica avea să fie plină până la refuz. Toate scaunele libere disponibile din biroul pastorului, din sălile de adunare şi din cele de rugăciune fuseseră deja amplasate în holuri şi pe părţile laterale, dar, şi aşa, multe persoane vor rămâne în picioare. Şeful pompierilor, domnul Sverker Bergström, nu fusese de acord să modifice, din motive de siguranţă, numărul maxim de persoane care pot să participe la slujbă. Aşa că Wiking Stormberg s-a hotărât, pur şi simplu, să nu mai numere persoanele după ce urma să fie atinsă capacitatea maximă.

Astăzi toţi trebuie să aibă loc în casa Domnului.

Wiking s-a privit în oglindă. Avea cincizeci şi şapte de ani. Cât de mult se schimbase de la optsprezece ani? Dacă s-ar fi întâlnit cu el, cel din viitor, oare s-ar fi recunoscut? Cum ar putea şti asta?

Şi în ce se băgase?

Şi-a fixat tocul peste cămaşă şi a verificat pistolul, un Sig Sauer P226 calibrul 9x19 cu cincisprezece gloanţe în încărcător. Probabil cea mai sigură şi mai de încredere armă fabricată vreodată. A introdus pistolul în toc şi l-a fixat în husa din piele. Şi-a pus sacoul şi s-a uitat în oglindă. S-a încheiat la nasturi. Prezenţa armei sub axila stângă îi provoca un oarecare disconfort şi un sentiment neobişnuit, dar măcar nu era vizibilă.

A tras puternic aer în piept. A închis ochii.

Elin, fiica lui, a intrat în dormitor. Era încă adormită şi avea părul zburlit. S-a uitat cu ochi critici la sacoul şi la pantalonii lui groşi.

— De ce te-ai trezit? Pleci undeva?

— La slujba de Crăciun, i-a răspuns el.

A sărutat-o pe frunte, apoi a părăsit camera şi s-a pregătit să iasă pe uşă.

Elin a alergat după el.

— Stai, vreau să vin şi eu!

— Nu, a spus el scurt şi tăios în timp ce-şi lua haina.

Nu azi, Elin. Nu la această slujbă de Crăciun.

A închis uşa în urma lui.

*

Fatima Al-Aziz şi Roland Larsson erau deja prezenţi în faţa porţii bisericii, îmbrăcaţi în uniformă. Evelina Andersson li se alăturase după o noapte petrecută la pensiunea Stone Swamp. Administratorul bisericii a venit cu cheile.

— Nu a stat la pensiune? a întrebat Wiking în şoaptă.

Procurorul a clătinat din cap.

Wiking s-a asigurat că intrările laterale urmau să fie închise pe durata slujbei. Oamenii începuseră să sosească. Erau îmbrăcaţi gros, cu pantaloni termoizolanţi şi căciuli îmblănite. Ar trebui să fie cald în biserică.

Wiking s-a dus în sacristie pentru a-l saluta pe preot, vicarul Hermansson. Era un bărbat chipeş de aproximativ şaizeci de ani, nu cu mult mai în vârstă decât el. Era un preot foarte competent. De mai mulţi ani, trăia împreună cu Leonard Komorowski, manager IT în cadrul Prefecturii. La mijlocul anilor '70, un tânăr homosexual fusese bătut într-o parcare în mijlocul oraşului Stenträsk. Dezbaterile care au urmat privind violenţa şi toleranţa au schimbat societatea în mod semnificativ. Calle Hermansson şi soţul său au fost întotdeauna acceptaţi fără rezerve de comunitate.

Wiking şi-a dat jos haina groasă şi a pus-o pe canapeaua preotului.

— Sper să găseşti ceea ce cauţi, a spus vicarul.

— Dacă nu găsesc, atunci voi face aşa cum am stabilit. Urc la amvon după ultimul psalm.

— După cântecul de Crăciun *När juldagsmorgon glimmar*[47], a spus Calle Hermansson. Să sperăm că evităm asta.

---

[47] Când dimineaţa de Crăciun străluceşte *(N.t.)*

Wiking a încuviinţat şi a ieşit. L-a salutat pe cantor în timp ce urca spre orgă.

Oamenii au început să intre în biserică. A încercat să urmărească pe fiecare dintre cei care intrau, însă era imposibil. A început să dea din cap şi să salute în dreapta şi în stânga. Aproape toată lumea ştia cine este, dar erau multe persoane pe care nu le cunoştea. Erau nişte tineri care crescuseră şi se maturizaseră, şi pe care nu îi cunoştea, dar majoritatea celor care intrau erau mai în vârstă. Multe erau femei. La naiba.

Nu putea să stea lângă uşă, aşa că s-a retras printre rândurile de bănci. De obicei, băncile puteau fi folosite de 500 de enoriaşi, dar în curând aveau să intre dublu.

A început să transpire. Simţea arma la subsuoară.

Nu găsiseră nicio fotografie cu Agneta Mäkitalo pe internet, cu excepţia pozei de profil de pe Facebook. Fusese făcută într-o zi de vară, avea ochelarii de soare şi părul deschis la culoare răvăşit de vânt. Avea o expresie serioasă, puţin melancolică, aşa cum era ea.

Nu era deloc sigur că o va recunoaşte, deşi era singurul dintre colegii săi care putea să facă acest lucru. Roland Larsson era din zonă, dar era cu şapte ani mai tânăr. Avea doar unsprezece ani când ea a plecat. Asta e o eternitate din perspectiva unui copil.

Asta dacă va veni.

Carina Burstrand a sosit împreună cu mama şi cu familia ei, cu Susanne Schiltz, Siv Johansson şi Gitte Landén Daglönare. Gitte şchiopăta teribil de tare, dar se sprijinea de Susanne. Aveau locuri rezervate în primul rând, pentru că Susanne urma să spună câteva cuvinte. L-a zărit pe deasupra capetelor enoriaşilor şi i-a fluturat energic cu mâna. El i-a răspuns la salut ridicând mâna.

Aerul din interiorul bisericii, de obicei rece şi puţin umed, era deja încărcat cu miros de lână, de pantofi de piele şi devenise greu de respirat.

La ora şapte fix, porţile bisericii au fost închise şi clopotele au început să bată. Zgomotul a răsunat în interiorul bisericii şi a făcut totul să se cutremure pentru câteva minute.

În liniştea care a urmat, parcă şi aerul încremenise.

Orga a început să cânte şi enoriaşii s-au ridicat, într-o mişcare comună, cu un zgomot produs de ghete, murmure şi tuse. Muzica s-a lăsat peste toţi participanţii. Fără nicio excepţie.

Fii binevenită, frumoasă dimineaţă

Aşa cum ne-ai fost prevestită

prin gura sfântă a prorocilor

Wiking s-a ridicat pe un scaun care era parţial ascuns în spatele unui stâlp, nu departe de altar. Pastorul a intrat în amvon, a băut puţină apă dintr-un pahar şi a început Sfânta Evanghelie de Crăciun.

— La acea vreme, împăratul Augustus a dat o ordonanţă ca toată lumea să fie impozitată. A fost primul act fiscal şi s-a întâmplat când Quirinius era guvernator în Siria...

Wiking avea o privire de ansamblu destul de bună asupra bisericii, cât de bună se putea în condiţiile date. Interiorul era slab luminat, iar întunericul de afară încă persista. A observat câţiva fotografi poziţionaţi de-a lungul pereţilor cu aparatele de fotografiat ridicate şi două echipe TV care filmau. Şi-a luat din buzunar binoclul de teatru al mamei lui Karin şi s-a uitat peste feţele obosite. Persoană cu persoană, rând cu rând. S-a uitat şi la femei de vârsta lui: căuta o femeie blondă, cu ochi albaştri, slăbuţă.

— Când îngerii s-au ridicat spre cer, păstorii şi-au spus unii altora: „Să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut şi pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut”...

Dar cine a spus că este încă slăbuţă? Şi Birgitta a fost.

Au început să îi transpire mâinile, îşi simţea vena de la gât cum pulsează. O, Dumnezeule, cât de mulţi oameni erau. Preotul a ajuns la sfârşitul predicii din Biblie şi a început un nou psalm.

Un trandafir răsărit din rădăcina şi tulpina lui David.

Cântat de părinţi, un trandafir în Iudeea.

A coborât de pe scaun şi s-a deplasat încet în lungul şirurilor de bănci. Oamenii i-au făcut loc, cu răbdare. Le-a recunoscut pe majoritatea femeilor de vârstă apropiată lui. Erau din cartier, aşadar le putea exclude. Cu cei tineri era mai complicat, dar ei nu aveau nicio importanţă în acest context. Două posibile femei care meritau atenţia s-au dovedit a fi jurnaliste. Aveau agende şi aparate de înregistrare pe genunchi. S-a uitat la o femeie cu o haină bej şi ghete de iarnă. Nu, nu era. Prea tânără.

Preotul şi-a început predica.

— Mesajul Crăciunului este despre dragoste. Este o poveste despre noi, oamenii, despre cum Dumnezeu se lasă să fie născut dintr-o

femeie, ca oricare dintre noi. Maria dă naştere unui fiu, aşa cum toate mamele din toate timpurile şi-au născut copiii, cu suferinţa şi fericirea pe care aceasta o presupune...

Conform evaluării făcute de Evelina, persoana era înarmată şi nu avea de gând să se lase prinsă. Noaptea trecută, destul de târziu, au reuşit să intre în contact cu un angajat al poliţiei din Copenhaga care le-a confirmat suspiciunea: Agneta Mäkitalo era membră a unui club de tir şi avea permis pentru cel puţin trei arme diferite.

Aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat în interiorul bisericii. Cel puţin aşa se simţea. Se contura o tensiune interioară care creştea precum cea cauzată de claustrofobie.

Exista posibilitatea să fie arestată chiar dacă era foarte aglomerat, credea Evelina.

Nu voiau să îşi dezvăluie intenţia. Nu doreau o baie de sânge.

— Sinele nostru adevărat este creat de Dumnezeu. Este omul generos, cel care îndrăzneşte să simtă dragoste sinceră şi onestă, cel care poate ierta că a fost înşelat, cel care este îndeajuns de credincios să se încreadă în bunătatea interioară a omului. Profetul Isaia ne vorbeşte nouă, celor care ne mişcăm prin întuneric...

Broboane de transpiraţie îi acoperiseră fruntea. O căuta cu privirea pe Evelina. Ea stătea în spate, la capătul îndepărtat al culoarului. L-a privit întrebătoare, dar el a clătinat din cap.

— Este nevoie de putere şi curaj pentru a lăsa această lumină să strălucească. Frica este o calitate rară în societatea de astăzi. Ne lăsăm reduşi la tăcere din cauza incertitudinii existenţei...

S-a oprit lângă una dintre intrările laterale. Epitropul bisericii, Örjan Elofsson, stătea pregătit cu săculeţul pentru colecta din biserică.

— Crezi că putem deschide puţin? Doar un moment, ca să intre puţin aer? l-a întrebat Wiking încet, făcând semn din cap către uşa laterală.

Epitropul a încuviinţat, a scos cheia din buzunar, a deschis uşa şi a lăsat-o întredeschisă. Un vârtej de zăpadă se învârtea în faţa uşii. Roland Larsson, care tocmai îşi făcea rondul pe afară, şi-a băgat întrebător capul înăuntru. Wiking a clătinat din cap. Nimic încă.

A stat în curentul de aer şi a inspirat profund. A simţit frigul în care s-a născut şi pământul îngheţat. Probabil că acestea i-au influenţat viaţa, dar nu ştia cum anume. Karin, mama lui, făcuse genealogia familiei. Strămoşul lor, Olof Nilsson Rehn, se născuse în Öjebyn în 1460. Era un negustor şi un fel de colector de taxe. La naiba, a rămas blocat aici, ancorat puternic în stratul de permafrost.

Preotul Hermansson era la amvon şi şi-a ridicat braţele spre tavan.

— Margaret Mead a spus odată: „Nu te îndoi de faptul că un grup mic poate schimba lumea. Doar ei sunt capabili de asta!” Suntem oameni, imaginea lui Dumnezeu! Tatăl nostru ne cheamă! Iosif şi Maria ne-au arătat calea. Noi mergem pe urmele lor. Amin!

Preotul şi-a împreunat mâinile şi a coborât de la amvon. Un suport pentru microfon a fost amplasat lângă altar. Era rândul lui Susanne să vorbească. Ea a făcut un pas înainte ţinând o bucată de hârtie în mână. Mergea cu spatele drept şi privea în faţă. Simţea tăcerea şi tensiunea care pluteau cu câteva secunde înainte să înceapă să vorbească.

— Talmudul spune că acela care salvează o viaţă salvează întreaga lume...

Vocea ei era pătrunzătoare şi plăcută, cu tonalităţi variate. Ce mândru ar fi fost Krister dacă ar fi văzut-o acum. Sau poate era şi el prezent şi o privea de sus? Cine poate şti.

Wiking îi studia cu atenţie pe oamenii din jur. Păreau emoţionaţi de cuvintele lui Susanne.

— În toate acele seri când ne adunam să discutăm despre cărţile citite, începând cu primii ani ai adolescenţei şi până la sfârşitul liceului, toţi aceşti ani care modelează o persoană...

Două adolescente plângeau în faţa ei. Nu neapărat pentru fata moartă, ci pentru ele însele. Vocea lui Susanne a devenit mai puternică.

— Am căzut printre nori şi ne-am lovit atunci când am aterizat. Cicatricile încă sunt vizibile pe pielea noastră.

Acum adolescentele plângeau în hohote. Wiking a încercat să se îndrepte spre altar. Îşi simţea pulsul în urechi.

— Aşa cum a spus şi părintele, toţi mergem prin întuneric. Dar să ne amintim de faptul că lumina revine mereu. Să ne amintim de Sofia Hellsten aşa cum era ea, nu ce s-a întâmplat. Nu trebuie să lăsăm întunericul să învingă şi nu o vom uita niciodată.

Şi-a împăturit hârtia şi s-a întors la locul ei. În timp ce se aşeza, a văzut cum Linnea, fata Carinei, îşi îmbrăţişa mama.

Preotul a binecuvântat adunarea şi au citit împreună Tatăl nostru. Pe Wiking începuse deja să îl doară capul.

Când străluceşte dimineaţa de Crăciun

vreau să merg la grajd...

La naiba, ultimul psalm.

Planul lor de urgenţă era să blocheze ieşirea din biserică, să închidă uşile şi să-i lase pe oameni să iasă pe rând, unul câte unul. Ar fi fost o acţiune destul de riscantă şi discutabilă din punct de vedere legal. Evelina l-a lăsat pe el să ia această decizie.

— Fă ca de obicei, a spus ea. Inventează un motiv credibil.

Prevăzătoare, avea cu ea un mandat de percheziţie printat, dar cel mai bine şi mai sigur era ca el să găsească pe cine căutau. La naiba, Agneta, unde eşti?

A căutat disperat cu privirea prin marea de oameni.

Ce bun ai fost tu, Doamne,

Că ai vrut să cobori pe pământ

Acum nu îmi voi mai petrece în păcat

Zilele copilăriei mele...

Ar putea oare să reţină feţele a o mie o sută de oameni şi să le dea drumul unul câte unul, după ce vor prezenta un act de identitate? Nu pe toţi, desigur, dar câţi? Cât va dura până situaţia va deveni tensionată? A încălcat atât de multe reguli, încât nu le mai ştia numărul. Conform Evelinei, era similar cu privarea de libertate. Nivelul de oxigen scăzuse deja destul de mult. Ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar intra în panică?

Acolo, ea era? Nu, era prea înaltă.

Nu cunoştea tot psalmul, nu ştia cum se termină, dar dura de ceva vreme. A respirat rapid de două ori şi apoi s-a îndreptat cu paşi rapizi spre amvon. Calle Hermansson l-a remarcat, s-a grăbit şi s-a ridicat de pe scaun. Slavă Domnului că preotul îi acceptase propunerea.

Când psalmul s-a terminat, preotul a mai citit o altă rugăciune scurtă şi i-a mulţumit Domnului.

Apoi le-a cerut enoriaşilor să rămână în băncile lor, pentru că şeful poliţiei din Stenträsk urma să îi roage ceva.

A coborât de la amvon şi, înainte de a-i da timp să se răzgândească, Wiking i-a luat repede locul.

Toate privirile s-au îndreptat spre el, în aşteptare. Colţurile bisericii erau înghiţite de întuneric. Pulsul îi bătea atât de tare, încât i se părea că îl aude.

— Bună dimineaţa, a început el. Crăciun fericit! Aş dori să vă cer tuturor o favoare în această dimineaţă. Nu este nimic dificil sau inconfortabil, doar ceva ce vă va testa, probabil, răbdarea. După cum ştiţi, mai mulţi solicitanţi de azil au reuşit să iasă din tabăra de refugiaţi din Vidsel şi trebuie să ne asigurăm că nu se află printre noi în biserică în această dimineaţă...

Daglönare Gitte Landén, care stătea chiar sub amvon, a răbufnit atât de tare, încât s-a făcut auzită până sus la Wiking.

— Prin urmare, a continuat el, vă vom controla actele de identitate când părăsiţi biserica astăzi...

— Rasism! a strigat Gitte. Cum îndrăzneşti?

Oamenii au început să se foiască îngrijoraţi în bănci, vorbind între ei agitaţi.

— Este ilegal! a strigat Gitte şi a încercat să se ridice cu ajutorul cârjei. Refuzaţi! Refuzaţi să vă legitimaţi! Daţi dovadă de solidaritate!

Nivelul de zgomot a crescut de parcă cineva ar fi mărit volumul la maximum.

— Vom deschide toate cele trei ieşiri, a spus Wiking în microfon încercând să pară calm şi hotărât. Uşa centrală şi cele laterale. Vă rugăm să aveţi răbdare...

Oamenii nu l-au mai ascultat şi cei mai mulţi făcuseră coadă deja. Presiunea asupra uşilor creştea. Nu mai avea rost să insiste cu alte detalii, pentru că doar ar fi înrăutăţit situaţia. A coborât repede din amvon şi a pătruns prin mulţime spre uşa principală. Gitte i-a apărut brusc în faţă şi a rămas încremenită.

— Cum te poţi suporta? a strigat ea. Nu ai niciun pic de suflet?

A trecut pe lângă ea îndreptându-se spre uşă. Oamenii se împingeau şi îi aruncau priviri ostile.

La naiba, ar fi trebuit să amplaseze nişte garduri afară şi să îi determine pe localnici să iasă în şir indian. Deşi, dacă erau minus 34 de grade, oamenii ar fi îngheţat.

— Nu a fost o idee prea bună, a spus Evelina Andersson, care s-a apropiat chiar în clipa în care el a văzut-o.

— Aşteaptă, a spus Wiking.

Departe, în stânga, în spatele unui stâlp. Vârsta potrivită, părul deschis la culoare, pleoape lăsate, nasul subţire. Avea o haină de lână deschisă la culoare peste ceva tricotat de culoare roz. O geantă de mână destul de mare îi atârna peste umărul stâng. Era cu siguranţă suficient de mare pentru a transporta câteva arme. Wiking şi-a făcut drum printre oameni, împingându-i şi primind în schimb priviri furioase şi insulte. Transpiraţia îi curgea pe şira spinării.

S-a dus direct spre ea, apoi s-a oprit chiar în faţa ei.

— Agneta? a întrebat el destul de încet. Agneta Mäkitalo?

Răsufla greu. Pulsul îi crescuse atât de mult, încât i-a fost teamă că nu va înţelege răspunsul. Femeia şi-a ridicat spre el ochii albaştri.

Wiking a tras adânc aer în piept şi a încercat să îi zâmbească.

— Nu ştiu dacă mă recunoşti, a spus el încet întinzându-i mâna. Wiking. Wiking Stormberg. Eu sunt cel care tocmai a vorbit acolo sus...

A arătat spre amvon. Femeia a închis ochii şi a respirat profund.

— Vai, Doamne, a şoptit ea. Tu eşti?

A încercat să zâmbească.

— Da, Agneta, eu sunt...

S-a aruncat în braţele lui şi l-a ţinut strâns pentru un timp. Arma lui de la axilă îi apăsa coastele. I-a pus mâinile pe umeri.

— Ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun, i-a spus el şi a împins-o puţin mai departe.

Agneta s-a uitat în pământ, iar Wiking a ridicat privirea căutând-o pe Evelina, dar nu o vedea nicăieri.

— Iartă-mă, a spus Agneta. Dacă ai şti cât mi-e de ruşine de modul în care m-am comportat...

Un bărbat s-a împins în ei făcându-i să se lovească unul de celălalt. Geanta ei de mână s-a izbit de braţul lui. Era grea.

— Rasistule! a strigat un bărbat în timp ce trecea pe lângă el.

— Crăciun fericit! a spus Wiking.

Trebuia să o scoată din mulţime ca s-o poată reţine. A încercat să-şi amintească evaluarea Evelinei. „Ea îşi asumă un risc, dar este calculată. Este sigură că va putea scăpa.” Wiking nu putea să îşi scoată arma în biserică, pentru că ar fi declanşat un adevărat haos. Unde naiba erau Roland şi Fatima?

În acel moment a văzut-o pe Gitte Landén Daglönare venind repede spre el prin marea de oameni. S-a strecurat printre oameni fără ajutor şi faţa îi era roşie de furie.

— Vino, a spus luând-o de umeri pe Agneta şi conducând-o pe lângă perete spre uşa care dădea spre sacristie.

A verificat-o. Era deschisă. S-a uitat peste umăr la Gitte, care îl căuta nervoasă cu privirea. A deschis uşa şi a tras-o pe Agneta înăuntru.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

— Sunt mulţi oameni afară, a spus el. Mă bucur să te revăd.

În sacristie era întuneric, răcoare şi un aer uscat. Camera nu avea ferestre. Singura sursă de lumină era o lampă amplasată pe un mic

altar cu obiecte liturgice. Uşa de la dulapul cu veşminte bisericeşti era întredeschisă. Wiking a închis-o pentru a face mai mult loc.

— Nu te-ai mai întors din acea noapte? a întrebat el.

— Ba da, la înmormântarea mamei.

— Da, dar a fost în Piteå. Mă refer în Stenträsk.

A auzit mai multe persoane care se repezeau spre ieşirile de pe cealaltă parte.

— Nu mi-a mai rămas nimic aici.

— Dar ai venit la slujba de comemorare, a spus Wiking. Comemorarea Sofiei. Cum ţi s-a părut?

Agneta a zâmbit în colţul gurii. Wiking a observat că purta tocuri înalte şi a aprins plafoniera, iar o lumină puternică a trezit la viaţă camera. Agneta a clipit.

— A fost foarte drăguţ. Au fost cuvinte foarte frumoase.

Wiking i-a analizat chipul, uitându-se fix în ochii ei albaştri. A remarcat câteva riduri fine în jurul ochilor, dar nu şi pe frunte.

— Cât de mult timp vei fi prin zonă?

S-a uitat la ceas, un Rolex din aur cu diamante în locul numerelor.

— Plec peste puţin timp.

— Nu ai vrea să bem o cafea? a întrebat el. Ştii cât de mult îmi place cafeaua.

Agneta a zâmbit în semn de răspuns.

— Da, nu te-ai schimbat, a spus ea. Din păcate, mă cam grăbesc.

Wiking i-a răspuns tot cu un zâmbet. De fapt, lui nu-i plăcea cafeaua. Agneta ştia asta.

— Ce-ai mai făcut? Cum ţi-a fost? a întrebat-o el cu braţele încrucişate la piept. Mâna dreaptă era la patru centimetri de pistol.

— Bine. Sunt economist şi locuiesc la Copenhaga. Lucrez la o editură, de fapt. Cărţile au fost pasiunea mea de-o viaţă...

Nu se mai bâlbâia.

Wiking s-a uitat la geanta ei.

— Ce interesant că eşti astăzi aici, a spus el. Nu te-ai schimbat atât de mult de când aveai şaptesprezece ani.

Agneta a clipit des şi a zâmbit.

— Ce vrei să spui?

— Tom Sawyer, a spus el. Nu ai fi ratat niciodată propria înmormântare.

A deschis uşa larg către încăperea principală a bisericii. O căldură umedă i-a învăluit. Ea nu s-a mişcat. Mulţimea de afară se mai rărise. Wiking a ieşit în încăperea centrală cu arma la îndemână. Roland şi Fatima l-au observat şi au venit în fugă spre el.

— Vino, i-a spus femeii din sacristie. Avem multe de discutat.

Soarele nu răsărise în ziua de Crăciun. De fapt, nu prea se întâmpla să răsară în zona Cercului Arctic. În timpul nopţii polare, aproape întreaga zi era în întuneric. Doar o pată de roşu putea fi zărită pe la prânz, spre sud: soarele nu putea să urce spre orizont. În zilele senine, chiar înainte ca lumina să dispară total, totul devine albastru senin preţ de aproximativ zece minute: cerul, munţii, râul, pământul. Se numeşte *momentul albastru*, un fenomen natural care are loc doar în zona Cercului Arctic şi, probabil, în Antarctica.

Evelina Andersson stătea în biroul lui Wiking şi se uita în monitorul în care o vedea pe Agneta Mäkitalo într-o cameră de interogatoriu cu o ceaşcă de cafea în faţa ei. Femeia stătea liniştită, înclinată puţin pe spate şi privea drept înainte, fără să aibă însă un punct de reper.

— Spune că nu are nevoie de un avocat, a adăugat Evelina Andersson.

Wiking stătea lângă ea. Îi privea silueta subţire. Exact aşa ar fi trebuit să arate. Firele de păr erau subţiri, blonde cu nuanţe de gri. Îngustă în umeri, cu haine confortabile, dar mâinile nu ar trebui să arate aşa, degetele erau prea scurte.

Evelina a făcut un semn spre recepţie.

— „Papucii” au calmat telefoanele, a spus ea referindu-se la Carina.

Informaţia că Agneta Mäkitalo a fost arestată în biserică a fost răspândită imediat de presă, tulburând astfel liniştea Crăciunului. Sunau telefoanele încontinuu, dar nimeni altcineva în afară de Carina nu se pricepea atât de bine la asta. Wiking a ieşit pe hol plecând din faţa monitorului unde era femeia blondă.

— Mulţumesc pentru ajutor, i-a spus Carinei. Mai vii o dată în seara aceasta ca să verifici?

Tocmai îşi punea haina groasă.

— Nu cred că va fi agitaţie mare, a spus ea. Le-am zis ce era de zis şi au spus că vor suna la serviciul de presă din Luleå.

Carina a făcut semn cu capul înspre camera de interogatoriu unde se afla Agneta Mäkitalo.

— Poţi să îmi dai detalii? a întrebat ea. Mă voi întâlni cu Susanne şi cu Gitte la bibliotecă. Ele sunt deja acolo.

— Clubul de carte Cercul Polar, a spus el.

— Ce a mai rămas din el.

Uşa s-a trântit în urma ei.

El s-a dus în camera de interogatoriu în care se afla Agneta. A deschis uşa fără să bată şi a închis-o încet în urma lui. Încuietoarea a fost activată din exterior.

— Aceasta este o mare neînţelegere, a spus ea. Nu trebuie să mă închideţi, nu este necesar.

Wiking făcea mişcări lente şi o examina, apoi s-a aşezat de cealaltă parte a mesei.

— Ai de gând să mă interoghezi? a întrebat ea.

— Eşti sigură că nu vrei un avocat?

Femeia a zâmbit puţin tristă unindu-şi mâinile în faţa ei pe masă.

— De ce aş avea nevoie de un avocat?

A privit-o atent. Nasul îi era mai îngust decât îşi amintea el. Se întâmplase ceva şi cu ochii ei. Erau mai mari.

— Atunci putem vorbi, a spus Wiking. Doar tu şi cu mine.

— Ca prieteni vechi, a adăugat ea.

Wiking o privea fix în ochi.

— Ai avut noroc în multe privinţe, a spus Wiking. Faptul că nu a fost găsită atât de mulţi ani şi că ştia Carina despre fişa dentară. Ştiai că nu poţi să laşi în urmă capul. Ce ai făcut cu el?

Femeia s-a holbat la el.

— Acum nu mai înţeleg nimic, a spus ea.

— Raportul autopsiei fratelui tău mai mic era în dosarul tău medical de la spital. Nu a murit din cauza sindromului morţii subite a sugarului. A fost sufocat. Inima lui s-a oprit şi aceasta a fost cauza morţii. Se ştia că tu ai făcut-o, dar totul s-a ascuns sub preş, pentru că şi tu însăţi erai doar un copil. Consiliul pentru Protecţia Copilului a solicitat să faci terapie, deoarece s-a crezut că vei putea fi vindecată.

Femeia a luat o înghiţitură de cafea.

— Ştiai că Agneta era sus la construcţia podului, a spus Wiking încet. Ştiai că lucrează acolo. Ai convins-o cumva să meargă la fundaţia podului şi acolo ai ucis-o. Corpul nu a avut răni, aşa că probabil ai lovit-o în cap. Poate că era în viaţă când ai decapitat-o. Acest lucru nu se poate stabili la autopsie.

Femeia asculta cu capul plecat, cu mâinile strâns fixate pe genunchi.

— Ai dezbrăcat-o şi ai aruncat-o în groapă. Ţi-ai aruncat apoi propriile haine peste ea. La fel ai făcut şi cu geanta, dar ai luat din ea caietul cu notiţe. Te-ai îmbrăcat cu hainele ei. Poate nu cu jacheta, pentru că probabil era plină de sânge. Apoi ai umplut cavitatea cu pietriş. A doua zi, constructorii au turnat peste ea ciment. A început să plouă puternic în acea după-amiază, dar mormântul era deja sigilat.

Ea a ridicat privirea spre camera video de deasupra uşii, cea care reda sunetul şi imaginea în biroul lui.

— Sus la baraca muncitorilor, a continuat Wiking, ai luat jacheta şi geanta Agnetei şi cheia apartamentului din Träsket. De acolo ai luat pisica şi maşina de scris. Apropo, ce ai făcut cu pisica? Ai înecat-o?

— Nu, exclus, a spus ea şi părea sincer insultată. A mai trăit unsprezece ani.

— Pekka Karlsson venise acasă exact atunci când pleca din apartamentul Agnetei. A fost o greşeală din partea ta, dar te-ai prefăcut că vorbeşti cu Agneta şi asta a funcţionat. Patruzeci de ani mai târziu, el tot mai crede că a auzit-o răspunzând.

A studiat-o o vreme.

— Apoi te-ai dus acasă, a continuat el, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Părinţii tăi nu au observat atunci, de altfel, nu au făcut-o niciodată. Sâmbătă ai fost la bibliotecă, ai returnat nişte cărţi şi ai împrumutat altele. Când constructorii s-au dus acasă pentru o zi, te-ai dus la pod şi ai lăsat geanta de sport şi cărţile în faţa podului care ducea spre Gransel. Cunoşteai foarte bine zona, pentru că obişnuiai să schiezi pe pista iluminată electric. Cum ai ajuns la Luleå? Ai furat o maşină? Sau ai mers cu bicicleta? Ai avut pe cineva care să te ajute?

Ea şi-a înclinat puţin capul şi l-a privit cu o expresie foarte tristă.

— Ţi-ai decolorat părul, a continuat el punându-şi ochelarii deoparte. Apoi ai mers cu linia de autobuze Norrlandskusten spre sud. Autobuzul s-a oprit la cafeneaua din Docksta. Ai lăsat un mesaj pe robotul telefonic al Birgittei prefăcându-te că eşti Agneta. Te-ai bâlbâit, iar pe fundal se auzea zgomotul provocat de camioane. Ai mers la Karlstad, acolo unde nimeni nu te cunoştea, ai sunat-o pe Siv Johansson la biroul pastorului şi ai cerut un certificat de identitate. Astfel, ai putut obţine o carte de identitate şi un paşaport. Ce simplu era în toamna anului 1980. Şcoala a trimis copii ale notelor tale. Nu erau foarte bune şi a trebuit să susţii examenele din nou. Nu ai mai întâlnit niciodată pe cineva care să o cunoască pe Agneta Mäkitalo. Nu a fost niciun risc din acest punct de vedere. Ai locuit într-un cămin studenţesc şi nu aveai telefon. Ai putut să mergi la înmormântarea mamei ei, pentru că personalul de la Spitalul Furunäset nu ştia cum arată Agneta. Cu părul decolorat arătaţi cam la fel. Tu eşti puţin mai scundă, eşti mai corpolentă, dar aceste lucruri pot fi corectate. Ţi-ai modificat nasul şi pleoapele...

Femeia s-a aplecat uşor înainte şi a ridicat o mână. S-a abţinut să se dea la o parte, dar era pregătit să îi prindă încheietura mâinii. Ea şi-a pus o mână rece pe obrazul lui.

— Wiking, a spus ea, mă bucur să te reîntâlnesc.

El s-a lăsat pe spate şi a simţit ca o arsură urma lăsată de mâna ei.

— Ai un dosar la Baza Robotică, a spus el. Ştiai asta? Ai fost considerată un risc pentru securitate. Apropierea ta de americani şi cum era acest lucru perceput. S-a investigat dacă nu erai cumva agent sovietic.

— Ce bizar, a spus ea.

Fiul lui, Markus, manager de proiect la Baza Robotică, i-a vorbit fără să vrea despre dosar. Nu ar fi trebuit să îi spună nimic tatălui său despre ce scrie în el.

— Şi aveai două arme în geantă, a spus el.

— Am permis pentru ele. Particip la concursuri de tir.

— Da, în Danemarca, dar nu de aceea vei fi arestată.

S-a ridicat şi s-a dus spre uşă. A bătut puternic în ea, în timp ce ea îl urmărea cu privirea.

Încuietoarea s-a deschis din exterior. A stat câteva secunde cu mâna pe clanţă şi s-a întors apoi către ea.

— De ce ai făcut-o? a întrebat-o el încet.

Femeia a ridicat privirea spre el, o privire care lăsa să se întrevadă o urmă vagă de dor.

— Am vrut să fiu ea, a răspuns. Am devenit ea. Sunt Agneta.

— Dar fratele tău mai mic?

— Nu a fost cu intenţie. Mama era bolnavă şi el ţipa încontinuu. Am vrut ca ea să poată dormi.

Uşa s-a deschis.

— Mandatul de arestare a fost emis, a spus Evelina. Putem să o ducem acum la Luleå.

Roland Larsson a intrat în cameră cu o pereche de cătuşe.

— Haide, Sofia, a spus el, să mergem.

S-a ridicat şi l-a lăsat pe Roland să-i pună cătuşele. S-a uitat cu atenţie la Wiking în tot acest timp.

— A meritat? a întrebat-o el când a ieşit pe coridor.

Ea s-a oprit şi l-a privit în ochi. Îi ajungea până la umăr.

— Wiking, a spus ea, nu ştii ce ai pierdut.

Roland Larsson a condus-o către maşina de poliţie care o aştepta.

Evelina Andersson a venit în întâmpinarea lui cu mănuşi, o pălărie de piele şi o haină.

— Şi-a ucis frăţiorul când avea zece ani, a spus procuroroarea privind în urma Sofiei Hellsten uşa din spate, pe unde aceasta fusese scoasă. Pe Agneta a ucis-o când avea şaptesprezece ani. Îi stăteau în cale, credea că îi luaseră ceva ce considera că îi aparţinea. Poate că nu au fost singurii. Nu este clar. A început să facă asta şi i-a mers. Trebuie să verificăm toate cazurile nerezolvate de crimă din Scandinavia

începând cu 1980 şi până în prezent. Poate că victimele au avut vreun contact cu Agneta Mäkitalo.

— Sau spune adevărul, a zis Wiking. Poate că a vrut să îşi ajute mama şi a vrut să fie Agneta.

— Mă gândesc să o întreb şi despre soţia ta, a spus Evelina Andersson şi a ieşit în frig.

Wiking s-a întors cu spatele către parcare, auzind-o pe procuroare trântind portiera maşinii. Evelina a dat în marşarier, apoi a întors şi a accelerat. A aşteptat până când farurile au luminat zăpada şi au dispărut în sus spre strada Älvsbyvägen.

Wiking s-a întors în biroul lui şi a stins lumina. S-a odihnit în întuneric. A privit spre parcare la umbrele generate de iluminatul stradal. Luminile din biserică erau stinse şi oamenii plecaseră acasă. Şi-a dat jos geaca şi şi-a desfăcut tocul pistolului. L-a lăsat să cadă pe birou. Cămaşa îi era udă de transpiraţie pe spate.

Îi povestise Evelinei Andersson că a avut o relaţie cu Agneta Mäkitalo şi că erau îndrăgostiţi. Procuroarea luase act de acest lucru şi notase că Sofia Hellsten îi omorâse iubita. Se gândea să îşi urmărească instinctul şi să îi adreseze următoarele întrebări:

A fost în Stenträsk sau Norrbotten în august 1990?

Unde ai fost în ziua în care Helena Stormberg a dispărut în Kallmyren?

Şi-a acoperit faţa cu mâinile. Femeile din viaţa lui semănau oarecum, cel puţin cele moarte. Nu erau complet diferite. Poate că se îndrăgostea de un anumit tip de femei: blonde, slabe şi cu un aer melancolic.

A expirat şi s-a relaxat. Şi-a amintit de cuvintele pastorului legate de omul generos, cel care îndrăzneşte să caute cinstea şi iubirea sinceră. Cel care poate ierta că a fost înşelat, care este suficient de încrezător în bunătatea fiinţei umane.

Tocmai astăzi aflase în acest mod ce s-a întâmplat cu ea: a fost zidită fără cap într-o fundaţie de pod.

Exista intenţia ca biblioteca din Stenträsk să primească sediu nou odată cu reconstrucţia Primăriei, la sfârşitul anilor '90. În cele din urmă, când bugetul a fost micşorat de câteva ori, consiliul a decis să renoveze, în schimb, vechea clădire. Cu toate acestea, nu a fost niciodată efectuată o recondiţionare în adevăratul sens al cuvântului. S-a zugrăvit, s-a construit o toaletă mai mare pentru persoane cu handicap şi s-a instalat internet. Şi cam atât.

Wiking Stormberg a închis uşa din spatele secţiei după ce a ieşit. Şi-a ridicat gulerul. Începuse din nou să bată vântul. A traversat

parcarea şi s-a îndreptat spre intersecţia străzii Föreningsgatan. Se putea vedea de pe trotuar lumina care venea din camerele situate la parterul bibliotecii. S-a oprit şi a privit înăuntru printre rafturi.

Obişnuiau să stea în camera de lectură în spatele zonei cu cărţi pentru adolescenţi.

Nu făceau asta şi acum. Erau aşezate în jurul mesei lângă biroul de informaţii. Gitte era aşezată pe o canapea.

S-a dus la uşa din faţă şi a bătut.

Carina Burstrand s-a ridicat de pe scaun ducând în mâna dreaptă un mănunchi uriaş de chei.

A deschis. Era responsabilă cu organizarea vizitelor autorilor în cadrul Direcţiei pentru cultură a comitatului. Bineînţeles că avea propriile chei.

— Eram pe cale să renunţăm, a spus ea, închizând uşa în urma lor.

Avea impresia că, fără să vrea, fusese al şaselea membru al clubului de carte Cercul Polar. Carina a arătat cu un semn din cap spre celelalte.

— Le-am povestit.

El s-a îndreptat spre biroul de informaţii şi s-a aşezat pe canapea lângă Gitte. Era foarte obosit.

— Tot ce urmează să spun va rămâne în această cameră, a spus el şi s-a uitat direct la Susanne. Fără înregistrare, fără niciun rezumat după aceasta.

Toată lumea a încuviinţat.

— Până la urmă, multe informaţii vor fi făcute publice, a spus el, în timpul investigaţiilor şi al procesului. Dar în prezent totul este confidenţial. Sunteţi toate de acord?

Ultima privire i-a aruncat-o din nou lui Susanne. Toată lumea a încuviinţat. Categoric.

— Ieri-dimineaţă am primit răspuns cu privire la solicitarea analizei ADN trimisă la Londra, a spus el. Nu există nicio legătură de rudenie între corpul din fundaţie şi Henrik Hellsten, şoferul ambulanţei din Gällivare. ADN-ul cadavrului nu este similar nici cu cel al obiectelor găsite în groapă. Este vorba despre haine, pantofi, o acadea de căpşune pe jumătate mâncată...

— Aţi dedus că nu Sofia este cea care a murit acolo, a spus Susanne.

— În schimb, ADN-ul trupului din groapă s-a potrivit cu cel al doamnei Sigrid Kinnunens, a spus Carina. Pe ea am testat-o ca referinţă.

Wiking a încuviinţat. Carina era capabilă să facă legătura, fusese convins de asta.

— Cine? a spus Gitte. Bona noastră?

— Sonja Mäkitalo era sora ei vitregă, a spus Carina.
— Care Sonja? a întrebat Susanne.
— Mama Agnetei, a răspuns Wiking.
S-a lăsat tăcere. A început să ningă din nou în liniște și calm. Zăpada aproape că plutea.
— Cum au decurs lucrurile? a întrebat Susanne. Cum s-a comportat? Ce s-a întâmplat?
— Interogatoriile vor avea loc în Luleå, a spuse el închizând ochii.
— Dar aveți o teorie, nu?
— O vom prezenta după interogatoriu.
— Trebuie să fi primit bani de undeva, a spus Susanne. Cum s-a descurcat din punct de vedere financiar?
Gitte și-a întors privirea.
— Și ce a făcut cu capul? a întrebat Carina.
— Acesta este unul dintre lucrurile pe care intenționăm să le aflăm, a spus Wiking.
— Ce se va întâmpla acum?
— Uciderea Agnetei este o crimă care s-a prescris de mult timp, a spus el. Sofia nu ar fi primit nicio pedeapsă directă când a fost comisă crima. Avea doar șaptesprezece ani. Sentințele erau destul de blânde în anii '80. Este vreuna dintre voi familiarizată cu Codul Penal, capitolul al paisprezecelea?
Carina și Gitte s-au uitat una la alta. Aparent nu știau.
— Este vorba despre falsificarea actelor administrative, a spus Wiking. De fiecare dată când te identifici cu un act de identitate fals, te faci vinovat de folosirea ilegală a documentelor. Sofia se face vinovată de această infracțiune în formă continuată.
— O ce? a întrebat Susanne.
— O infracțiune în formă continuată sau repetată, a spus Gitte.
— Fiecare situație a creat o nouă infracțiune, a spus Carina.
Wiking a încuviințat.
— De fiecare dată când Sofia Hellsten s-a identificat drept Agneta Mäkitalo, a comis o nouă infracțiune. Termenul de prescripție este de zece ani. Așadar, a scăpat de infracțiunile pe care le-a comis în primii douăzeci și nouă de ani. Dar poate să fie urmărită penal pentru tot ce s-a întâmplat după decembrie 2009.
— Poate să facă închisoare? a întrebat Susanne.
— Pentru falsificarea actelor administrative se pot primi șase ani, a spus Wiking, dar aproape niciodată nu a fost nimeni condamnat. Având în vedere perioada lungă în care infracțiunea s-a produs și

natura acesteia, procurorul va cere închisoare. Întrebarea este pentru ce durată.

— Unde este acum? a întrebat Gitte.

— În drum spre Luleå, i-a răspuns Wiking. Este suspectată probabil şi de alte infracţiuni. De aceea va fi arestată. Există riscul ca ea să dispară, să distrugă probe sau să continue şirul ilegalităţilor.

Cuvintele lui au fost ca un ecou care a dispărut printre rafturi. A urmat o linişte deplină. Praf şi întrebări, asta plutea în atmosferă. Susanne a început să plângă încet.

— Cum? a spus ea în cele din urmă izbucnind. Cum este posibil? Cum poţi fi atât de nebun? Cum te suporţi? O viaţă întreagă, toată existenţa ta, tot ceea ce este identitatea cuiva, tot ceea ce te reprezintă şi în ceea ce crezi, ceea ce eşti...

Ea a ridicat privirea spre Carina, care se uita în pământ. Gitte a privit peste rafturile de cărţi.

Wiking s-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

— Va fi urmărită penal şi probabil că va primi o condamnare. Nu am cum să mă gândesc că ar putea fi altfel. Carina, pot pleca acum?

— Îţi mulţumim că ai venit, a spus Gitte.

Wiking a mângâiat-o pe braţ şi a urmat-o pe Carina spre uşă.

— Hei, i-a spus Carina încet când a deschis. Am primit un mesaj prin telefonul de la secţie. Un bărbat din regiunea Skåne a întrebat despre ce s-a întâmplat şi a spus că este o rudă apropiată a Agnetei. Numele lui este Gustav, Gustav Mäkitalo.

— La naiba, a spus Wiking. Nu ştiam că este căsătorită.

— Nu este. A spus că Agneta Mäkitalo este mama lui.

Wiking a clătinat încet din cap.

— Sărmanul băiat, a spus el. Să afli aşa ceva despre mama ta.

— Este mai degrabă un bărbat de vârstă mijlocie, a spus Carina. L-am căutat în baza de date SPAR. E născut în februarie 1981.

Carina a deschis uşa şi zăpada s-a năpustit înăuntru.

— Atunci nu putem decât, cel puţin, să sperăm că are o relaţie bună cu tatăl lui, a spus Wiking ieşind în furtună.

I-am lăsat pe locuitorii din Stenträsk în întunecimea polară care nu avea să-i elibereze din chingi mai devreme de sfârşitul lunii februarie. Odată cu lumina, au venit virusul şi pandemia care au paralizat întreaga lume, de altfel, şi zona nordică din jurul Cercului Polar. Sigrid Kinnunen şi alte trei persoane în vârstă de la Norrgården au murit în paturile lor, dar Evert Landén a supravieţuit.

A urmat comemorarea lui Helen Stormberg, care decedase la Kallmyren. Wiking Stormberg s-a dus în locul unde aceasta dispăruse şi unde vorbise cu ea în toate aceste decenii. Treizeci de ani de singurătate. O jumătate de viaţă. Şi astfel, după o cină petrecută în compania fiului său şi a familiei lui, Markus a ridicat o scrisoare ciudată pe care o primise prin poştă în aceeaşi zi.

Dar aceasta face parte din cu totul altă poveste.

Mulţumirile autoarei

Această carte este ficţiune. Toate personajele sunt fictive, la fel ca unele locuri şi localităţi.

Cu toate acestea, am primit mult ajutor în munca mea de la multe persoane care există în viaţa reală.

Acestea sunt:

Annika Lindh, manager de unitate, FMV Provplats Vidsel.

Robert Janeheim, poliţia locală, Älvsbyn.

Petra Råsten Almqvist, medic, şef al unităţii de criminalistică, departamentul din Stockholm.

Helena Mårtensson, manager de grup pentru infracţiuni grave/cazuri vechi, Autoritatea de Poliţie din Regiunea Stockholm.

Personalul de la Centrul Naţional de Criminalistică din Linköping.

Katarina Görts Öberg, psiholog/psihoterapeut, sexolog autorizat, director de secţie ANOVA, Spitalul Universitar Karolinska.

Christine Riber Marklund, inginer civil în fizică tehnică, consultant principal, Vysus Group.

Christina Knowles, purtător de cuvânt, Universitatea Karlstad.

Tove Alsterdal, autor şi dramaturg.

Thomas Bodström, avocat.

Leif Görts, procuror, Unitatea naţională împotriva corupţiei.

Varg Gyllander, director al Biroului de presă la Poliţia din Stockholm.

Şi, mai presus de toate: Ronnie Sandahl, regizor şi scenarist.

De asemenea: Amanda Aspeborg, Anna Laestadius Larsson, Annika Sandahl, Mikael Aspeborg, Wiwi Wahlström.

Ann-Marie Skarp, editorul meu, Editura Pirat.

Niclas Salomonsson, agentul meu, Agenţia Salomonsson.

Informaţiile despre podcasturi au fost găsite la IDG.se.

Câteva dintre părerile personajelor despre romanul lui Sjöwall Wahlöö *Ucigaşul de poliţişti* au fost inspirate de menţiunile lui Magnus Eriksson apărute în ziarul *Svenska Dagbladet* în 2 decembrie 2012.

Teza de doctorat a lui Gitte a fost inspirată din *De aici până la egalitatea de gen – raport principal al programului realizat pentru municipalitate şi egalitatea de gen* (editura Kommentus).

Raportul Forumului Antreprenorial la care se referă Carina nu a fost, de fapt, publicat în decembrie 2019, ci a apărut în aprilie 2020.

Blogul lui Magnus P. Wåhlin, „Ecoteologie", m-a inspirat pentru a scrie cuvântările preotului din timpul slujbei de Crăciun.

Toate posibilele greşeli sunt complet intenţionate.

Contents

1. VINERI, 20 DECEMBRIE 2019
2. VINERI, 20 DECEMBRIE 2019
3. SÂMBĂTĂ, 21 DECEMBRIE 2019
4. DUMINICĂ, 22 DECEMBRIE 2019
5. CERCUL POLAR
6. PAGINA 5
7. PAGINA 6
8. FINAL
9. LUNI, 23 DECEMBRIE 2019
10. MIERCURI, 25 DECEMBRIE 2019
11. Mulţumirile autoarei